

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 10 / Mayıs 1985 / 1.50.-DM

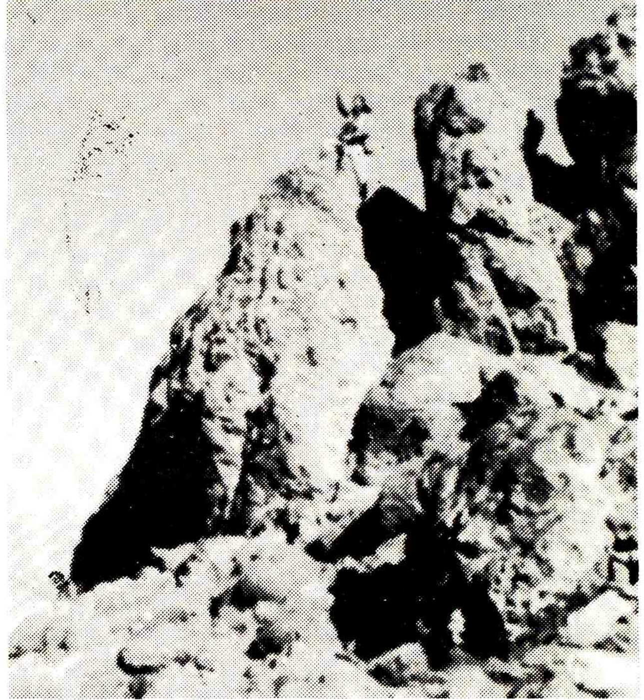
CEPHE İLE ÖRÜLEN DİRENİŞ DAHA GÜÇLÜ MEVZİLER KAZANIYOR!

MUTKİ'DE 4 GÜN 3 GECE SÜREN ÇATIŞMA

Sömürgeci Kolluk Kuvvetleri Hüsrana Uğradı

28 Nisan günü Mutki'nin Derigewan mıntıkasında meydana gelen çatışma 3 gün boyunca devam etmiş, Partizanlar kahramanca savaşarak düşmana büyük kayıplar verdirmişlerdir. Olayın gelişmesi şöyle olmuştur: Aldıkları ihbar üzerine HRK savaşçılarının bulunduğu alana gelen çok sayıdaki sömürgeci birlikler, alanı tümden kuşatarak, Partizanları yakalamak isteyince; Partizanlar kararlılıkla düşmanın üzerine ateş açmış ve ilk etapta saldırı emrini veren komutanlardan ikisini vurmuşlardır. Komutanların vurulması sonucu dağılan ve panik içerisinde kaçan askerler daha sonra merkezden takviye güç istemişlerdir. Bölgeye yığılan ve geniş bir alanı abluka altına alan sömürgeci birlikler üç gün boyunca değişik alanlarda karşılaştıkları Partizanlarla çatışmaya girmişlerdir. Bu süre içinde aralıklarla süren çatışmalar sonucunda sömürgeci kolluk kuvvetlerinden toplam iki astsubay, iki nnbaşı ve çok sayıda da er, Partizanlar tarafından vurulmuştur.

Baharla birlikte Kürdistan'ın dört bir yanında güçlü direnişler sergileyen HRK savaşçıları halkın da aktif desteği ve bizzat katılımıyla düşmana güçlü darbeler vurmakta, mücadeleyi her gün yeni boyutlara ulaştırmaktadırlar. Halka karşı saldırılarını azgınlaştıran sömürgecilerin ise, son aylarda bir çok bombalama olayını da gerçekleştirdikleri haber verilmektedir.

KARLIOVA'DA ÇATIŞMA

PKK Partizanlarından Mehmet GÜLER ve İmam Hüseyin BİLGİN Şehit düştü

23 Nisan 1985 günü, yiğit devrimci Mehmet GÜLER ve Hüseyin BİLGİN'in bulunduğu Kaynarpınar köyüne baskın düzenleyen sümürgeci kolluk kuvvetlerinin "teslim ol" çağrısına silahlarıyla cevap veren Partizanlar düşmanın üstün gücüne karşı büyük bir moralle saatlerce çatıştıktan sonra isabet alan kurşunlarla şehit olmuşlardır. Olayda köylü sempatizanlardan Hayri Tekin de esir düşmüştür.

Uzun bir süreden beri yörede devrimci faaliyet gösteren ve sayısız çatışmadan başarıyla çıkan güçlü komutan Mehmet GÜLER ve militan İ. Hüseyin BİLGİN'in şehit olması mücadelemiz açısından elbetteki önemli kayıplar olmuştur. Ancak sömürgeci faşist düşmana karşı kararlıca direnişin sergilenmesinde en güçlü örneği de sergileyen bu yiğit neferler, yoldaşlarına ve halkımıza da örnek bir direniş mirası bırakmışlardır.

Öte yandan Kürdistan'ın bir çok alanında sömürgecilerle HRK savaşçıları arasında çatışmalar çıkmış, sömürgecilerden önemli kayıplar verdirilmiştir. Bu çatışmalar hakkında gazetemize detaylı bilgi ulaştığında yayınlamaya devam edeceğiz.

12 MART DİRENİŞİNİN YILDÖNÜMÜ ve KENDİSİNİ DAYATAN GÖREVLER

Şehit edilişlerinin üzerinden 13 yıl geçmesine rağmen, daha dün gibi anılarda taptaze duran 12 Mart direnişi ve direnişçileri Türkiye ve Kürdistan halklarının kalbinde yer edinmiş ve tarihe malolmuşlardır. Türk burjuvazisine karşı görkemli bir geleceğin aydınlık günlerini de içinde barındıran bir çıkış olan 12 Mart direnişinden gerekli dersler çıkarılsaydı; Türkiye devrimci hareketinin bugünkü konumu kuşkusuz daha farklı olacaktı. Ama mirasyediler gibi böylesi bir mirasın üzerine çöken tasfiyeci ve sosyal-şoven kesimler, bırakalım gerekli sonucu çıkarmayı, 12 Mart direnişçilerini unutturmak için ellerinden geleni yapmaya çalıştılar. Tabi ki tüm bu yapılmak istenenler de, onların anısına bağlılık olarak lanse edilmeye çalışıldı.

Bugün, geçmişte Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerin adlarını ağızlarından düşürmeyen güçler hiçte onların anılarına bağlılığın gereklerini yerine getirmemektedirler. 12 Mart direnişçilerinin hangi koşullarda ve ne tür olanaklarla direndikleri bilinmektedir. Burjuvazinin dayattığı imha ve teslimiyet silahına karşı direnişle cevap verilmiştir. Ve tüm halk da bundan gurur duymaktadır. Ama onların anılarına bağlı oldukları iddiasında bulunan güçler ne yapıyorlar: Devrimi geliştirmek için ellerinden çok güçlü olanaklar ve gerekli kadro birikimi bulunmasına rağmen, bunlar "faşizmin yerini demokrasi almadıkça mücadele geliştirilmez", "kitleleri maceracı eylemlerle zorlamamıza gerek yok, onlar kendiliğinden faşizme karşı çıkarlar, çünkü kitleler faşizmi kabul etmez", "yapılan eylemlerle cuntanının demokrasiye dönüş süreci gecikiyor. SODEP, DSP desteklenmeli" vs vs demektedirler. Açık ki tüm bu düşünce kırıntıları devrimden uzaklaşma ve hızla DSP, SODEP vb'nin kuyruğuna yeniden takılmaktır. İşin en ilginç yönü ise milyonluk gücü bir anda cuntaya teslim eden Ecevit'lerle faşizmin yıkılışını sağlayacaklarını sanmalarıdır.

Bu baylarımız basın vb. izlemiyorlar galiba ya da bildikleri halde gelişmeleri çarpıtıyorlar. Avrupa'larda dolaşarak "bu iktidar, 12 Eylül rejimi yaşamalıdır" diyenin Ecevit olduğunu ve bunun için de cuntaya yoğun bir destek arayışı içine girdiğini bilmeyen kalmadı. Ama baylarımız, hala bu cunta yar dakçısının peşinden giderek, cuntayı aşağı indirmek istiyorlar.

"12 Eylül ile birlikte koşullar ağırlaştı, faşizm azgınca saldırıyor, bu nedenle cuntayı yumuşatmamız gerekiyor" diyorlar. Dünyanın neresinde görülmüştür ki, devrim geliştikçe karşıdevrimin saldırıları azgınlaşmamıştır. 12 Mart'da bile donanımsız bir halde de olsalar burjuvaziye karşı başkaldıran bir grup gencin üzerine nasıl yüründü, nasıl bir vahşet ortamı sergilendi. Bunlar unutulmuş değildir. Yakın tarihten bile ders çıkaramayacak kadar acz içinde olan bu çevrelerin bu tutumlarıyla gerçeklerin üzerini kapatmaya güçleri yetmeyecektir.

Kendi yaşamlarını kurtarmanın derdine düşen bu çevreler tüm faaliyetlerini ve çalışmalarını buna göre yürütmektedirler. Uzun süredir sesi soluğu çıkmayan Dev-İşçi Kızıldere direnişçilerinin anısına yazdığı bir yazıda, daha ileri giderek, utanmazca, basit kişisel yaşamlarını sürdürmenin teorisini Kızıldere direnişçilerinin anılarından çıkarılacak biricik sonuç olarak göstermeye çalışıyor. "Yurtdışında bulunan çevreler içinde erime ve onlar gibi yaşamayı, Kızıldere direnişçilerinin anılarına bağlılık ve çıkarılması gereken sonuç" olarak soysuzca yazabilmektedirler. Kızıldere olsun diğer tüm 12 Mart direnişçileri tek başına kaldıklarında bile, işkencelerde düşmana sır vermeyip direniş gösterdiler. Ama bu güçler bugün en alçak bir konumda tasfiyeciliği ve yılgınlığı körüklemekte, devrime bağlı yüzlerce kadronun içinin boşaltılmasına yoğun çaba harcanmaktadırlar.

Bu güçlerin bu konumuna rağmen, mutlaka 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı kalmanın bir ifadesi olarak, devrimci mücadeleyi geliştiren güçler Türkiye halkı arasında da çıkacaktır. Bu gerçek gün gibi açıktır.

Devrime bağlı ve dürüst militanların yapacakları görev, 12 Mart direnişçilerinin anılarından gerekli dersleri çıkararak, bu tasfiyeci ve yılgınlara karşı, 12 Mart direnişçilerinin anılarını yükseltmektir. Donanımsız ve yetersiz olmanın direnme için engel olmadığı açıktır. Kaldı ki, 12 Mart direnişi gibi bir mirasa da sahiptirler. Bundan yeterli sonuçlar çıkarılır ve eksiklikler daha da güçlendirilirse, daha güçlü ve görkemli bir gelişme yaratılabilinir.

Geçmişte olduğu gibi bugünde Türkiye devrimci-demokratik hareketinin önündeki temel görev, mücadeleyi içten saptırmaya çalışan tasfiyeci ve devrim kaçkını güruhlara karşı Kızıl direniş bayrağının yükseltilmesi ve Mahirlerin, İbrahim'lerin ve Deniz'lerin anılarına bağlı kalmaktır. Bu adımlar atıldıkça eksik ve yetersizliklerin aşılması önünde bir engel yoktur.

Türkiye devrimci-demokratik hareketinin en önemli görevi, en başta direniş şehitlerinin anılarına bağlı kalmak, bunun lafta kalmayıp fiiliyatta gerçeklik kazanmasıdır.

Berxwedan bir önceki sayısında, Kürdistan bağımsızlık mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik hareketi arasındaki sıkı bağlara inandığından ve FKBDC'de somutluk kazanacak olan iki halkın ortak mücadelesine verdiği değerden dolayı, sayfalarını Türkiyeli demokrat ve anti-faşistlere açtığını belirtmişti. Bu önemli bir olanaktır. 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı olduklarını iddia eden tüm dürüst militan ve devrim taraftarları Türkiye devrimi, mücadele, FKBDC üzerine düşüncelerini Berxwedan'a iletebilir, tasfiyeciliğe ve yılgınlığa karşı, devrimci-direniş bayrağının yükseltilmesine katkıda bulunabilirler. Bugünkü koşullar geçmişten daha da elverişlidir.

FKBDC bayrağı halklarımızın elinde onlara yol göstermektedir. Yine FKBDC'nin güçlü bir biçimde ERNK ile Kürdistan'da geliştirilmesi gerçeğine ulaşılmıştır. Tüm bunlar halklarımızı birbirine daha da yakınlaştırırken, 12 Mart direnişçilerinin anılarına layık olabilmenin elverişli koşullarını da yaratmaktadır.

Böyle güçlü silahlara kavuşmanın aynı zamanda güçlü gelişmeleri de doğurması kaçınılmazdır. Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahimlerin anılarına bağlı kalmanın bir gereği olarak, yeni bir yıldönümünde sadece kendi mücadelemiz için değil, geçmişte sürekli yaptığımız gibi bundan sonra da yine Türkiye devriminin geliştirilmesi için üzerimize düşeni yapacağız. Bizi bu yoldan, hiçbir gücün engelleme ve tasfiye çabalarının döndüremeyeceği de gün gibi açıktır.

Ülkemizde PKK önderliğinde, ERNK ve HRK'ye kavuşarak daha da güçlenen Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesine gerekli karşılık, Türkiye cephesinden de verilmelidir. Bunu 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlılığın bir gereği olarak görmekteyiz.

★★★

ŞIRNAK'TA AJAN-MİLİS ÇETELERE KARŞI DEVRİMCİ OPERASYON SÜRÜYOR

İki Muhbir Cezalandırıldı

12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle iktidarı gaspeden genareller çetesi (askeril-faşist diktatörlük) Kürdistan halkına karşı dört yıl boyunca dünyada eşine tanık olunmamış bir terör estirerek, tümüyle en vahşi saldırılar biçiminde süren tek taraflı bir savaş başlattı. Kendi ordu ve polis gücü ile de yetinmeyerek ülkemizdeki dayanaklarını da harekete geçiren faşist sömürgeciler, bunları halk kitlelerinin üzerine kudurmuşcasına saldırtıp zorbalıklarıyla halkımıza kan kusturdular.

15 Ağustos devrimci direniş eylemleri ile "kitleselleşme, Parti eylemciliğini geliştirme ve Kürdistan halkının devrimci sesini dünya kamuoyuna duyurma" rolünü oynayarak faşist sömürgeci Türk devleti ile onun ülkemizdeki dayanakları olan her türden hain ve uşak yapıların terörüne dur diyen halkımızın kurtuluş kuvvetleri (HRK)'nin kuruluşuyla birlikte yeni devrimci direnişçi bir süreç başlatılmıştır.

Sözkonusu devrimci direniş hareketi faşist ordu ve ajan-milis çetelerine karşı olanca hızıyla sürerken, bu hesaplaşma döneminde, TC'nin yöremizdeki en gözde ajanlarından BAKİ ve desteğindeki SADIK LAKMAN halka karşı suç işlemeye devam etmiş, tüm uyarılara rağmen, yurtsever ve devrimcileri TC'nin kolluk kuvvetlerine ihbar etmekten vazgeçmemiştir. Bu nedenle, halk kitlelerinin de bir arzusu haline gelen ölümle cezalandırılmayı haketmişlerdir.

Bu tür suçları işleyen halka ve devrime zarar veren hain ve uşak ruhların cezalandırılmasını vazgeçilmez bir görev olarak gören halkımızın devrimci askeri gücü HEZÊN RIZGARİYA KURDİSTAN (HRK)'ye bağlı silahlı kurtuluş birlikleri 7.Ocak.1985 günü Şırnak'ın Barkerer köyüne baskın düzenleyerek bu hainleri evlerinde ölümle cezalandırmıştır.

TC kolluk kuvvetlerine olduğu gibi ajan-milis yapıya karşı da devrimci harekatımız sürecektir. Devrimin ve halkın çıkarları kurtuluş savaşımız önünde engel oluşturan bu tür yapıları temizlemeyi bir görev olarak önümüze koymaktadır.

Halkımıza ve onun öncü savaşçılarına karşı duran, elini halkın kanına bulayan bu halk düşmanı canileri tanıyalım, TC'nin ajan-milis ağına karşı mücadelede daha kararlı, fedakar bir biçimde tüm gücümüzle kurtuluş kuvvetlerimize destek olalım, ajanları, milisleri içerimizde barındırmayalım, teşhir ve Tecrit edelim. Bizim hedeflerimiz halka ve devrime karşı suçsuz durumda olanlar değil, düşmanın ülkemizdeki dili, gözü, kulağı durumundaki her türden ajan-muhbir kişi ve yapılardır. Elini halkımızın kanından çekmeyen bütün ajan-muhbirlerin sonu ölüm olacak, zafer PKK önderliğinde savaşan yurtsever Kürdistan halkının olacaktır.

Şırnakta HRK Savaşçıları

Amasya Askeri Cezaevinde Bulunan Fatsa Eski Belediye Başkanı Fikri Sönmez Katledildi!

12 Eylül faşist darbesinden sonra tutuklanan sayısız ilerici ve devrimciden biri olan Fikri SÖNMEZ, faşist yönetim tarafından düşüncelerinden vazgeçmesi ve pişmanlık göstermesi için en ağır işkencelerden geçirilmişti. Direnişin ve devrimci mücadelenin en çok yükseldiği alanlardan biri olan Fatsa'da halkın güçlü desteği ile belediye başkanlığına seçilen ve görev süresi boyunca halka hizmette güçlü bir örnek haline gelen Fikri SÖNMEZ, faşist cellatlar tarafından tutuklandığı 12 Temmuz gününe kadar dışarda sürdürdüğü mücadelesini, bu günden itibaren de zindanlardaki direnişlere aktif şekilde katılarak sürdürdü. Gerek işkenceler altında gerekse de tutuklu bulunduğu süre zarfında bir çok döneğin tersine ideolojisinden ve inancından taviz vermeyerek direnen Fikri SÖNMEZ, Türkiye halkının direniş mücadelesine katılan ve özgürlüğe kavuşacağına inanan bir devrimciydi. Mahkemelerde ve tutuklu bulunduğu süre içinde kararlıca direnen ve düşüncesini savunan Fikri SÖNMEZ'i katleden faşist Türk yönetimi bu katliama "kalp krizi" süsünü de vererek, kamuoyundan gelecek tepkinin önüne geçmek istemişlerdir.

Ne zaman katledildiği kesin bilinmeyen Fikri SÖNMEZ'in cenazesi 5 Mayıs günü ailesine verilmiş ve 6 Mayıs günü faşist kolluk kuvvetlerinin sıkı gözetiminde toprağa verilmiştir

Dev-Yol Davası Başladı

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri savcılığı Dev-Yol'cu iddiasıyla 7 kişi hakkında dava açmış, ve bunlar hakkında 3 ile 20 yıl arası değişen hapis cezaları isteminde bulunmuştur.

★

Dev-Sol 6. Davası Başladı

113 devrimcinin "yargılandığı" davada 7 kişi hakkında 2 kez idam, 8 kişi için idam ve diğerleri için de 1 ile 36 yıl arasında değişen hapis cezaları isteminde bulunulmuştur.

★

Adana Dev-Yol Davasında 5 İdam

6.Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı 2 Numaralı Askeri Mahkemede görülen davada 5 devrimciye idam cezası verilirken, 11 kişiye de müebbet hapis cezası verilmiştir.

Mahmut Eğimli, İsmail Türker, Bircan Biçer, Baki Ürer ve İsmet Erdoğan adlı devrimcileri idam cezasına çarptıran faşist mahkeme 20 kişiyi 5 ila 10 yıl arası değişen hapis cezasına çarptırdığı gibi 88 kişiyi de beraat ettirmiştir.

★

THKP/C Davasında İkinci Kez İdam Verildi

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen THKP/C örgütü Manisa davasında daha önce sonuçlandırılan ve yargıtaya gönderilen dava, yeniden görüşülmüş ve sonuçlandırılmıştır. Sonuçlandırılan davada faşist mahkeme tarafından ikinci kez ölüm cezasına çarptırılan devrimcilerin adları şöyle: Remzi Karakaş, Muharrem Ender Öndeş ve İsmet Şen. Aynı davada Mustafa Pekdoğru adlı devrimci de müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır.

★

Ana Dev-Sol Davası Sonuçlandı

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen dava sonuçlandırıldı ve daha önce 2'si hakkında idamın istendiği 9 devrimci tahliye edildi.

Halkımız 1 Mayıs'ı Ulusal Direniş Mücadelesini Yükseltmenin Onuruyla Selamlıyor!

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1.Mayıs'a halkımız, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini daha da geliştirip güçlendirdiği yıl olan, 1985'te direnişi doruk noktasına çıkararak girdi.

Kürdistan işçi sınıfı, dünyanın diğer alanlarındaki sınıf kardeşleriyle dayanışma içerisine girdiği böylesi bir günde, tarihinin köhnemiş gidişatını tersine çevirmek ve onurlu bir yaşama kavuşmak için verdiği mücadelede önemli mesafeler katetmiş durumdadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin, ekonomik ve siyasi olarak hızlı bir çöküşü yaşadığı günümüzde; dünyanın her alanında gelişen proletarya hareketleri ve ulusal mücadeleler, hergün yeni bir mevzi kazanmakta ve sistemi temellerinden sarsmaktadır. Dünyanın dört bir yanında gelişen bu mücadeleler,gelişmiş kapitalist ülkelerin içerisine kadar uzanmakta ve sayıları yüzbinleri bulan işçi kitleleri kendi sınıf çıkarlarını koruma ve haklarını elde etme savaşımı vermektedirler. Bu gelişmeler karşısında saldırganlığını daha da arttıran emperyalizm ise, gelişmelerin önüne geçebilmek ve ömrünü biraz daha uzatabilmek için olmadık yöntemler kullanmaktadır. Gerek direnişleri bastırma da olsun, gerekse de sınıf mücadelesinde anlamlı ve kutsal olan değerleri özünden boşalttırıp, etkisizleştirmede olsun yoğun çaba sarfeden sözkonusu karşı-devrimci blok, özellikle de bağımlı ve sömürge halkların başlattıkları UKM'lerine karşı oldukça katı bir tutum içersine girmektedir. Halkların başına bela olan gerici ve faşist yönetimler aracılığıyla dünya üzerinde istediği hegemonyayı kurmak isteyen emperyalizm, özellikle de kendi çıkarları açısından stratejik öneme sahip olan alanlar üzerinde çok yönlü oyun ve entrikaları hayata geçirmekte, mazlum halkların başına bela olan gerici egemen sınıfların eliyle bu alanlara hükmetmek istemektedir.

Bu stratejik öneme sahip alanların başında gelen bölgemiz Ortadoğu'da sınıfsal ve ulusal mücadeleler, tarihi-sosyal nedenlerden dolayı geç gelişmiş, gelişen hareketler ise, nihai kurtuluşu sağlayabilecek önderlikten yoksun kalmış; bu durum ise emperyalist sistemin bölge dengesini kendi lehine çevirmesi ve bu alan üzerindeki hakimiyeti kurmasında önemli bir etken olmuştur. Her türlü çağdışı ilişkinin yaşandığı bölgemizde, gericilik sürekli örgütlenmeye ve yeni olan herşeyi boğmaya çabalarken, yoğun çelişkiler ortamında doğan, ilerici-devrimci gelişmeler de bölge dengesine önemli oranda etki etmeye başlamıştır. Adeta çelişkiler yumağı olan ve çözümü için güçlü bir önderliği bekleyen bölgemiz, dünya

ilerici-devrimci kamp ile emperyalist kamp arasındaki güç dengesinin de belirleyici bir düğümü halindedir.

Dünya işçi sınıfı mücadelelerinin dayandığı zengin tarihsel miras kendisine nasip olmadığından, bugün herşeye yeniden başlamak, çağdaş uluslar seviyesine ulaşmak gibi oldukça zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya bulunan bölge halkları ve işçi sınıfı; 1 Mayıs'a gerçek anlamda sahip çıkabilmek için sözkonusu görevini yerine getirmek zorundadır.

Bölge düzleminde önemli bir yere sahip olan ve taşıdığı siyasi-ekonomik özelliklerinden dolayı çelişkiler yumağının başını teşkil eden ülkemiz Kürdistan; hiç abartmasız denilebilirki, geliştirdiği modern temelerdeki UKM'yle hem bölge halklarının kurtuluşuna, hem de dünya proletaryasının davasına önemli katkılarda bulunacak; emperyalizmin en zayıf noktasından vurup, onu çöküşe götürürken, sosyalist sistemin de güçlenmesini, sınıfsız topluma doğru güçlü tarzda ilerlemesini sağlayacaktır. Kürdistan proletaryası ve halkı, bugün görevinin bilincindedir artık. 1970'lerden sonra doğan M-L önderliğin çizdiği mücadele yoluna giren ve kısa sürede önemli mesafeler kateden halkımız, tarihsel bir adım attığını ve dünya işçi sınıfı hareketine, sosyalist sisteme ve sömürge halklar mücadelesine güç kattığını, onların ayrılmaz bir parçası olduğunu kavramış durumdadır. Dünya işçi sınıfının geçmiş yüzyılda, uzun süren savaşımı ve döktüğü kanlar sayesinde elde ettiği kazanımlara, bugün halkımız, bağımsızlık yolunda kararlıca ilerleyerek ve kızıl bayrağı yükseklerde tutarak sahip çıkmaktadır. İşçi sınıfının kanıyla kızıllaşan kızıl 1 Mayıslar, halkımıza da güç ve ilham kaynağı olmakta, hergün yaratılan eşsiz direnme örnekleriyle bağımsız Kürdistan'a giden yollar belirginleştirilmektedir.

Bölge ve dünya halklarının başına bela olan faşist-gerici bir sömürgeci devlete karşı, işçi sınıfı ideolojisi önderliğinde savaşan Kürdistan halkı, doğru-devrimci önderliğin yol göstericiliğiyle, her türlü teslimiyetçi, uşak anlayışa karşı durmuş, direniş mücadelesini karartmak isteyen çevrelere en güçlü tarzda direnişle cevap vermiştir. Askeri-faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra da önemli kayıplar veren Kürdistan halkı, eskiden olduğu gibi, bu dönemde de düşmanın saldırılarına karşı devrimci-direnişi dayatarak çıkmıştır. Cezaevi koşullarında, diriliş destanını yaratan halkımızın en yiğit evlatlarından, dağların doruklarında direnerek şehit düşen militanlara kadar, bu mücadeleye gönül veren her Kürdistanlı birey mutlak zaferin, kararlı ve onurlu bir direnişle mümkün olabileceği gerçeğinden hareketle hazırlıklarını tamamlamış ve nihai kurtuluşun başlangıcı olan halk savaşında aktif olarak yer almıştır.

15 Ağustos'la başlatılan bu süreç, halkın yoğun destek ve katılımıyla hergün daha ileri boyutlara ulaşmakta, düşmanın ve uzantılarının saldırı ve komploları ise boşa çıkarılmaktadır. 15 Ağustos'la başlayan uzun süreli halk savaşı sürecini 21 Mart 1985'de ERNK'yi kurarak taçlandıran halkımız ve önder gücü PKK, dünya halklarının da sıcak desteğiyle mutlaka zafere ulaşacaktır.

Dünya devriminin bir parçası olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeciliğe ve emperyalizme vuracağı darbe ile dünya işçi sınıfına da en büyük desteği sağlayacak, özgür ve mutlu Kürdistan'da kutlanan 1 Mayıslar ise daha da güçlü bir anlama kavuşacak ve böylece de işçi sınıfı, dünya proletarya ordusu saflarındaki yerini alarak kızıl direniş bayrağını zafer burçlarında dalgalandıracaktır.

Yaşasın Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs

Kürdistan Halkı Bulunduğu Her Alanda Direnişçi Newrozlarda Biraraya Gelerek Gür Sesini Yükseltiyor!

Geçen sayıda yayınladığımız Newroz gece eylemlerinden bu yana gerçekleştirilen gecelerin durumu ise şöyledir:

Hollanda: 13 Nisan günü Den Haag'da yapılan geceye 1200'den fazla Kürdistan'lı katılmış ve gece büyük bir coşkuyla kutlanmıştır. Sol maskeli çevrelerden gelen engelleme çabaları ve anti-propagandalar, bu alanda bulunan yurtsever Kürdistanlılar tarafından nefretle kınanmış ve bu nefret gece esnasında atılan sloganlarla da bir kez daha dile getirilmiştir.

Her alanda olduğu gibi burada da KUKC'nin ilanının ardından yapılan çağrı kitleler tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır.

Fransa: 20 Nisan'da Paris'te yapılan bu gece eylemine de 2500'e yakın bir kitle katılımı sağlanarak, oldukça coşkulu ve disiplinli bir şekilde sonuçlandırıldı. Başarıyla sergilenen programa eşlik etmede olsun, disipline ve gece ahengine uyum sağlamada olsun, salonu dolduran tüm kitle örnek bir davranış sergilemiş, mücadeleye sonuna kadar sahip çıkılacağı bir kez de burada gösterilmiştir.

İsveç: Stockholm kentinde 27 Nisan'da yapılan Newroz gecesine 500 civarında bir kitle katıldı. Uzun süreden beri İsveç yönetiminin mücadelemize karşı takındığı olumsuz tutuma ve küçük-burjuva reformistlerinin işi jurnalciliğe kadar vardırdıkları engelleme çabalarına rağmen, gece eylemini güçlü tarzda destekleyen Kürdistanlı kitleler, "teslimiyete hayır, yaşasın direniş"sloganında tek yumruk halinde birleşmiş ve kurulan UKC'ne her koşulda sahip çıkacaklarını bir kez de bu gece de göstermişlerdir.

Oldenburg: Aynı gün Federal Almanya'nın Oldenburg kentinde yapılan yerel çaplı KUKC'yle dayanışma gecesi de oldukça coşkulu ve birlik ruhu içinde gerçekleştirildi. Kısa süreli bir çalışmayla, sayıları 500'ü aşan Kürdistanlı kitleler bu dayanışma eyleminde bir araya gelmiş ve gerek programın sunulması esnasında, gerekse de siyasi konuşma esnasında disiplinli bir şekilde geceyi izlemişlerdir. Sloganların tüm kitle tarafından atılması ise geceye ayrı bir anlam kazandırmıştır.

İsviçre: 5 Mayıs günü Basel'de yapılan Newroz gecesine ise 1700 civarında bir kitle katılmıştır. Oldukça çoşkulu geçen gecede disiplin ve düzen ise örnek düzeyde korunmuştur. Programın beğeniyle izlendiği gecede sloganlar ise tüm kitle tarafından haykırılmış, mücadeleye sahip çıkılacağı da yine bizzat kitleler tarafından belirtilmiştir.

Geceye katılan konuklardan, İsmet.Ş.Vanlı, C.E.D.R.İ'den bir temsilci, Kürdistan Komite'den bir yetkili SP yetkilisi ile SVP temsilcisi birer konuşma yaparak mücadelemizin yanında olduklarını belirtmişlerdir.

Ayrıca gece esnasında toplanan 4017 sfr'lik bağışta da güçlü bir dayanışma gösteren kitle, mücadeleye bağlılıkta sınır tanımayacağını bir kez de bu alanda kanıtlamıştır.

Avrupa alanındaki gecelerden başka Libya, Suriye Kürdistan'ı ve Lübnan'da gerçekleştirilen gece eylemlerinden aldığımız haberler ise şöyledir:

Libya: 22 Mart günü Tripoli kentinde yapılan Newroz gecesine de 1500 kişi katılmış ve çok kısa süreli propagandaya rağmen adeta kitleler kendiliğinden faaliyet göstererek gece eylemini başarıyla sonuçlandırmışlardır.

ERNK'nin ilanının da yapıldığı gecede tüm kitle ayağa kalkarak Cephe'mizin kuruluşunu selamlamış ve yapılan çağrıya güçlü slogan ve alkışlarla yanıt verilmiştir. Baştan sona canlı ve disiplinli bir hava içinde geçirilen gecede, işçilerimiz kendi aralarında topladıkları 2100 L.Dinarı miktarındaki parayı da Cephe'ye bağışlamışlardır. Geceye katılan çok sayıda konuk arasından FHKC Libya sorumlusu, Filistin Yurtsever Birliğinden bir sorumlu, Umman Halk Kurtuluş Cephesi Libya sorumlusu ve Sudan Halk Ordusu, Halk Kurtuluş Hareketi Libya sorumlusu birer konuşma yapmışlardır. Birçok örgüt ve kuruluş da mesajlarını iletmişlerdir.

Lübnan: Barliyas şehrinde düzenlenen Newroz gecesine 1000'den fazla Kürdistan'lı ve Filistinli katıldı. Savaş koşullarında gerçekleştirilen bu gece, halklarımız arasındaki dayanışma ve kaynaşmanın da en güçlü örneklerinden birini teşkil ediyordu.

Cephe'mizin ilanının da duyuruldüğu bu gecede coşku ve sevinç doruğa çıkmış, hep birlikte atılan sloganlarla mücadelemize sahip çıkılacağı, onunla sonuna kadar dayanışma içinde olunacağı bir kez daha belirtilmiştir.

Bir çok davetlinin bulunduğu gecede FKÖ adına, Cephe Nidal'ın temsilcisi, L.U.H adına da LKP'den bir temsilci konuşma yapmış, birçok örgütün de mesajları okunmuştur.

Güney-Batı-Kürdistan: Kamışlı, Afrin ve Kobani'de 21 Mart günü yapılan Newroz kutlama törenlerinde onbinlerce Kürdistanlı biraraya gelerek bu anlamlı günü, birlik ve beraberliğimizin sağlandığı bir gün haline getirmişlerdir.

Her yıl olduğundan çok farklı bir şekilde kutlanan 1985 Newroz'u, baştan sona kitlenin Direniş mücadelesine ve onun önder gücü PKK'ye sahip çıkacaklarının sergilendiği bir alan haline getirilmiştir. Kitlelerin kendiliğinden hazırladığı programda egemen olan tek şey ise Kuzey-Kürdistan'daki mücadele ve önderliğe sahip çıkış olmuştur. Ulusal önder Abdullah Öcalan'ın resimlerini elden ele dolaştıran kitleler, türkü ve oyunlarda da mücadeleyi dile getiren parçalarda bütünleşmişlerdir. Birçok çevreyi şaşırtan bu gelişme ise, hangi parçada olursa olsun, dünyanın neresinde olursa olsun Kürdistan halkının direniş mücadelesine sahip çıkarak, hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağının göstergesi olmuştur.

ERNK'nin ilanıyla daha bir anlamlılaşan Newroz direnme geleneğimiz, 1985'de her alanda adına layık bir tarzda kutlanmış ve tam anlamıyla direnişe çağrı içeriğine büründürülmüştür.

★

6

KÜRDİSTAN HALKININ ULUSAL KURTULUŞUNA VE KENDİ ÖZ GÜCÜNE GÜVENİ GİTTİKÇE ARTIYOR

Yüzyıllardan beri yabancı egemenlik altında ve hain yerli egemen sınıfların işbirliğiyle ulusal ve toplumsal yapısı parçalanarak gelişmesi kösteklenen, her türlü baskı, sömürü, talan, katliam ve esarete maruz bırakılarak gözü korkutulan kurtuluşuna ve kendi öz gücüne inançsızlığı geliştirilen Kürdistan halkı; içinde yok oluşa doğru gittiği bu olumsuz tabloyu, tanrı tarafından kendilerine bahşedilen bir kader olarak görmekteydi.

Yeni dönemde dönemin koşullarına uygun mücadele ve örgüt biçimlerini yaratmak üzere kitle içinde faaliyet yürüten her parti çalışanının bu olumsuz tabloyla karşılaşmaması mümkün değildi. Ulusal kurtuluşa ilişkin partinin siyasi, askeri ve örgütsel çizgisi anlatılırken, karşımıza derhal geçmişin ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki özellikle de Güney Kürdistan'daki olumsuz yapının çıkartıldığını görüyorduk. Ve buna dayanılarakta bu işin imkansızlığı üzerinde genelde ortak görüş hakimdi. Yani *"geçmişte atalarımız Bedirhan Bey, Yezdan Şêr ve Ubeydullan Bey Osmanlılara karşı savaştılar, TC'ye karşı Palu-Genç-Hani, Ağrı ve Dersim'de savaşıldı, ha...Güney Kürdistan komşumuzdur. 30-40 yıl savaştı ve halen savaşıyor fakat bir şey elde etmediler. Onlar da Kürdistan için savaşmadılar mı? Biz Kürtlerden bir şey çıkmaz, bir araya gelmemiz hiç mi hiç mümkün değildir. Türk devleti güçlüdür, tankı var, topu var, uçağı var, ordusu var, zengin bir ekonomiye sahiptir. Bizim ne tankımız var, ne topumuz, ne uçağımız ne ordumuz ve ne de zengin bir ekonomimiz var. Tüm bunlardan yoksunuz. Bu halimizle böylesi güçlü bir düşmanla başedemeyiz, bizi imha eder, katliamlardan geçirir, evimizi barkımızı başımıza yıkar. Nasıl ki geçmişte bir şey elde edilmemişse biz de bir şey elde edemeyiz, en iyisi susmaktır. Allah kaderimizi böyle koymuştur ve böyle gitsin ne yapalım"* diyerek, ulusal kurtuluşuna ve kendi öz gücüne güven duygusunu yitirmiş ve kölece yaşamayı benimseyen bir yapıyı çıkarıyordu, karşımıza. Bazı durumda anlatılanlar kabul edildiğinde de, bunun yüzeysel bir kabullenme olduğunu, temelde ise böyle bir şeye hiç mi hiç inanılmadığını anlamak pek de güç olmuyordu.

Evet düşmanını olduğu kadar kendi halkını da çok iyi tanıyan biz parti çalışanları, halkımızın silaha ve silahlı güce taptığı, bunun içinde tüm güveninin gözünde olduğunu, böyle bir gücü kendi gözüyle gördüğü an güveninin gelebileceğinin bilinciyle yukarda anlatılan tüm güvensizliklerine rağmen bıkmadan, usanmadan büyük bir özveriyle geceli gündüzlü dağ, taş teperek, 1,5-2 yıl süreyle partinin ulusal kurtuluş çizgisini anlattık. Taki silahlı propaganda aşamasının resmi olarak başlamasının hazırlıkları yapılana, koşulların yaratılmasına, dolayısıyla bu aşamanın temel örgütü ve faaliyet yürütücüsü ve aynı zamanda ulusal kurtuluş ordumuzun temel çekirdeği olan HRK'nin kurulması ve silahlı mücadelenin fiiliyatta başladığının ilan edilmesine kadar.

15 Ağustos eylemleriyle yeni bir aşama, HRK'nin kurulması ve silahlı mücadelenin başlatıldığı ilan edildi. Ve sözkonusu eylemler, faşist cuntayı (4 yıllık demogojisini de bastırmak üzere), bölge gericiliğini ve gerisindeki emperyalizmi temelden sarstığı gibi dolayısıyla tüm dost güçlerin Kürdistan ulusal kurtuluşuna ve kendi öz gücüne olan güvensizliğini ve inançsızlığını da sarstı.

Eylemler, faşist cuntanın askeri birliklerini, tankını-topunu ve uçaklarını alarma geçirmesine, haftalarca operasyonları sürdürmesine neden oldu. Ayrıca eylemler sömürgecilerin tüm bu gücüne rağmen devrimcilere ve HRK güçlerine en ufak bir darbe bile vuramaması ve gücünün adeta atıl kalması ve yıpranması, belli bir yılgınlık ve yıpranmadan sonra subaylarına, operasyon kollarına, karakollarına ve ajan-muhbirlerine karşı ard arda geliştirilen eylemler karşısında adeta eli kolu bağlı ve çaresiz kalması, korku ve paniğinin had safhaya varması ve bunu artık halkın içinde bile açığa vurması, o yıkılmazmış gibi görünen ama içi boş ve kof koca gövdesinin karşısında örgütlü ve planlı hareket eden bir güç bulması halinde nasıl da çabuk etkisiz hale gelebileceği ve dağılmaya yüz tutacağını açıkça göstermesi, daha önce halkta hakim olan ulusal kurtuluşuna ve kendi öz gücüne inançsızlığı, güvensizliği ve umutsuzluğu yıkarak, yerine inancı, güveni, umudu ve cesareti geliştirmiştir.

Bugün çocuğundan tutun yaşlısına, kadınından erkeğine kadar artık halkta egemen olmaya başlayan düşünce; düşmanın büyük askeri gücüne rağmen devrim gücü karşısında yetersiz ve aciz kaldığı, güçlülüğünün geçici olduğu, süreç içerisinde dağılacağı ve yok oluşa doğru gideceği, ulusal kurtuluş gücünün henüz küçük olmasına rağmen; süreç içerisinde büyüyeceği, düşmanı gerileteceği ve zaferi kazanacağı yönündedir.

Artık herkes sömürgeci gücün içine girdiği durumu alaya almakta ve şunları söylemektedir:" *Faşist ordu, askeri birliklerini, tankını, topunu ve uçaklarını alarma geçirdi ama, hiç kimse nin burnunu bile kanatamadı. Onca gücü olmasına rağmen bir şey yapamadı, zarar ziyanı milyonları buldu.Askerlerinden tutun subaylarına kadar hep rezil oldular, çok korkuyor, korkularını gizleyemiyorlar, cinlerle savaştıklarını söylüyorlar, darbenin nerden ve ne zaman kendilerine vurulacağını bilmediklerini, nerde ve ne zaman kendilerinin de saldırıya uğrayıp öldürüleceklerini bilmediklerini, ölecekleri saati, günü beklediklerini söylüyorlar, eşlerine çocuklarına, ulaşamamanın (öldürüleceklerinden dolayı) korkusu içerisindeler ve çoğu zaman hüngür hüngür ağlıyorlar.*

Sömürgeciler artık askerlerini doyuramaz oldular.Askerleri açtır, operasyonları ekmek operasyonuna dönüşmüştür. Evlerimize girer girmez

Devamı Syf.22'de

Kürdistan'ın bazı bölgelerinde dağıtılan bu bildiriyi, tüm kamuoyuna duyurmak amacıyla yayınlıyoruz

KAHRAMAN HALKIMIZ!

15 Ağustos 1984 Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin kurulmasıyla başlatılan **"Faşist Teröre Karşı Devrimci Direnişi Geliştirme Harekâtı"** ile yüzlerce yıldır Kürt ve Türk halklarına kan kusturan faşist diktatörlükten oluk oluk akıttığı kanın, yaptığı baskı, sömürü, işkence ve zulmün hesabı sorulmuş, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yükseltilerek geliştirilmiş ve sömürgeci-faşist diktatörlüğün yüzü bir kez daha açığa çıkarılmıştır.

15 Ağustos eylemleri siz halkımızın geniş destek ve katılımıyla gerçekleştirilerek düşmanın yüzüne indirilen keskin bir şamar oldu. Bu şamarla halkımız, Partisi PKK önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesinde birleşerek esaret zincirlerini dövmeye başladı, ekonomik ve demokratik hakları için ileri adımlar attı. Kısa bir süre olmasına rağmen, geçtiğimiz bir kaç aylık dönemde Kürdistan'ın her tarafında devrimci silah sesleri hızla yükseldi, her tarafta sömürgeci baskı ve ajan yapıya karşı her alanda yoğun bir kitle mücadelesi gelişti. Ve bu gelişmeler hala devam etmekte, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin devrimci silah sesleri daha da gürleşerek yükselmekte ve tüm Kürdistan'ı sarmaktadır.

İşte bu amaçla ülkemizin belli bir kesiminde faaliyet yürütmekte olan grubumuz sizden aldığı destek ve cesaretle; alanımızda yüzlerce köy basan, binlerce yurtsever, namuslu insanımızı ve köylülerimizi dayak ve işkenceden geçirerek zindanlarda gözaltına alan sömürgeci-faşist diktatörlüğe üst üste darbeler indirerek, cellatlardan yaptıklarının hesabını sormuştur. Yine düşmanla işbirliğine giden, halkımızın birliğini bölüp parçalayan ve kendisini çoktan satanlara ve ajan-muhbir takımına da darbeler vurulmuş, yaptıklarının yanlarına kalmayacağı gösterilmiştir.

Bu amaçla geçtiğimiz Ekim ve Kasım aylarında grubumuz tarafından aşağıdaki eylemler gerçekleştirilmiştir.

1- 3.10.1984 tarihinde saat 6^{30} sıralarında bir grup savaşçımız Şirvan'ın Saraz köyü yakınlarından geçerken bir komando birliğiyle karşılaşmış ve meydana gelen çatışmayı başarılı bir şekilde kayıpsız atlatabilmiştir.

2- 16.10.1984 tarihinde bir grup savaşçımız Şirvan'ın H...Köyüne girerek köyde bulunan ihbarcı bir unsuru yakalayıp tüm köy halkı önünde teşhir etmiş, daha sonra halka hitaben konuşma yapılmıştır.

3- 17.10.1984 tarihinde bir grup savaşçımız Şirvan'ın S... köyüne girmiş ihbarcı bir unsuru tehdit etmiş ve halka hitaben konuşma yapmıştır.

4- 19.10.1984 tarihinde gece saat 03 sıralarında Şirvan'ın Zuzat köyünde bulunan bir grup savaşçımız 300 kişilik bir komando birliği tarafından sarılmış, meydana gelen silahlı ve bombalı çatışmayı savaşçılarımız kayıpsız atlatabilmiştir. Ayrıca köy imamını da yanlarına alarak düşmanın eline geçmekten kurtarmışlardır.

5- 4.11.1984 tarihinde Şırvan'ın Maden köyüne girilmiş ve şunlar gerçekleştirilmiştir.

a) ihbarcı bir unsur tehdit ve teşhir edilmiştir.

b) Camii hoperlöründen halka hitaben bir buçuk saatlik konuşma yapılmış, HRK bildirisi okunmuş ve cami etrafında toplanan halka çeşitli bildiri ve broşür, afişler dağıtılmıştır.

c) Geri çekilme esnasında, köy yakınında bulunan bir noktada, baskına gelen komandolarla grubumuz arasında çatışma başlamış, daha sonra gelen jandarma birliğinin katılmasıyla da üç yönlü bir çatışma olmuştur. Çatışma sonucu biri er-çavuş olmak üzere beş jandarma ölmüştür. (öldürülenlerin üçü olay yerinde, biri yolda biri de hastahanede ölmüştür)

6- 18.11.1984 gecesi 9.30 sıralarında Siirt'in girişinde bulunan Siirt-Şırvan karayolu üzerindeki polis kulübesine silahlı ve bombalı baskın düzenlenmiş, eylem sonucunda:

a) Biri narkotik (gizli), biri de trafikçi olmak üzere üç polis yaralanmıştır. Yaralananlardan biri hastahanede ölmüştür.

b) Polis kulübesi bombayla tahrip edilmiştir.

7- 23.11.1984 gecesi Bitlis'in 20 kilometre batısında Bitlis-Diyarbakır karayoluna üzerinde "KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK", "PKK 7.YILINA GİRDİ" sloganları bulunan büyük bir bombalı pankart asılmıştır. Pankart üç gün kaldıktan sonra ancak indirilebilmiştir.

Bütün bu eylemler sonucu PKK Partizanı savaşçılarımızın hiçbir kaybı olmamış, sadece bir uyku tulumu düşmana kaptırılmıştır.

Konulan bu eylemler ve sağlanan devrimci gelişmeler karşısında şaşıran ve çılgına dönen düşman, devrimcilere darbe vuramayınca "Kahraman mehmetçik"lerini savunmasız halkın üzerine saldırtmış, binlerce komando ve vurucu timlerini bölgeye getirerek şehir, kasaba ve köyleri kuşatma altına almış, çeşitli operasyonlar düzenlemiş, genç-ihtiyar, kadın-erkek demeden insanlarımızı işkenceden geçirip göz altına almıştır. Dağ, orman ve çok sayıda mağarayı bombalayarak çok sayıda hayvanı öldürmüştür. Hizan, Şirvan ve Siirt, Kayseri ve Bolu'dan getirilen komandolarla; yine Bitlis, Mutki ve Baykanı köyleriyle birlikte, Kayseri, Muş ve Tatvan tugaylarında getirilen birliklerle günlerce kuşatma altında tutmuştur.

Devrimcileri yakalayamayan zavallı düşman, tüm bunları siz halkımızı korkutup sindirmek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde attığımız adımı geri attırmak, öz evlatlarınız devrimcilere verdiğiniz desteği geri çektirmek ve kendisine ajan-milis yetiştirmek için yapmaktadır.

Geçtiğimiz sürede düşmanın alçakça uygulamalarından bazıları şunlardır:

1- Mutki'de işkence ve dayak sonucu bir köy bekçisi öldürülmüş, aynı köyün muhtarı komaya sokulmuştur.

2- Mutki'nin başka bir köyünde M.... isimli bir köylümüz komalık edilinceye kadar dövülmüş, camiden gelen halka rastgele ateş edilmiş, köyde sokağa çıkma yasağı konulmuştur.

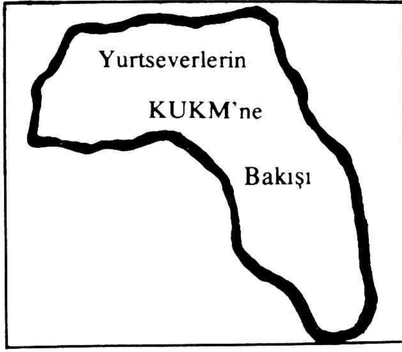
3- Hizan'ın Kursine ve Awa köylerinde dağlar ve mağaralar rastgele bombalanmış, köylüler dayak ve işkenceden geçirilmiştir.

4 - Şirvan ve Pervari'yi birbirine bağlayan Botan çayı üzerindeki "Türkiye'-nin" en uzun yaya asma köprüsü olan zıvzık köprüsü bombalanmış ve köprü tahrip edilerek suya düşürülmüştür.

5- Komando birlikleri Şirvan'ın çeşitli noktalarına yerleşerek günlerce süren operasyonlar başlattı. Bazı köylere gece sokağa çıkma yasağı kondu. Çok sayıda kişi işkenceden geçirildi. Her köye komandoya en az iki koyun getirme mecburiyeti kondu.

6- 20.10.1984 günü Şirvan'ın Mercik, Zuzat, Maveka, Deştê ve Mezrê köyleri basıldı. Bu köylerin tüm halkı en alçak uygulamalar altına alındı. Helikopter desteğindeki operasyonlar arttırıldı.

Devamı Syf.24'te

"Kolum Kanadım, Şanım Şöhretim, Memleketim!.."

İhsan AKSOY

Sevgilerin, özlemlerin, ağrıların, acıların, çilelerin, mutluluk ve beklentilerin temel zemini insanın yurdudur. Doğup büyüdüğümüz, yetişip olgunlaştığımız, acılarını görüp duyduğumuz, en yüce sevgiyi onun için taşıdığımız, övündüğümüz, kıvandığımız yer ülkemizdir... Yıllar yılı insanlar ülkelerinin bağımsızlığı ve özgürlüğü için her şeylerini verdiler. Ülkemiz bizsiz var olur, ama biz ülkesiz yaşayamayız. İnsanlar her şeyden ayrı yaşayabilir ama ülkelerinden ayrı yaşayamazlar. En sıcak ilgiyi duysakta başkalarının ülkesinde her yönüyle kurumuş, verimsiz ve mutsuz birer varlığa dönüşmekten kurtulamayız. Yurt tutkusu en soylu, en yüce bir tutku olarak benliğimizde yer edinerek gelişir.

Ülkesini sevmeyen, onunla övünmeyen, onun için yaptığı fedakarlıklardan mutluluk duymayan insan benliğini yitirmiş, kişiliğini alçaltmıştır. Ülkesinin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna her türlü özveriyi gösteren, kanını akıtan, canını veren insanlarsa belki kısa yaşarlar ama ölümsüzleşerek ülkelerinin kalbine gömülürler. Bunun bilincine varan, bunun coşkusunu duyan ve gereklerini yerine getiren özgür insandır.

Yurdu sadece doğa güzellikleri ve fiziki varlığıyla tanımlamak olanaksızdır. Ülkeye can veren, kan veren, onu yeşertip güzelleştiren, yiğitliği, özverisi ve sevgisiyle yaşayan bir nesneye dönüştüren onun üzerinde yeşeren insanlarıdır. Bunun için yurt ile halk biribirinden ayrılmaz iki şeydir. Bunun için de yurtseverlik o ülkede yaşayan halkın özgür ve bağımsız bir yaşam içinde mutluluğunu istemek, bunun için savaşım vermektir. Emperyalistlerin ve sömürgecilerin sömürü ağı içinde ve kuşatılmış bir yer insanın ülkesi olamaz. Halkın mutluluğu, gelişimi ve ilerlemesi emperyalist ve sömürgecilerin ülkede egemenliği olduğu sürece gerçekleşemez. Başkalarının egemenliği olduğu sürece insan ülkesinde tutsak olarak dolaşır.

Yurtseverler ülkelerini ve o ülkede yaşayan insanları sömürenlerin can düşmanıdır. İnsanlığın oluşumundan bu yana doğup büyüdüğü toprakları yabancıların egemenliğinden koruma savaşımı da var olup geldi. Yurtseverlik duygu ve bilinci insanların yüreğinde ve bilincinde büyüyüp yetkinleşti. Yurt sevgisiyle dolu insanlar yabancı istilalarına karşı amansızca dövüştü. Her halk yurdu için can veren yiğit evlatlarıyla övünüyor. En güçlü direnişler, en yılmaz savaşımlar yurtseverlikten kaynaklandı.

Çağlar geçti. İnsanlık geliştikçe yurtseverlik duygu ve bilinci de gelişip yetkinleşti. Burjuvaların yurt sevgisi onun sınıf çıkarlarıyla sınırlıdır. Onlar bağımsızlık bayrağını kendi sömürüleri için kaldırır ve halkın mutluluk ve refahını değil, kendi sömürülerini düşünürler. Ama tarihin belirli döneminde yaptıkları şey, elbette haklı ve ilerici bir şeydi. Ülkenin sömürgeci zincirden kurtulması, sömürgeci egemenliğin yok edilmesi ileri atılmış bir adımdı. Ancak ülkenin sadece yabancı egemenliğinden kurtulması yetmiyor. O ülkede yaşayan insanların da baskı ve sömürüden kurtulması gerekir. Öyleyse çağdaş yurtseverlik özgür ve bağımsız bir ülkede baskı ve sömürünün yok edilmesidir. Toplumun tümüyle mutluluğa ulaşması, gelişip ilerlemesi için her türden ayrıcalığın, baskı ve sömürünün kalkması, bunun kaynağının kurutulması gerekir. Ülke ile halk biribirinden kopmaz iki şey olduğu içindir ki ülkenin özgür ve bağımsız olmasıyla o ülke üzerinde yaşayan halkın da baskısız, ezgisiz, ayrıcalıksız ve sömürüsüz yaşaması biribirine bağlı, bir bütünün iki yanıdır.

Bu gün baskı ve sömürü altında bulunan halkların savaşımı ülkenin bağımsızlığı ve özgürlüğü, halkın baskısız ve sömürüsüz yaşaması için veriliyor. Gerçek yurtseverlik yurt ve halk sevgisinin pekişmesiyle kendisini gösteriyor. Oysa burjuvaların, sömürücü sınıf ve tabakaların ülkelerine olan bağlılıkları onların sömürü istemlerinin yansımasıdır. Bunun için de her zaman dış sömürü merkezlerinin bağlaşığı ve özgürlüğü için verilen savaşım tüm iç ve dış sömürücülere karşı verilen savaşımdır. Bunları biribirinden ayırmak olanaksızdır.

Bağımsızlık savaşımı verilirken küçük burjuva ulusçuları dıştalanamaz. Ancak onlardan tutarlı bir yurtseverlik beklemek mümkün değildir. Her türlü sömürü ve baskının kaynağının kurutulmasını hedeflemeyen bir yurtseverlik, eninde sonunda sömürü merkezlerinin ağı içine girmekten kurtulamaz. Küçük burjuva ve ulusal burjuva yurtseverliği bu doğrultuda değildir.

Bağımsızlıkları için inanılmaz acılara katlanan, kahramanlıklar gösteren bir çok halk bu savaşımları burjuvazinin, küçük burjuvazinin öncülüğünde verilmiş olduğundan dış sömürü merkezlerinin ağına takılarak yeniden bağımsızlıklarını kaybederek kölelik zincirine vurulmuştur. Oysa komünistlerin öncülük ettiği Bağımsızlık Hareketleri ülkeyi bağımsız ve özgür yapmaktan başka bu bağımsızlığı koruyarak halkın sömürü ve baskıdan kurtulması için gerekli koşulları yaratarak yoluna devam etmiştir. Bunun gibi ulusal kurtuluş hareketlerinde en tutarlı, en kararlı tavrı da komünistler gösterir. Komünistlerin ülkelerine ve halklarına olan derin ve sarsılmaz bağları onları bağımsızlık ve özgürlük savaşımının ön saflarında savaşmaya götürür. Onlar her türlü sömürünün, ezginin, ayrıcalığın düşmanı olarak **ülkelerini kuşatan emperyalist ve sömürgeci güçlere, onların içteki uşaklarına karşı amansız bir kavga verirler. En tutarlı ve gerçek yurtseverlerdir.** Yurt sevgileri onlarda en yüce ve vazgeçilmez bir tutkudur. Ama onlar bunun yanında birer enternasyonalisttirler. Yalnız kendi ülkelerinin ve halklarının değil aynı zamanda tüm dünya halklarının da kurtuluşunu ister ve bunun için savaşırlar. Kendi halklarının ezilmesine ve sömürülmesine karşı oldukları gibi kendi halkları için ayrıcalıkta istemezler. Tek istedikleri ülkelerinin ve halklarının özgür ve bağımsız olmasıdır. Dünyanın neresinde özgürlük ve bağımsızlık bayrağı dalgalansa onların coşkusu artar, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı olan kin ve öfkeleri daha da pekişir. Tüm ezilen, sömürülen köle halkların, sınıf ve tabakaların ortak düşmanlarının bir olduğunun bilincindedirler. Elbette bu durumları onların kendi ülkelerinin özgürlük ve bağımsızlığına karşı olan görevlerini ve sorumluluklarını daha da öne koyar. Çünkü hiç bir halk kendi savaşımı olmadan bağımsızlığa ve özgürlüğe ulaşamaz. Öyleyse her şeyden önce kendi ülkesinin bağımsızlık ve özgürlük bayrağını yukarı kaldırması gerekir. Enternasyonalizm hiç bir zaman yurtseverlikle ters düşmez. Aksine enternasyonalistler her türlü ulusal ayrıcalığa karşı olduklarından kendi uluslarının da ezgi ve baskıdan kurtulmasını isterler. Onların diğerlerinden olan farkı ulusal ayrıcalıklar aramamalarından, yalnız ulusal değil sınıfsal baskı ve sömürünün de düşmanı olmalarından ve halkların eşitliğinin ve kardeşliğinin savunucusu ve savaşımcısı olmalarındadır. Onlar burjuva kozmopolitizminin değil proleter enternasyonalizminin savunucuları olarak kendi ülkelerinin bağımsızlık ve özgürlük savaşımının en yılmaz, en özverili, en bilinçli ve en yiğit savaş erleridir. Dünyanın her yerinde emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve her türden gericiliğe karşı ön saflarda komünistler savaşır. Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya özlemleri, yurtlarının bağımsızlığı ve

Devamı Syf.23'te

Bir Yurtsever Kürt Aydınının Dilinden:

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN GÖREVLERİ SİYASİ VE ASKERİ STRATEJİSİNİN DÜŞÜNCESİ

Dr. İ. Şerif Vanlı

İ.Ş. Vanlı tarafından gazetemize gönderilen bu yazıyı yayıncılık politikamız gereği okuyucuya sunmayı uygun bulduk. Yazı uzun olduğundan bölümler halinde yayınlayacağız.

A)-Halkların kendi kaderlerini kendisinin belirleme hakkı ve anlamı: Birleşmiş Milletler çok sefer kararlarında, bağımlı olan tüm halklara, ezilen tüm uluslara geleceğini ve kaderini özgürce belirleme hakkını açıkça tanıdı.

14 Aralık 1960 tarihli 1514 (XV) nolu kararıyla, Birleşmiş Milletler Genel Asamblesi *"her halkın tam özgürlüğünü, egemenliğini ve ulusal toprakların bütünlüğünü başkasına vermeme hakkına sahiptirler"* açıklamasını yapmıştır. Birleşmiş Milletler özellikle aynı kanunun 1 ve 2 nolu maddelerinde şunu açıklamaktadır:

"1-Bir halka boyun eğdirmek, egemenlik altına almak, onu sömürmek temel insan haklarının inkarını teşkil eder. Birleşmiş Milletler Yasasına aykırı, barış davasını ve dünya uluslarının işbirliğini tehlikeye düşürür."

"2- Tüm halklar özgür karar verme hakkına sahiptirler; bu hak gereğince, özgürce siyasi tüzüğünü belirleme ve ekonomik, toplumsal, kültürel gelişmesine özgürce devam etme hakkına sahiptirler."

Birleşmiş Milletler Genel Asamblesi 16 Aralık 1966'da insanın *"ekonomik, toplumsal ve kültürel haklarla ilgili uluslararası antlaşmasını"* kabul ettiler, bu antlaşmanın birinci maddesinin 1 ve 2 numaralı bendi açıklıyor:

"1- Tüm halklar kendileri karar verme hakkına sahiptirler. Bu hak gereğince özgürce siyasi tüzüğünü belirleme, ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişmelerini özgürce güvenceye alma hakkına sahiptirler;"

"2- Amaçlarına ulaşmak için karşılıklı çıkar ve uluslararası hukuk ilkeleri üzerine kurulmuş uluslararası ekonomik ilişkilerin zorunluluklarından ayrı olarak her halk doğal zenginliklerden ve gelirlerinden özgürce yararlanabilirler. Bir halk asla geçim araçlarından alıkonulamaz."

Birleşmiş Milletlerin 16 Kasım 1966 tarihli "Yurttaşlık ve siyasal haklarla ilgili uluslararası antlaşması"nın 1. maddesinin 1 ve 2 nolu bendinde. her halkın kendi kaderlerini kendilerinin belirlemesini aynı sözcüklerle tekrar açıklamıştır. Bu konuyla ilgili başka uluslararası belgeleri göstermek gereksizdir.

B)-Kürt Halkı ve Kaderini Tayin Hakkı:

Kürt halkı, tarihi olarak şekillenmiş dil, toprak, ekonomik çıkar ve düşünce birliği olan bir ulustur. 1985'te 18 milyon nüfusu, binyıllık vatanı olan ve nüfusun %86'sını oluşturduğu Kürdistan'da yaşayan bir toplumdur. Toplam nüfusu 24 milyondur. Bunun yaklaşık 6 milyonu, yani 24 milyon Kürd'ün %25'i tarihi bazı göç ve özellikle 1925'ten itibaren mecburi iskan önlemleriyle "planlanmış bir az gelişmişlik" diyebileceğimiz bir politikanın özü olarak, toplu olarak, kırdan şehire göç sonucu, asıl ülkelerinin dışında yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Bu durum özellikle Türkiye ve Irak'ta ağır olan sömürgeci baskının, ulusal imhacı politikanın ürünüdür. Lozan konferansında vazgeçilen bir Kürt devletinin kuruluş projesi, 1920'deki Sevr antlaşmasında kararlaştırılmıştı. Bu konferansta emperyalist güçler, ekonomik ve stratejik sebeplerden dolayı eski Osmanlı Kürdistan'ını –Kürt halkının istemi dışında– Türkiye kemalist cumhuriyeti ile Irak krallığı ve bir küçük parçası da Suriye'ye verilmek şartıyla bölüşülmesini kararlaştırdılar. Doğu Kürdistan'da daha önce monarşik İran rejiminin baskısına maruz kalmıştı. O dönemden beri suni devletler arası sınırlarla Kürdistan dört eşit olmayan biçimde bölüşüldü. Kürt halkı sürekli baskı, zulüm, askeri işgal, ekonomik sömürü, ulusal ve kültürel baskıya maruz kaldı. Bu politika, şovenizm ve ırkçılıkla dolu olan ve demokrasinin yalnızca ismini bilen Türk faşist ve Arap burjuvazisinin eseridir.

Kürt halkının yarısının yaşadığı Türkiye'de özellikle general Evren diktatör rejimi tarafından yönetilen hükümet burjuvazisi emperyalizmden maddi ve askeri yardım almaktadır.

Kürt halkı var olduğundan dolayı kendi geleceğini özgürce belirleme hakkına sahiptir. Bu doğal kalıcı ve dokunulmaz bir haktır. Bununla ilgili olarak YEKBUN'un (Nisan 1979 tarihli) tüzüğünden bir paragraf gösterilebilinir.

"Bir birlik ve ulusal olarak Kürt halkı, kendi kaderini özgürce belirleme de dokunulmaz ve değişmez hakkına sahiptir. Kürdistan'ın herhangi bir parçasında yaşayan Kürt halkı için de geçerlidir. Hiçbir anayasanın hiçbir kanunun kaldıramayacağı veya askıya alamayacağı bir haktır. Kürt ulusunun her nesli, istediği zaman başka nesiller değişik amaçlarda kullanmışlarsa dahi kendi durumu ve çıkarının ışığında bu hakkı kullanabilir veya tekrar kullanabilir"

Kendi yazgısını kendisi çizme hakkı teorik olarak değişik sonuçlara varır: Bağımsız bir ulusal devletin kurulması, otonom bir rejimin kabulu, yahutta bir veya birkaç komşu halklarla federal bir sistemin kabul edilmesi hangisi olursa olsun tercihi büsbütün olarak halka aittir. Kürtlerin durumu da tercih yalnızca ve yalnızca Kürt halkına aittir. Hiçbir Kürt siyasi partisi ya da Kürt olmayan partiler Kürt halkı için tercih yapma, daha önceden kararlaştırılmış bir çözümle bu halkın tercihini kısma hakkına sahip değildirler. Kürt siyasi partilerinin görevi –ileride değineceğim– Kürdistan'da, Kürt halkının kendi kaderlerini kendisinin belirlemesi özgür ortamını yaratması için, uygun araçlarla mücadele etmektir. Birleşmiş Milletler denetiminde bir referandum aracılığıyla bu hakkın uygulanması, özgürlüksüz bir konuşma hakkı özgürlüğü olmaksızın yapılmaz. Başka yöntemlerle yapmak isteyenler Kürt halkının çıkarlarını bilmiyor veya geleceksiz reformist programlar kabul ediyorlar.

Gerçekte Kürt halkı kalbinde ve düşüncesinde daha önce tercihini yapmıştır. Kürt kitlesi Kürdistan Ulusal Kurtuluşu, ülkenin sosyo-ekonomik ilerleyişini ve ulusal kültürün gelişmesini garantiye alacak bir Kürt devletinin kurulması için can atmaktadır. Yalnızca bir Kürt devleti Kürt halkının yardımına koşar. Ulusların birliği içinde olması gereken yeri verir. Bir Kürdistan devletini kurmak, Kürt halkının bu ülke üzerindeki egemenliğini devam ettirmek için yönetici burjuvazisinin kabul ettiği tüm kanun ve anayasanın üstünde bir hakkıdır.

Ulusal Kürt devletini kurmak, Kürtlerle, Türk, Arap ve Fars halkları arasındaki ilişkilerin son bulması anlamına gelmez. Bu özgürce konuşulacağı, eşit ve bağımsızca taraflar arasında kararlaştırılacak, yeni işbirliği ve birlik ilişkileri kurmak için zorunlu şartlar

olan egemenlik ilişkilerinin son bulması anlamına gelir. Kardeşlik yalnızca eşitlik temelinde mevcuttur. Mevcut olan şartlarda Kürtlerle komşuları arasında kardeşlikten ve özellikle " ortak mücadele"lerinden bahsetmek, Kürt halkını ulusal kurtuluş mücadelesinden caydırmak, ezen ve ezilen ilişkilerinin devamını istemek anlamına gelir.

C)- Otonomi-Federatif Bir Sistem:

İran ve Irak Kürdistan'ında en önemli Kürt partilerinden birçoğu, var olan devlet çerçevesinde Kürdistan'ın otonomisi için mücadeleye başlamışlardır. Irak'ta Kürt halkının kendi yazgısını kendisinin belirlemesi hakkını -teorik olarak- savunmakta, fakat bunun için mücadele vermemektedirler. Mücadeleleri Kürdistan için otonomi, İran ve Irak içinde demokrasiyi amaçlamaktadır.

Doğal olarak her Kürt yurtseveri, demokrasi ve otonomi için, (kendisine bir gelecek sağlamayan)mücadelenin başarıya ulaşmasında imkanları varsa yardım etmekten başka birşey yapamaz. Bu amaçla yapılan fedakarlıklara saygı duyulur ve başarı kazanmaya layıktırlar.

Buna rağmen Türkiye Kürtleri haklı olarak hiçbir zaman otonomi için mücadele etmediler. Sosyalist ülkelerde, örneğin; Sovyetler Birliği'nde en önemli ulus veya ulus toplulukları için federatif cumhuriyetler, topluluklar için "otonom bölgeler" mevcuttur.

Varsayalım ki otonomi alındı, bu mevcut olan devletler çerçevesinde ne Kürt halkının içten istemlerine, ne de iki Almanya, Belçika ve Hollanda'nın tümünden daha geniş topraklara sahip bir ulusun potansiyel gücüne cevap verebilir. Soylu bir at neden kendisini katırlar arasına koysun. Böyle otonomiler merkezi hükümetin değişmesine bağlı olarak, Kürt halkını, doğal zenginliklerini işletemez ve ulusal güvenden mahrum bırakır. Aksi söylense dahi aslında kendi yazgısını kendisinin belirleme hakkının reddi ve Kürt ülkesini suni olarak bölen devletler arası sınırı kabullenmek anlamına gelir.

Ayrıca, isteyerek veya istemeyerek olsun, otonomist partiler mücadelelerinde, başka Kürtleri baskı altında tutsalar dahi, yardım edebilecek komşu hükümetlerle kolaylık ve yardımlaşma arayışları içine düşerler, iç çatışmalar hareketin zayıflamasına yolaçar, bu da dışarda değer düşürme veya acımaya ve Kürt halkı içinde düzensizliğe yolaçar. Birliksiz bir hareket uluslararası yardımdan hiçbir şey bekleyemez. Zaten bir devlete göre iç nesnel bir istem olan otonomiyi isteyenler, Birleşmiş Milletlerde ve uluslararası kamuoyundan kendi kendilerini yoksun bırakırlar. Iyi bir şekilde başlatılmış ve sergilenmiş bir ulusal kurtuluş mücadelesi için bu kuruluşlar harekete geçer, fakat bir diktatörlükle pazarlama yöntemiyle alınan iç otonomi için değil. Kendisine otonomist diyen bir hareket, dökülen kan, şehitler yıllarca çaba ve mücadeleye rağmen bir ulusal kurtuluş hareketi olamazlar. Bir halk, yarı-reformist bir çözüm olan iç otonomiyi varsayalım almış olsun, özgür bir halk olamaz ve ulusal kurtuluşunu bitirmemiş olur. Egemen ulusun burjuva diktatörlüğünün iyi niyetine bağlı kalmaya devam eder.

Gerçekten otonomi için savaşan Kürt partileri bu sorunları bilince çıkarmalıdırlar, bilmiyorlardı demek bir yüzkarası olur. Kendilerini "gerçekçi " değerlendirip aşamalı hareket ediyorlar, onların düşüncesinde otonomi bir ara aşamadır, bir sefer gerçekleştirildimi ve sağlamlaştırıldımı bu aşama ulusal kurtuluşu ve Kürt halkının birliğini düşünmeyi sağlar. Hataları işte buradan kaynaklanmaktadır. Chris Kutschera doğrusunu görerek şöyle yazıyor: *"Eğer (otonomistler) ezen ve ezilenler arasındaki bu ilişkileri oldu ğu gibi kabul etseler, Kürtler o andan itibaren savaşın yarısını kaybederler (....).*

Hükümetlerin bu manevralarla kandırılacağını sanmaları ve Kürtlerin buna nasıl inandıkları anlaşılmıyor; hükümetleri tedirgin eden sloganlar değil, milliyetçi hareketlerin gerçek erkidir." (1) Otonomi varolan devlet sınırları içerisinde Kürt Ulusal Sorununu çözecek tipten olmadığı gibi, "gerçek otonomi" asla alınamaz. Yönetici burjuvalar; Kürdistan avını, iç sömürge ve sütlü ineği bırakmak istemiyorlar, burjuvazi çok iyi biliyorki Kürt halkı özgür, kendi ülkesinin ve kaderinin sahibi olmak istiyor, bırakmak istemiyorlar. Herkes biliyorki, Bağdat diktatörlüğü tarafından Mart 1974'de Irak Kürdistan'ının bir parçasına verilen "otonomi rejimi" -ülkenin diğer parçasında da zorla mecburi iskana ve Araplaştırmaya tabi tuttu- bir otonomi karikatürüdür. Sözüm ona otonomi rejimini "iyileştirmek' ve "bir gerçek otonomi" almak amacıyla yaklaşık iki yıldır gizlice Irak Kürt otonomist güçlerinin bir kısmı ile aynı diktatörlük arasında sürdürülen görüşmeler, Bağdat'ın İran-Irak savaşı dolayısıyla uyguladığı taktiksel pazarlıktan başka bir şey değildir. Ne tür bir demokrasi diktatörlükten beklenebilir? Bu tür pazarlıklar sona ermez, üzülerek belirteyimki; Kürt Halkının çok cesur ve yiğit mücadelesine layık değiller. Herkes bilirki Türkiye'de yönetici askeri burjuvazi Kürtçe bir gazeteye bile asla tahammül edemez.

Bir dönem teorik olarak otonomiden daha iyi olan federalist çözüm tarafından etkilendim. Bir "otonomi bölgesi" yerine, prensip olarak Kürt olmayan bir cumhuriyetle federal olacak bir demokratik "cumhuriyete" ve merkezi hükümet işlerine anayasa çerçevesinde katılıma sahip olacaktık. Irak'taki Kürt sorunu ve Eylül 1961 otonomist devrimi üzerine 1970'de yazdığım eserimde, ara çözüm olarak Irak için Arap-Kürt federal bir çözüm önermiştim (2). 1971'deki küçük eserimde "Survey of the national questin of türkish Kurdistan, With Historical Background" (3), Türkiye için de aynı zamanda Türk-Kürt federal ve demokratik bir çözüm önerdim. O dönemden beri olaylar beni ve düşüncemi bereket versin halkımızın çoğunun yaptığı gibi değiştirmeye götürdü. Buna rağmen tahmin ediyorumki Türkiye'deki Kürt entellektüellerinden bazıları -PSKT'li kardeşler hariç- hala Türkiye ve ulusal sorun için "demokratik federal" çözüme bağlı kalıyorlar. Bu dostlarıda tavırlarını değiştirmeleri, geçerli tek slogan olan Ulusal ve halkçı birliğin, yurtsever ve demokratik sloganına varmaları gerekir. Onları en büyük objektif olan Kürt halkının kendi yazgısını kendisinin belirlemesi için savaşanlarla beraber olmaya kardeşçe davet ederim.

Federalist çözüm teorik planda çekici görünebilir, fakat mevcut şartlarda tamamen ütopiktir. Bu demokrasinin ortak bir Türk-Kürt mücadelesi yoluyla, önceden gerçekleşmesi ve mevcut olan devletler arası sınırın yani Kürdistan'ın emperyalist parçalanmışlığının kalmasını gerektirir. Ortak mücadele ilk planda demokrasiyi hedefler fakat ulusal sorunu geri plana bırakır. Kürt halkının şanlı ve yurtsever güçleri, entellektüel bir çember dışında; direkt, kendi ulusal Kurtuluşu için olmayan bir mücadele için nasıl harekete geçirilecek? O halde demokrasi nasıl gerçekleştirilecek? İşte bunlar önemli sorunlardır., Fakat başkaları da vardır, niçin Kürt halkı için önceden bir tercih yapılmalı? Bu tercih yalnızca bu halka aitse (!) demokrasinin bu şekilde gerçekleşeceği varsayılıyorsa – Türkiye'de Türklerle, Irak'ta, Suriye'de, Araplarla, İran'da Fars ve başka uluslarla birlik olmaya çağrıları– Kürt halkı, niçin kendi aralarında Kürtler arasında, Kürdistan'ı adaletsizce parçalayan sınırların ortadan kaldırılmasıyla birlik yapma hakkına sahip olmasınlar? ★

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN KURULUŞUNUN YARATTIĞI COŞKU ve BAZI YAKLAŞIMLAR ÜZERİNE

21 Mart 1981'de Kürdistan halkı yüzyılların özlemi olan, ulusal birlik ve gücünün yoğunlaşmış siyasi ifadesi; sömürgeciliğe, yerli gericiliğe ve emperyalizme karşı savaş örgütü, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (Eniya Rızgariya Netewa Kurdistan-ERNK)'ne kavuştu. 20'yi 21 Mart'a bağlayan gece ve sonrasında, Kürdistan Kurtuluş Birliği'ne (HRK) bağlı çeşitli birimler, ERNK'nin kuruluşunu, Kürdistan'ın dağında ve ovasında, düşmana ve uşaklarına karşı giriştikleri yaygın silahlı eylemlerle, ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurdular. Hakkari'den Mardin'e, Bingöl'den Kars'a, Batman'dan Diyarbakır'a kadar, bütün Kürdistan sathında yoğun askeri operasyonlar gerçekleştirildi ve faşist Türk sömürgeciliğine, yerli gericiliğe, ajan-muhbir yapıya ağır darbeler vuruldu. Yürütülen bu askeri eylemlerle birlikte, köy'de, kent'te, dağda ovada Newroz ateşleri yakıldı; ERNK'nin kuruluşunu ilan eden yüzbinlerce bildiri dağıtıldı, Pankartlar asıldı ve yaygın bir sözlü propaganda gerçekleştirildi.

Halkımızın en yüksek karar gücü ve otoritesi PKK, büyük önder Mazlum DOĞAN yoldaşın 3. ölüm yıldönümünde, anıya bağlılığın en somut görevini, ERNK'nin kuruluşunun ilanıyla yerine getirdi ve önderlik olarak halkımızın eline kendisini zafere götürecek olan yeni bir silahı daha verdi.

PKK önderliğinin, çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN'ın katledilmesinin 3. yıldönümünde, HRK eylemleriyle birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşunu ilan etmesine halkımızın cevabı, büyük bir coşku; PKK önderliğine ve siyasal hattına daha fazla bağlılık; geleceğe daha güvenle bakma; ve devrimin zaferine inancı daha da güçlendirme biçiminde oldu. Bunun somut ifadesi olarak, ülke içinde çeşitli yurtsever sınıf ve tabakalardan binlerce insan ulusal birlik ve savaş yolunda kendi gücünü ve imkanlarını harekete geçirirken; ülke dışında ise binlece, çeşitli kitle toplantıları ve eylemlerle ERNK'nin kuruluş ilanı karşısında duydukları sevinç ve memnuniyeti dile getirdiler. Sabah evlerinden kalkan, işe, okula ve komşusuna gitmek için dışarı çıkan binlerce emekçi, sokakları kızıl bir şerit gibi donatan, ERNK'nin kuruluşunu yedi dilden uluslararası kamuoyuna duyuran afişleri gördüklerinde sevinç naralarıyla; kızıl platform üzerinde, sarı zemine oturtulan ve etrafı yeşille süslenmiş kızıl yıldızlı bayrağı selamladılar ve bu büyük müjdeyi kendi çevrelerine bildirebilmenin heyecanını yaşadılar. Bütün bunlara paralel olarak, uluslararası kamuoyunda, basın ve ajanslarda ERNK'nin kuruluşunu ilan eden toplantı sonuçlarını dünyaya duyurdular. Ve uluslararası etkinliği bilinen birçok basın organı ERNK'nin kuruluşuna sayfalarında yer verdi.

Daha ilanının ardından çok kısa bir zaman geçmesine rağmen, birçok uluslararası toplantı ve platform'da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, Kürdistan halkının siyasal birliğinin ve savaş gücünün ifadesi olarak dost güçlerce selamlandı ve sıcak dayanışmalar gösterildi.

Evet, kuruluşu 21 Mart'ta, silah sesleriyle, Newroz ateşleriyle, bildiri, afiş, toplantı ve kitle eylemleriyle ilan edilen, ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN'a halkımızın ve ilerici insanlığın gösterdiği tavır buydu. Ve günümüzde de, ERNK'nin kuruluşunun kitleler arasında yarattığı coşku ortamı, O'nu daha geniş çevrelere ulaştırma uğraşları bütün hızıyla sürüpgitmektedir. Özellikle PKK Genel Sekreteri, Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş'ın "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanı Halkımızın Tarihi Direnme Kararıdır" başlıklı mesajı ve Cephe Kuruluş bildirisinde konulan görüşler devrimci ve yurtseverlerce kavranmaya; gerekleri hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Açık ki, bundan sonra devrimci ve yurtsever işçiler, köylüler, gençler, aydınlar ve kadınların önemli görevlerinden biride, ERNK'yi tanıtma; Onun ilke ve amaçları doğrultusunda halkımızın en geniş sınıf ve tabakalarını, yurtsever birlikler içinde örgütleme ve harekete geçirmedir. Devrimciler ve yurtseverler böylesi bir görevle karşı karşıyadırlar ve bunun için bütün fedakarlık ve çabayı göstermekle sorumludurlar.

Kürt halkının yüce ulusal çıkarlarına bağlı devrimci ve yurtseverler bu doğrultuda hazırlanarak Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğünde çıkarı bulunan bütün sınıf ve tabakaları cephe saflarına çekmeye, örgütlemeye çalışırken, ERNK'nin kuruluşuna ilişkin olarak bazı çevrelerde çeşitli biçimlerde seslerini yükseltmeye başladılar. Özellikle merkezleriyle birlikte Avrupa'ya göç etmiş, orayı kendilerine mesken olarak seçmiş, bu nedenle artık "Göçmen İltica Örgütler" biçimindeki ünvanlarla geçimlerini sağlamaya çalışan, reformist-teslimiyetçi gruplar, Avrupa'lı bazı güçlere, cephe aleyhinde propagandalar yapıyor ve "biz böyle bir Cepheyi tanımıyoruz" diyorlarmış! (henüz Cepheye ilişkin düşüncelerini yazıya dökme cesaretini kendilerinde bulamadıkları halde). Evet beyler, sizler şimdiye kadar Kürdistan halkının attığı hangi devrimci-ulusal kurtuluşçu adımı tanıdınız ki, halkımız da sizden, ERNK'yi tanımanızı, ona doğru bir temelde yanaşmanızı beklesin! Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlüğü için bilinebilen sayısıyla 600 civarında şehit vermiş; binlerce kadro, sempatizan ve taraftar sömürgeci faşist Türk devletinin zindanlarında kahramanca direnen, milyonların destek, sempati ve sevgisini kazanmış PKK gibi bir Partiyi, uluslararası güçlere "terörist" olarak göstermek için yanıp-tutuşanları; devrimci direnişten, silahlı mücadeleden kaçan, bu değerlere saldıranları; ajan-provakatörlere kol-kanat gerenleri; 15 Ağustos gibi bir atılıma, kitleleri derin bir coşku ve geleceğe inançla donatan böyle bir eyleme "provakasyondur" diye saldıranları, bugün halkımız eskisinden daha iyi tanımaktadır! Dünyanın neresinde görülmüştür ki, daha sıcak mücadelenin ilk dönemlerinde, halkından ve toprağından uzaklaşmış, şu veya bu karanlık dış odakların güdümü altına girmiş bu nedenle Polis tarafından "sağcı Kürtler" biçiminde tanımlanan, direk ve dolaydı olarak onun desteğini alan çevreler, bir savaş örgütüne; sömürgeci-

liği, yerli gericiliği ve emperyalizmi hedef alan ve bunların hedefi olan Ulusal Kurtuluş Cephesine katılmıştır veya en azından böyle bir oluşuma saygılı davranmıştır?

Kürdistan halkının, her şeyden üstün yüce bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarına zıt düşmekle; Avrupa polisinin elinde bir danışman olarak rol görmekle ne büyük bir suç işlediğinizi artık görmek zorundasınız! Bizlerce çok iyi bilinen odaklarla girdiğiniz ilişkilerle, çıkmaz bir sokakta bulunuyorsunuz. Bu odaklar sizi devamlı tahrik ediyor, saldırtıyor ve vaadlerde bulunuyor! Böylece size korkunç bir sonuda hazırlıyorlar! Biliyoruz, girdiğiniz ve altında birçok gizli antlaşmanın ve maddi çıkarın yattığı, ve sizi akıl almaz bir biçimde saldırı krizleriyle çevreleyen bu ilişkilerden kurtulmanız zordur! Ama buna rağman, gerçekten işlediğiniz gafların bugün farkına varmış ve bundan kurtulabilmek için yardım istiyorsanız, Kürdistan halkı, Onun öncü gücü, siyasal birliği ve savaş örgütleri size yardım etmeye çalışacaktır! Ancak, "bir kere bu işe girdik, adımız şanımız herkesce biliniyor, ne olursa olsun, bu çizgide devam edeceğiz" diyorsanız, hiç bir güç sizleri halkımızın ERNK'de cisimleşen, kahredici, hesap sorucu irade ve öfkesinden kurtaramayacaktır!

Durumu böyle olan, vatanın kurtuluşu diye bir sorunları bulunmayan, tersine, vatanı Avrupa'larda pazarlamaya çalışan ve bunun için, Ecevit'lerle diyaloglar geliştiren; ve bu teslimiyetçi çizgiyi bütün eleştiri, ikaz ve önerilere rağmen sürdüren sizin gibilerinin, "bu cepheyi tanımıyoruz" demesi hiç bir anlam ifade etmez! ERNK daha kuruluş ilanının ilk saatlerinde yurt içi ve dışında, yüzbinlerce emekçi tarafından büyük bir coşkuyla ve canı-gönülden tanındı. Ve emekçiler, ERNK'yi güçlendirmek için bütün güçlerini harekete geçirdi. Kısacası beyler, sizler bu durakta'da treni kaçırdınız ve yıllardır durağa geç gelen sinirli ihtiyar bir yolcu gibi, lokomotife ve yolcularına öfkeleniyorsunuz, ihbar ediyorsunuz!

Bazıları da kendi eylemsizliklerine ve örgütsüzlüklerine öfkelenip, "halkımızın bu tarihi direnme kararına" saygı duyacaklarına "PKK yine tek başına hareket etti" diyorlarmış! Hayır beyler, hayır! PKK ne geçmişte, ne de günümüzde Kürdistan halkının geleceğini tayin eden hiçbir karar ve gelişmede tek başına hareket etmemiştir. PKK attığı her adımda, halkımızın en devrimci ve yurtsever kesimleriyle birlikte hareket etmiş onların onayını almış ve onlarla birlikte sömürgeciliğe karşı savaşmıştır. Bu geçmişte olduğu gibi, günümüzde de böyledir. PKK, 1978 Kasım'ında kuruluş ilanını, Kürdistan işçi sınıfı ve yurtsever diğer emekçi kesimlerle birlikte, onlardan aldığı güçle yapmış, bu nedenle çok kısa bir zamanda, yüzbinlerce sempatizanı olan dev bir hareket durumuna gelmiştir. Yine PKK dışarda hazırlıklarını yürüttüğü ve içerde, Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin şahsında görkemli bir direnişi geliştirdiği dönemde,halkımızın en kesin direnme gücünü temel almış, Ortadoğu'nun devrimci-yurtsever güçleriyle proletarya enternasyonalizmine bağlı olarak birlikte hareket etmiş ve bütün bunların sonucunda, direnen bir örgüt olarak ülke topraklarına yönelmiştir. Aynı şekilde, 15 Ağustos eylemliliği ve HRK'nin ilanında da PKK, Kürdistan halkının direnme ve silahlı kurtuluş özlemleriyle birlikte hareket etmiş, yoksul köylülüğü silahlı direniş birimleri içine çekmiş, ve hiç kimsenin inkar edemeyeceği, ulusal ve uluslararası gelişmelere yol açmıştır. Bu günde PKK, ERNK'nin ilanında tek başına değil, işçisi, köylüsü, genci, aydını ve kadınıyla yüzbinlerce Kürdistanlıyla birlikte hareket etmiş, onların kurtuluşu için gerekli bir cephenin kuruluşunu, onlardan aldığı maddi ve manevi destekle ilan etmiştir.

Diyeceksiniz, "biz bunu kasdetmiyoruz. Bizim dediğimiz, böyle bir kararı alırken, adı-şanı bilinen ulusal ve uluslararası hangi güce danıştınız, hangisiyle birlikte hareket ettiğinizdir?" Evet, bu konuda iki şeyi birbirinden çok yalın bir biçimde ayırmak gerekir. Birincisi; PKK Hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, doğuşundan bu yana, attığı her adımda ve geliştirdiği direnişte, kendi özgür iradesini, yani halkımızın kendi kaderini özgürce tayin etme hakkını ilke edinmiş ve yapılan bütün baskı ve dayatmalara rağmen, bu ilkeden asla taviz vermemiştir. Şu veya bu örgütlenmeye, eyleme giderken halkımız ve önder gücü PKK, öz güce güven esası üzerinden hareket eder ve bu konuda hiçbir gücü otorite olarak kabul etmez! Kısacası, en büyük karar merkezi ve otorite gücü, halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini şahsında somutlaştıran PKK'dir. 15 Ağustos eylemleri ve HRK'nin ilanı ardından, bazı Parti ve gruplar kendilerine sevdalanmış olacaklar ki, "böyle önemli eylemlerden bizim önceden haberimiz olmalıydı, bize danışmalı, bizden onay almalıydınız; tek başına hareket ediyorsunuz, bizi de yakacaksınız" biçiminde ağlamaklı ve saygısızca tutumlar içine girebilmişlerdir. Her zaman dış desteği esas almış, kendi halklarının savaş gücünü hiçbir zaman görmemiş veya görememiş böylesi güçler doğal ki, yenilgi ve yanılgıya düşmeye mahkumdurlar. İşte ERNK'nin kuruluşunda PKK, öz gücü, halkımızın savaşma, bağımsız ve özgür olma iradesini temel almış, bunu "Halkımızın Tarihi Direnme Kararı" olarak 21 Mart'ta ilan etmiştir.

Bu satırları okuduğunuzda, belki de sorunuzu hala anlamadığımızı iddia edip, şöyle bir izah da bulunmak isteyeceksiniz. "Biz bu soruyu sormakla, şunu demek istedik: Yani, Kürdistan halkının kaderini çok yakından ilgilendiren böyle önemli bir olayın -Cephenin- kuruluşu öncesi ve sonrasında, Kürt ve Kürdistanlı olduğunu; yurtsever-devrimci yapısının bulunduğunu iddia eden hangi güçlere bu sorunu götürdünüz ve onları da bu yolda hareket ettirmeye çalıştınız?" Evet beyler, gerçekleri sulandıranlar olarak değilde, unutkanlar olarak böyle bir soruyu soruyorsanız, size PKK Hareketinin ilk oluşumundan bu yana,(13 yıldır) ilişki, ittifak, ilkeli birlik, ortak eylem ve Cephe gibi konularda hemen hemen bütün gruplarla bir tartışma içine girdiğini, bunun için birçok -belgeli, ispatlı- görüşmeler yaptığını (karşı tarafların da nasıl bir tavır takındığını); 1981'de çıkardığı "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi Proğram Taslağı" nı ilgili çevrelere ve kamuoyuna sunarak, belirgin sonuçlar yaratmak amacıyla, birçok fedakarlığa katlandığını, ve bütün bunlarında hiçkimse tarafından inkar edilemeyeceğini hemen hatırlatmak duru mundayız. Ortak eylem, ilkeli birlik ve Cephe konularında, PKK Hareketinin onüç yıldır süren ve her şeye rağmen bugün de devam eden çabalarına karşı, bu kendine "Kürt solundanım", "Yurtseverim" vs. diyenlerin tavrı ne olmuştur ve günümüzde ne olmaktadır? 70'li yıllarda bu çevrelerden bazılarının bürolarına gidilip, ortak hareket, birlik vs. sorunlar tartışılmaya çalışıldığında, onların cevabı, "Kürdistan'da Proletarya Partisiyle işe başlamak çok yanlıştır; silahlı direniş görüşünde vaz-

geçin; bu kafayla giderseniz ömrünüz -PKK liderliği kastedilerek- bir kaç aydan fazla olmaz" biçiminde olmuş ve pratikte ilişki ve ittifaklardan sürekli kaçınmışlardır. Yine, PKK Hareketi, 1981'de Cephe program taslağını oluşturup bu çevrelere sunduğu ve cevap beklediği o dönemde, olumlu tutumlar takınılmadığı gibi, TKSP şefi bay K. Burkay, "Terörizm mi Devrimcilik mi"? PKK üzerine" isimli utanç belgesini hazırlıyor ve küçük bir Dühring taslağı olarak halkımızın karşısına çıkmaya soyunuyordu. Bay K. Burkay ve hempaları, Kürdistan halkının kurtuluşu için gerekli olan birlik ve Cephe tartışmaları ve bunun somut oluşumları yerine, gündeme, "PKK teröristtir" tartışmasını getirmeye çalışıyor; bazı Avrupa'lı çevrelere bunun için dosyalar hazırlıyor ve PKK'yi yıkabilmek için bir provakatörle birlikte sinsi bir faaliyet yürütmeye çalışıyordu. Yine, 1984 yılı, boydan boya reformist-teslimiyetçi çevrelerle, sosyal-şoven grupların elele ve büyük bir hırsla, PKK'ye saldırı ve onu tecrit edebilme çabalarıyla geçmiştir. Özellikle, halkımızın ulusal birlik ve Cephe faaliyetlerine muazzam bir zemini hazırlayan 15 Ağustos eylemlerine "provakasyondur" gibi alçakça bir saldırı furyasını, hemde Kürt ve Kürdistan düşmanı Türk sosyal-şoven çevrelerle birlikte geliştirmek istemişlerdir.

Yine, PKK Hareketi bizzat ülkedeki siyasi ve askeri faaliyetleriyle, işçiler, köylüler ve aydın-gençlikle birlikte, 1985 Newroz'una doğru, kahırlı bir çabayla Cephe kuruluş çalışmalarını hızlandırırken, bu çevreler Avrupa'da Türk burjuvazisinin teşhir olmuş sosyal-demokrat maskeli bir uşağıyla -Ecevit'le- Hamburg ve Stokholm'de karşılıklı göz kırptılar; bu dirsek temaslarından aldıkları vaad ve umutla, sosyal-şovenizmin tescilli temsilcileriyle, 15 Ağustos devrimci atılımına karşı karanlık birlikler oluşturdular; bu "birliklerle", "Türkiye'de demokrasiye dönüş" safsatasını umut haline getirmeyi; halkımızı bir kez daha "sol" adına kandırmayı denediler; ama bunda başarılı olamayınca, ihbarcı saldırılarına hız verdiler. Yurtseverlerin anılarında daha henüz taptazedir ve hiçbir zaman da unutamayacaklardır: Daha kısa bir zaman önce İsveç televizyon ve gazetelerine verdikleri demeçlerle, İsveç Gizli İstihbarat teşkilatı -SAPO- tarafından tutuklanan 12 Kürt yurtseverinin sınır dışı edilmesi veya faşist Türk cuntasına teslimi için zemin hazırlamaya çalışmışlardır. İhtiyar bir sinir hastası "size yalvarıyorum, bizim -TKSP'nin- bu işlerle alakası yoktur. Ne yapıyorsa, PKK yapıyor. PKK terörist bir örgüttür" derken, bir satılmış ağız, Alman televizyonunda "15 Ağustos eylemleri provakasyondur" temasını işleyen, ve dakikalarca süren bir konuşma yapmıştır. Ve günümüzde de bu yönlü çabalarını her biçim altında –ülkede olmadıklarından, daha ziyade Avrupa'da, karakollara giderek, aynalı odalardan yurtseverleri teşhise kalkıyorlar ve polisten gerekli teminatı aldıktan sonra "budur" kararını veriyorlar. Yurtseverlerin Newroz gecelerine gelmesini engellemeye çalışıyorlar; Alman polisinde "sağcı Kürtler" olarak, "solcu Kürtlerin" gecelerini engellemesini istiyorlar. Alman polisinin gazeteler aracılığıyla açtığı ihbar telefonlarına, arka arkaya ihbarlarda bulunuyorlar; yazılı belge olması amacıyla– ve Alman polisinin de "Komkarın söylediklerini ciddiye alıyoruz- diyerek değerlendirdiği ihbar bildirileri yayınlıyorlar. Bütün bunlarda da, geçmişte kanlı-bıçaklı oldukları sosyal-şovenlerden -Partizan, HK vs.- gerekli desteği alarak yürütmektedirler.

Şimdi anlaşılıyormu, PKK Hareketi birlik, ittifak ve cephe için bu çevrelere yönelik olarak neler yapmış ve yapmaktadır ve bu çevreler buna nasıl cevap vermiş ve vermektedirler?

Bazıları ise, ya çok vurdum duymaz olduklarından, ya kaydedilen gelişmeleri içlerine sindiremediklerinden ya da, halkımızın kurtuluşu açısından bunların taşıdığı anlamı yorumlayamadıklarından olacak ki "bu cephe'de PKK'nin dışında kimse yok! Diğer grupların katılmadığı Cephe'mi olurmuş" diyorlarmış... Her konuda olduğu gibi bu konuda da, sorun, teorik-ideolojik ve pratik alanlarda çarpıtılmaya çalışılmamalıdır. Çünkü devrimcilerin bilinci, gerek dünya devrim pratiği ve gerekse, Kürdistan devriminin stratejik ve taktik sorunları hakkında, bu tür demogojileri anında teşhir edebilecek kadar gelişkindir. Açık ki, sorunlara bu tür yöntemlerle yanaşanlar, Marksizm-Leninizmi, Türkiye ve Kürdistan koşullarına en yaratıcı tarzda uygulamak için öğrenmediklerini ve dünya devrimci deneylerine de bu açıdan başvurmadıklarını ortaya koymaktadırlar. Sorunlara bu tarzda bakan "akıllılar" Leninizmi ya bu değerleri çarpıtmak, yada bunların, eylemci örgütleyici ve tecrübe teşkil eden evrensel yönlerini bir kenara atıp, papağanlar gibi tekrarlayıp durmak için öğreniyorlar. Bu diğer can alıcı sorunlarda -Parti, temel mücadele yöntemi vb- olduğu gibi, Cephe konusunda da böyledir. Ustaların ve devrim liderlerinin hangi eserinde yazmıştır ki, "Cephe örgütlerin birlik ve ittifaklarından oluşur ve çok renkli örgütlerin olmadığı siyasal birliklere Cephe denilemez"...'Çarpıtmayın beyler! Cepheler örgütlerin birlik ve ittifaklarından oluşmaz! Cepheler, belli bir hedef doğrultusunda amaç birliği olan (asgari veya Azami), bu anlamda da birlik yapmalarında ortak çıkarları bulunan çeşitli sınıf ve tabakaların bir program ve tüzük etrafında biraraya gelerek savaşmaları olayıdır. Ve bu birlikler içinde, sınıflar kendilerini örgütleme durumlarına göre veya örgütlü politik bir güç olmalarına bağlı olarak, örgüt kimliğiyle temsil edilirler. Örnek mi istersiniz? İşte bir Çin pratiği: Çin Komünistleri, ittifaka yönelip, Cephe oluştururken, örgütlenmiş sınıfların, politik örgütleriyle ilişki halinde bunu yapmışlar; örgütlenmemiş sınıf ve tabakaları bizzat kendileri örgütleyerek, Cephe içinde bir güç haline getirmişler; bunlardan yoksul köylülüğü, halk ordusunun temel gücü olarak örgütlemişlerdir. Yine Vietnam'lı komünistler, Cephe çalışmalarında, işçi, köylü ve aydın-gençlik blokunu esasa almışlar; ulusun emperyalizm, sömürgecilik ve yerli gericilikten zarar gören yurtsever sınıf ve tabakalarının örgütsüzlüğüne, dağınıklığına bakmadan ve ille de onların her birinin bir Parti veya grup oluşturarak Cephe'ye katılmalarını beklemeden, bu örgütsüz sınıf ve tabakaları Cephe içinde bizzat kendileri örgütlemiş, savaşa sokmuş ve savaşın gelişimi sürecinde bir takım şahsiyet ve örgütlü çevreler Cepheye katılmışlardır. İşte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin -ERNK'nin- kuruluş ilanı bu tarzda bir gelişimin bir benzeridir.

Ama diyeceksiniz "orası Vietnam'dır; orada Cephe böyle kurulabilir ve bu da doğrudur. Fakat Kürdistan'da böyle olamaz" Niye? Yoksa Kürdistan Uzakdoğu'da değil de, Ortadoğu'da olduğu için mi? Veya Vietnam'da deniz ve palmiye ağaçları olduğundan, ama Kürdistan'da bol dağlar ve meşe ağaçları bulunduğundan mıdır? Bunların hiçbiri de değil de, "Vietman'da Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluş yöntemi Viet-

nam'lılara has bir özellikten kaynaklanmaktadır ve onlar aittir" demeye kalkışırsanız, kimliğinizi de açıklamış olursunuz: Oportunizm. Çünkü oportunizmin bir özelliği de, dünya devrimci hareketlerinin uluslararası deney ve tecrübe arzeden yönlerini, özgülleştirmesi, bunları o ülke toprakları ile sınırlamasıdır. (Kısa bir dönem önce buna Parti, silahlı mücadele ve silahlı propaganda meselelerinde tanık olduk. Bütün dünya ülkeleri için geçerli olan marksist-leninist parti ilkelerine, Lenin'in **"Ne Yapmalı", "Bir Adım İleri, İki Adım Geri"** gibi ölümsüz eserlerine saldırılarak, "dönemi geçmiştir, Rusya'ya aittir" denilmiştir. Yine Giap'ın yeni sömürgecilik tezi, Vietnam statüsüyle sınırlandırılmaya çalışılmış; bunda başarılı olunamayınca da, "Giap'ı tanımıyoruz" denilme gafletine düşülebilmiştir. Bir benzeri halk savaşı ve silahlı propaganda konularında görülmüştür.)

Daha hala, ısrarlı bir şekilde, "biz de varız, biz de Kürdistan'da belli sınıf ve tabakaları örgütlemişiz, savaşa sokmuşuz. Bunu görmemezlik edemesiniz" diyorsanız, bununla dünya alemi kendinize güldürerek, çok komik bir duruma düşeceğiniz açık değil midir? Sizler değil misiniz ki, uluslararası toplantılara, "göçmen Kürt iltica örgütleri" olarak katılmak isteyen ve alınmayan? Böylece, ülkedeki halkla ilişkilerinizin, onlara yönelik çalışmalarınızın olmadığını dünyaya ilan eden. Yine sizler değil misiniz ki, "Zimmermann'ın gerici yasaları" teranelerini bir heyyula durumuna getirmeye çalışıp, yurtdışındaki emekçilerimizin Türk sömürgeciliğine karşı savaşta yerine getirmesi zorunlu olan görevleri bir yana bıraktırmaya, unutturmaya; temel kurtuluş sorunlarıyla değil, tali sorunlarla kafalar bulandırmaya çalışan donkişot misalı bir yönetimi kitleler içine ekmeye çabalayan?

"Hiç bir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamaz" şiarı, sömürge ülke komünist ve yurtseverlerinin temel ikesi iken, bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınılmayacağı ortadayken; Avrupa'da yaşama, hem de en utanılası bir biçimde yaşama durumundasınız. Buna rağmen, "biz sosyalist partiyiz", "Kürdistan işçi sınıfının öncü örgütüyüz" iddiasında bulunabiliyorsunuz. O zaman, nasıl oluyor da Kürdistan proletaryası ülkede faşist Türk sömürgeciliğinin amansız baskı, işkence ve sömürüsü altında; her türlü ulusal, sınıfsal ve demokratik haktan yoksun olarak yaşarken, ama, hiç bir zaman direnişten ve silahlı mücadeleden vazgeçmezken, onun "öncüsü", "sosyalist partisi", merkezi ve kadrolarıyla birlikte Avrupa'da, Avrupa'da da kuzey kutbuna yakın biryerde yıllardır ve günümüzde ne arıyor? Yoksa, faşist sömürgeciliğin, Kürdistan işçi sınıfı üzerindeki baskılarını Olef Palme aracılığı ile azaltmaya mı çalışıyorsunuz? Avrupa kentlerinde belediyeye memur olarak girip, Avrupalı sendikalarla ilişki kurup, işçi sınıfımızın, Kürdistan'da demokratik haklarını mı genişletiyorsunuz? Veya toplu sözleşme hakkını tanımayan, grevi yasaklayan cuntaya küserek, bunun acısını Ecevit ve Olef Palme ile toplu sözleşmelere oturarak mı çıkarıyorsunuz?

"Biz sayıları milyonları bulan küçük-burjuvazinin temsilcileriyiz; onlar içinde örgütlüyüz, bu az bir şey değildir. Bunu küçük göremezsiniz" mi diyorsunuz? Evet, Kürdistan'da küçük-burjuvazinin kitlesel gücü milyonlarla sayılır ve bunu sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı örgütlemek hiçte küçümsenebilecek bir iş değil, tersine bu, proletarya partisinin var gücüyle destekleyeceği bir durumdur. Ve böylesi örgütleri, proletarya partisi, en büyük fedakarlıkları göze alarak cephe içine çekmeye çalışır ve çeker. Ancak, Kürdistan somutunda sizin durumunuz bu gerçeğe ne kadar uygundur? Küçük-burjuva tabakalar içinde örgütlü olduğunuzu hangi yüzle iddia edebilirsiniz? Kürdistan'ı tanıyan ve özellikle günümüz gelişmelerini yakında izleyen her insan, sizin bu durumda olmadığınızı, bu tabakayı bile örgütleme ve eyleme kaldırma gücünüzün bulunmadığını; sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı mücadelede, küçük-burjuvazinin işçi sınıfıyla birlikte hareket ettiğini ve bu kesimin de bizzat proletarya partisi tarafından örgütlendirildiğini açık bir biçimde görmektedir. Günümüzde, faşist sömürgeciliğin baskı ve talanı altında yoksulluğu giderek artan küçük-burjuvazi, proletarya ile ittifakını daha da sıklaştırırken, nasıl oluyor da onun temsilcisi olduğunu iddia eden gruplar, proletaryanın partisine saldırıyor, onunla ilişki kurmamak için binbir dereden su getiriyor? İşte, bu durum da, sizin, emekçi bir kesim olan küçük-burjuvazinin gerçek temsilcileri olmadığınızı; onların çıkarları doğrultusunda hareket etmediğinizi göstermektedir.

O halde sizler kimin temsilcisisiniz beyler? Sizler, kimin adına siyaset yürütüyorsunuz? Ve bu anlamda da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin kuruluşuna karşı olumsuz bir tutum takınıyorsunuz? Halkımızın dün olduğu gibi bugün de her devrimci-yurtsever adımına saldıran; silahlı direniş mücadelesine küfreden; 15 Ağustos devrimci atılımına, "provakasyon" deme gafletine düşen; PKK'yi "terörist" olarak ilan ettirebilmek için dosyalar oluşturan; yurtseverleri, Avrupa polisine, yaşam garantisini aldıktan sonra ihbar eden; halkımızın yüzyıllardır özlemini çektiği ve çağdaş kurtuluşunun gerektirdiği siyasal birlik ve savaş örgütünü –cephe– tanımadığını söyleyen; buna karşın elini Maraş katliamıyla ve Diyarbakır işkenceleriyle halkımızın kanına bulayan katil Ecevit'le dirsek teması kuran ve sosyal-şovenizmin azgın temsilcileriyle karanlık birlikler oluşturan siz beyler, sizler, Kürdistan'da feodal-kompradorlardan dönüşme, kemalizmin kışla kültürüyle yoğrulmuş elit grubun siyasetçileri ve temsilcilerisiniz. Bu nedenle sizler birlik ve kurtuluş platformuna azgınca saldırmaktasınız! Avukat, doktor, mühendis ve öğretmen olma imkanını size tanıyan ve bu nedenle diyetinizin olduğu Türk devletine ve feodal-komprador düzene vurulan her darbeyi, kendinize indirilen bir şamar kabul ediyorsunuz ve her geçen gün artan bir kin ve ihtirasla PKK'ye saldırıyorsunuz. Ama boşuna! **"KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ'NİN İLANI HALKIMIZIN TARİHİ KARARIDIR!"** ve halkımız en yüce otoritesinin –PKK'nin– açtığı Cephe bayrağı altında saflarını sıklaştırıyor ve yüzbinler, milyonlar, çok büyük fedakarlık isteyen bir savaşa doğru, bütün umut ve cesaretiyle, tüm engellemelere, ihbar ve komplolara rağmen ilerliyor!

● Hiç Birşey Kürdistan'ın Bağımsızlık ve Özgürlüğünden Daha Değerli Olamaz!

● Bijî Enîya Rizgarîya Netawa Kurdistan!

25.4.1985
E. SİDAR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Gelinen Aşama ve Türk Sömürgeciliğinin Çöküşü!

Av. Hüseyin YILDIRIM

Geçen bir yazımızda **Pişmanlık Yasa Tasarısını** konu alarak Türk sömürgeciliğinin can çekiştiğini, gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında mezar taşlarından medet beklediğini vurgulamıştık. Her geçen gün Türk sömürgeciliğinin çöküşü daha da netleşiyor.

Meşru bir otorite, bu otoriteye isteyerek saygı, demokratik her yönetimin temel özellikleridir. Devletin bizzat varlığı bu temel özellikler üzerinde şekillenir. Devlete tabi kitle ve örgütler, devlet otoritesine tepki gösteriyor, başkaldırıyorsa, devlet meşruiyetini yitirmiş demektir.

Kuruluşundan bu güne kadar haksız zora dayanarak varlığını sürdürmüş olan sömürgeci Türk devleti, gündeme getirdiği yöntemlere bakılırsa bundan böyle onursuzluğun, kişiliksizliğin devleti olmaya kararlı görünüyor. Zindanlarda ve dışarda kimini isteyerek, kimini de faşist metodlarla insan onur ve kişiliğinden arındırıp ajanlaştırdı. Bugün bu hain ve ajanların gücüne dayanarak ayakta durmaya çalışıyor. İşte **Pişmanlık Yasa Tasarısı**'ndan bir madde: *"Devlete sadakat temelinde pişmanlık duyarak bağlı oldukları örgüt hakkında sır açıklayanlar ile ailelerinin güvenliğini devlet sağlayacaktır. Estetik ameliyat yoluyla yüz hatları değiştirilerek ülke içinde ve dışında önemli devlet görevleri verilebilecektir."* Açıktır ki, sömürgeci Türk devleti Osmanlı Sultanı Abdülhamit'in son dönemlerini yaşıyor. Ancak hiç kimse Abdülhamit döneminin bu derece soysuzlaştığını iddia edemez. Nasıl ki, Abdülhamit sonrası ikinci meşrutiyet ve yeni sultanlar Osmanlının yıkılışını önleyemediyse, eski kokuşmuşluğun bir devamı olan DSP, Doğru Yol hayali ümit ve iktidarları da sömürgeci Türk devletinin çöküşünü önleyemezler.

Türk sömürgeciliğinin bu çöküş evresinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi istenilen güç ve düzeye ulaşabilmiş midir? Bu sorunun en doğru yanıtını dün ve bugünümüzün mantıklı bir kıyasında aramak gerekir.

1970'li yıllardan önce Kürdistan'ı doğru tabir ederek geri kalmışlığından, hizmet dengesizliğinden bahseden Kürt aydın ve demokratlarına çok zavallı bir değerlendirme ile adeta kahraman gözüyle bakılıyordu. Bu türden çıkışlar dahi Kürt feodallerinin tekelinde olan milletvekilliğinden pay koparma amacını taşıyordu. Türk metropollerinde "ben Kürdüm" diyebilmek için belde tabanca kabadayı olmak gerekirdi. 1960 sonrası Ant Dergisi, Türkiye İşçi Partisi çevrelerinde perde arkası konuşulan Kürt sorunu da büyük bir sahtekarlıktı. Muhtemel bir rejim değişikliği halinde Kürt sorununda gerçek çözüm yolunu tıkamak suretiyle Misak-ı Milli'yi garanti altına alma amacı güdülüyordu. Kaynağını bundan alan Kürt küçük-burjuva anlayışların bugün Türkiye sol'unun kanatları altına sığınmış olmaları tesadüfi değildir.

Katliamlar ve yokluklar, Kürt toplumunu derinden etkilemiş, Kemalizm, Kürdistan'a egemen olmuştur. Türk sömürgeciliği açısından Kürt sorunu kapanmıştır. Kürdistan, Misak-ı Milli'nin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu anlayış Avrupalıya da hakim olmuştur. Artık Avrupalının atlasında Kürdistan haritasına rastlamak mümkün değildir.

İşte bugünün mücadelesi, herşeyin bittiği sanılan, Kemalizmin ağır tahrip ortamında, halkına güven, soylu düşüncelerinden başka hiçbir imkan ve silahı olmayan üç-beş üniversiteli Kürt aydının omuzları üzerinde çok zorlu sınav ve aşamalardan geçerek yükselmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi doğuşu ile birlikte bir taraftan sömürgeci Türk devleti ile işbirlikçilerinin, diğer taraftan şoven Türk sol'u ile Kürt küçük-burjuva anlayışların ağır politik ve fiili saldırılarına hedef oldu. Ama bu genç omuzlar çökmedi, yılgınlığa düşmedi. Halkından aldığı destekle her türlü haksız zora göğüs gerdi. Cunta faşizminin her tarafı kasıp kavurduğu bir ortamda, bugün bazı kesimlerin hala anlayamadığı, veya anlamak istemediği Diyarbakır efsanesini yarattı.

Cuntanın zulmünden kaçmış, Avrupa'ya kapak atmış bir takım siyasi anlayışlar, özel ve rahat yaşam telaşıyla cunta ile uzlaşma yolları ararken, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü ve militanları, Ortadoğu'nun sıcak savaş ortamında daha ileri ve zorlu bir aşamanın sınavına hazırlanıyordu. Nihayet 15 Ağustos 1984 günü Kürdistan Kurtuluş Birlikleri, herkesin bir öcü gibi korktukları faşist Türk ordusuna beklenmeyen darbeler indirerek yeni dönemi ilan ediyorlardı. Kürdistan'da kesintisiz savaş başlamış devam ediyordu. Savaş, Kürdistan halkının güçlü desteği ile büyüyor, yayılıyordu. 21 Mart 1985 günü onurlu bir aşamaya daha giriliyordu. **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi**'nin kuruluşu dünyaya ilan ediliyordu.

Evet, yurtsever Kürdistan halkı ve aydınları, bu onurlu mücadeleye bütün gücünle destek ol, omuz ver! Diyarbakır'da faşizmin ağır zulmü altında bu mücadeleye kan veren Mazlumları, Hayrileri, Kemalleri, Ferhatları düşün! Daha dün Bitlis-Mutki'de faşist Türk ordu birliklerine sıkılan kurşunları, paniği, acı siren seslerini düşün! **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi** mensubu iki yiğit militanının bir hafta boyu haykıran cengini düşün! Sararan, titreyen sömürgeciye bak! Avrupa'da tekrar ekranlara gelen Kürdistan haritasına bak, gururlan! Newroz'larda dalgalanan Kürdistan bayrağına sıkı sarıl! Çatlak seslere aldırma, karşı dur! Soluklarının kesilmesi yakındır!

Bu savaş, ölümden korkanlarla korkmayanların savaşıdır. Acı ve zorluklarımız büyük olacak. Ancak haklı ve kesin zafer Kürdistan halkınındır!

★

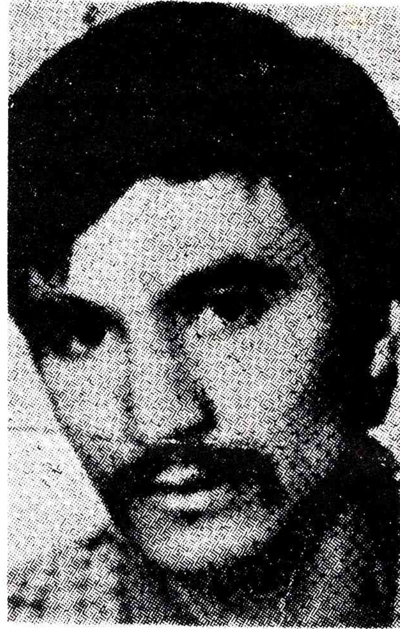
MAYIS ŞEHİTLERİNİ ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZDE DAHA GÜÇLÜ ATAKLAR YAPACAĞIMIZ DİRENME AYINDA SAYGIYLA ANIYORUZ

Direniş; Kürdistan halkının onurlu bir yaşama kavuşmada artık, ekmek kadar hava kadar ihtiyaç duyduğu zaruri bir gereksinme haline gelmiştir. Günlük yaşamın örgütlendirilmesinden tutalım da,tarihi gelişmelerin yaratılmasına kadar her alanda adım atabilmek, ses duyurabilmek için direnişin mutlaka ortaya konulması gerekmektedir. Nasıl ki var olmak isteyen, gelişmelere damgasını vurmak isteyen her nesne direnişçi adımlar atmak zorunda ise, halk gerçekliğimizde, kendi varoluş-yokoluş savaşımında bu direnişi mutlaka göstermek zorundadır.

Halkımız dünyanın en eski ve toprağa ilk yerleşen haklarından biri olarak; sınıf savaşımında çok çeşitli evreler geçirmiş, kendisini egemenlik altına almak isteyen sayısız dış güce karşı sürekli direnmiş ve efsanevi bir tarih yaratarak bugüne kadar varlığını yaşatabilmiş bir halktır. Ancak şu da bir gerçektir ki, egemen güçlerin dönem dönem ihanetlerine karşı halk, sürekli direnişi seçmiş eriyip yok olmamak için, oldukça özverili hareket etmiş olmasına rağmen, gerçek anlamda özgürlüğüne kavuşamamıştır. Elbette bunun da tarihsel, sosyal ve siyasal nedenleri vardır. Bu nedenleri ise, burada genişçe ele almak mümkün olmadığından biz, bugünkü objektif gerçeklikten hareketle gelişmelerin seyrine bakmak durumunda kalacağız.

Parçalanmışlık, bölünmüşlük ve güçlü dış etkilenmelerin yarattığı tahribatlar, Kürdistan halkını tartışma götürmez bir biçimde yokoluş seyrine koyduğu çağımızda; kendi adına bırakalım çağa damgasını vurmak, kendine dahi sahip çıkamaz bir duruma gelen halkımız, yüzyılımızın en köhnemiş, en çağdışı koşullarını yaşamaktaydı. Her ne kadar direniş emareleri görülüyorduysa da, oldukça güçlü olan asimilasyon ve tahribat uygulamaları, Kürdistan toplumunu için için kemiren ve özünden boşaltarak, yokoluşa doğru götüren hastalıklar durumuna gelmişti. Bu duruma müdahale, güçlü, çağdaş ve gelişmeyi temsil eden bir müdahale olmak zorundaydı. Egemen sınıflar ve sömürgeci güçler açısından bakıldığında, böyle bir gelişmeye şans tanımak şurda dursun, bu halkın kendi adına tek adım dahi atmasına imkan olmadığı kanaati hakim olduğundan, Kürdistan ve Kürtlük adına söylenen şeylere dudak ucundan alaylı bir gülümsemeyle karşılık vermekteydiler. Yani düşmanları dahi bu halkın yeniden uyanabileceğine kendi öz davasına sahip çıkabileceğine ihtimal vermiyorlardı.

Ne var ki günümüzdeki gelişmeler, bu güçlerin büyük bir yanılgıya düştüğünü, yok olduğunu, bir daha da dirilmemecesine toprağa gömüldüğünü sandıkları bu halkın olumsuz kaderine dur

dediğini kanıtlıyordu. Sınırlı da olsa modern sınıfların oluşması ve modern üretim ilişkilerinin Kürdistan'da da gelişmeye başlaması, bu alanda da ulusal ve toplumsal devrime gereken zemini yaratıyordu. Bu zemin üstünde doğan ve kısa sürede sağladığı gelişmelerle olumsuz gidişata dur diyerek, geleceğin kaderini çizen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz ve önder gücü PKK, doğduğu günden itibaren düşünceden eyleme kadar her alanda DİRENİŞ'i kendisine temel almış, bu uğurda hiçbir fedadarlıktan da kaçınmamıştır.

PKK'nin her alanda geliştirdiği direniş olgusuna karşı teslimiyeti dayatmak isteyen sömürgeciler ve onların ülkemizdeki uzantıları olan feodal kompradorlar, ajan-pravakatörler ve çeşitli sol maskeli çevreler, envay türlü oyun ve komplolar geliştirerek, atılmak istenen adımları gericilikle bastırmak istediler. İşte PKK gerçekliği tam da bu noktada kendisini dayattı. En kıt olanaklarla, bir yandan gelişip güçlenmek için çaba sarfederken, bir yandan da çok yönlü saldırılara göğsünü siper eden PKK kadro ve militanları,kendi şahıslarında somutlaştırdıkları direniş ve varolma mücadelesini sürekli güçlü tutmayı başardılar. Ve artık 73'ler sonrası Kürdistan'ından bahsedildiğinde akla gelen tek olgu PKK direnişçiliği olmaktadır.

PKK, adı dahi unutulma noktasına gelmiş olan Kürdistan gibi bir ülkede bu gelişmeleri nasıl sağladı, gelişmelere nasıl damgasını vurdu ve yüzyılların ihanetini, teslimiyetini nasıl mahkûm etti? Açık ki bu öyle söylendiği gibi kolay olmadı. Ülke ve halk adına, soylu bir dava uğruna insanların kılını bile kıpırdatmadığı Kürdistan'da bu gelişmeler sağlanırken, çağdaş ideolojinin yol göstericiliğinde akıl almaz fedakarlık ve özverili bir çalışma zorunlu hale gelmişti. Ve PKK önderliği bu fedakarlıktan kaçınmadı. Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük fidanının boy vermeye başladığı dönemden itibaren en değerli önder kadro ve militanlarını şehit vererek, girilen yolu bir daha da dönülemez bir yol haline getirdi.

Daha ideolojik bir grup olunduğu dönemden itibaren şehitler vermeye başlayan PKK, özellikle de 1977 yılında Haki KARER gibi güçlü bir önder kadrosunu alçakça bir komplo sonucu yitirdikten sonra, artık ne pahasına olursa olsun, girilen yolda hızla ilerlenilmesi ve asla geri dönülmemesi gerektiğinde karar kıldı. 18 Mayıs 1977'de ajan-pravakatör "Sterka Sor" adlı grup tarafından alçakça katledilen

Haki KARER, mücadelemiz açısından oldukça büyük bir kayıptı. Ancak O'nun başlattığı savaşımı daha da güçlü tarzda sürdürmek, anısına bağlılığın bir gereği olduğundan düşmanın her türlü saldırılarına karşı, daha planlı ve dikkatli karşı koymak, şehitlerin kanları pahasına ülke sathında yarattıkları değerleri korumak gerekiyordu. Bu şiarla hareket eden Kürdistanlı Devrimciler, büyük enternasyonalist kahraman Haki KARER'in herşeyini feda ettiği mücadelemizi, halka maletmek için yoğun bir çaba içerisine girdiler. Kürdistan'ın dört bir yanında alevlenen direniş mücadelesi, düşmanın uykularını kaçırmaya, halkımıza da güçlü umutlar vermeye başladı.

Haki'nin katledilişinin birinci yıldönümünde, O'nun anısına bağlılıklarını gösteren devrimciler, Kürdistan'ın dört bir yanında afişlemeler yaptılar, bildiriler dağıttılar, propaganda geliştirdiler, eylemler düzenlediler. Bu eylemlerin konulduğu alanların başında ise Hilvan geliyordu. Oldukça güçlü bir yurtsever potansiyele sahip olan Hilvan'da, sömürgeciler, feodal-kompradorlarla ortaklaşa devrimcilere karşı saldırılar düzenlemekte, bu alanda mücadelemizin kök salmasını engellemek istemekteydiler. İşte 19 Mayıs 1978 günü, Haki'nin afişlemesini yapan bir grup devrimci üzerine silahlı saldırı düzenleyen bu güçler, büyük militan, kararlı devrimci Halil ÇAVGUN'u da katletiler. Mücadelemizin ikinci büyük kaybı olan Halil ÇAVGUN, düşmanın uzun süreli planlaması sonucu hazırlanan bir saldırıyla katledilmişti. Bunda amaç, Hilvan'da tohumları atılan mücadelemizin kitleselleşmesinin önüne geçmekti.

Ama bu planlar da tutmadı. Hilvan halkı yediden yetmişe, davaya sarılarak, hain feodal çetelerine karşı oldukça güçlü bir savaşıma girdi ve sonunda muzaffer oldu. Sömürgeciler ve yerli hain güçler durmadan saldırıyor, hiçbir kıpırdanmaya meydan vermek istemiyorlardı. Bağımsızlıkçı Hareketin, dökülen kanlar pahasına elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmak ve taşınan umutları küllendirmek isteyen düşman, durmadan saldırmaktaydı. Onların saldırılarına karşı politik bir güç haline gelerek, daha sistemli taktikler geliştiren önderlik daha fazla kayıplar verme pahasına da olsa, direniş bayrağını yükseltmeye devam etti.

Daha sonraki süreç içerisinde Partimizin en büyük kayıplarının verildiği Mayıs ayı, Direniş ayı olarak ilan edildi. Parti kadroları ve bir bütün olarak Kürdistan halkı, düşmanın bizi imha etmek için komplolar hazırladığı Mayıs ayında, direnişi daha da güçlendirmeye azmettiler. Sonuçta direnişimiz galip geldi ve Mayıs ayına da damgasını vurdu.

1977 Mayıs'ında ilk büyük kayıp verildiği gibi, 78, 79, 80, 81, 82 ve 83 Mayıs'ında da birçok yiğit devrimci şehit olmuş, düşmanın barbar katliamlarına yenileri eklenmiştir. Ancak, bu kayıplar mücadelemizi geriletmemiş, tersine toprağa düşen her militanın ardından binlerce insanın davamız saflarına akın etmesini sağlamışlardır.

6 Mayıs 1978'de sosyal-şoven HK tarafından katledilen yiğit devrimci Metin TURGUT, 23 Mayıs 1979'da sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından vurulan Müslüm BARIN, 1979 Mayıs'ında HK tarafından alçakça katledilen Müslüm POLAT, 10 Mayıs 1979'da faşist milisler tarafından katledilen İsmail PEHLİVAN ve Nuh PEHLİVAN, Mayıs 1980'de KUK tarafından katledilen Hamo, Mehmet, İbrahim ALAN, Hasan HASUK ve Adil YAVUZ, yine 1980 Mayıs'ında Bucak eşkiyaları tarafından katledilen İsa DEMİRCİ, Hakkı POLAT, aynı yılın Mayıs'ında sömürgeci kolluk kuvvetlerince şehit edilen Hüsnü ....., Fesih ..., Hüseyin EROL, Abdülkadir ZANA, 1981 Mayıs'ında sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından katledilen Seyfi DOĞANAY, Hüseyin TAŞCAN, Şükrü SEVER, enternasyonalist görevini yaparken İsrail siyonistleri tarafından şehit edilen Abdülkadir ÇUBUKÇU, 1983'de 2 Mayıs günü Güney Kürdistan'da KYB (Yekiti) tarafından alçakça katledilen büyük önder Mehmet KARASUNGUR ve militan devrimci İbrahim BİLGİN adlı PKK kadro, savaşçı ve sempatizanları, ölümde yaşamı yaratmasını bilerek, halkımızın bağrına gömüldüler.

Evet... Mayıs ayında şehit olan bu yiğit insanlar, inançları uğruna ölümü severek göğüsleyen, mücadeleye saldırı yönelten her türlü güce karşı göğsünü siper eden unutulmaz abideler haline geldiler. Onların şehit oluşları bizlere güç ve ilham verdiği gibi, oldukça öğretici dersler de vermiştir. Sivil faşist güçlerden tutalım da, sosyal-şoven güçlere, küçük-burjuva reformistlerinden, ilkel milliyetçi güçlere kadar, bir çok çevrenin mücadelemize saldırmaları, üstlendiğimiz davanın soyluluğunu ve haklılığını kanıtlayan deliller olmuştur.

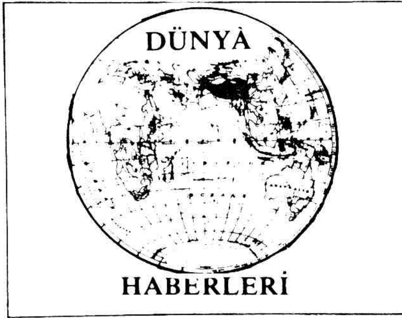
Özellikle de halkımızın birliği ve beraberliği uğruna canını feda eden büyük önder Mehmet KARASUNGUR'un katledilmesi Partimiz ve halkımız açısından yeri doldurulamaz bir kayıp olmuş, yaşanan süreçte, savaşımızı hangi koşullarda devam ettireceğimizi de bize öğretmiştir. Halkımızın tarihi boyunca en fazla sıkıntısını ve acısını çektiği iç çatışmalar ve didişmeler, bu dönemde de kendisini göstermiş, görülen birçok ihanet pratiğinin yanısıra böylesine alçakça saldırılarda yaşanmıştır. Düşman, gelişen mücadelemiz karşısında çok çeşitli saldırılara girişmektedir. Cezaevlerinde tuttuğu savaş esirlerinden, devrimcilerin ailelerine kadar, çok yönlü bir saldırı planını hayata geçirmektedir. Ancak, tüm çabalarına rağmen amacına ulaşamamakta halkımızın nefret ve öfkesini arttırmaktan öteye geçememektedir.

Dünya halklarının ve ilerici insanlığın aktif destek ve kardeşlik mesajlarını alan Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi, her geçen gün daha ileri boyutlara ulaşmakta, şehitlerin anılarının ördüğü sağlam yolda emin adımlarla zafere doğru ilerlemektedir. Yeni dönem mücadelesinin başlatıldığı 15 Ağustos sonrasında Kürdistan'ın doruklarında yanmaya başlayan direniş meşaleleri, giderek tüm ülkeyi aydınlatmakta, tüm halkı direniş saflarında birleştirmektedir. Bu gerçek karşısında giderek kudurganlaşan sömürgeci faşist düşman, artık ayrım yapmadan tüm halka saldırarak, dağlarımıza, tabiatımıza saldırarak gelişmelerin önüne geçmek istemekte, katliamlarına her gün bir yenisini eklemektedir. Buna karşı önderliğin saflarında sıkıca kenetlenen Kürdistan halkı 21 Mart 1985 günü ilan edilen ERNK saflarında tüm gücünü ve yeteneğini direniş mücadelesine seferber edecek ve faşist barbar düşmana nihai darbeyi vuracaktır.

Partimiz ve halkımız zafere ulaşmaya kararlıdır. Direniş şehitlerimizin, manevi önderlerimizin bize emanet ettikleri savaşı zafere götürmek, Bağımsız Birleşik, Demokratik Kürdistan'ı kurmak için, gereken tüm çaba ve fedakarlık gösterilecek ve Zafer Mutlaka Bizim Olacaktır!

Mayıs Şehitlerini Direniş Mücadelemizde Yaşatacağız!
Halkımız ERNK saflarında Birleşerek Zafere Ulaşacaktır!
Kahrolsun Sömürgeci Faşist Barbarlar!

Emperyalist Diplomasi ve Ekonomik Zirve

Federal Almanya'nın başkenti Bonn'da "Ekonomik Zirve" adı altında emperyalist-kapitalist sistemin sözcüleri bir dizi görüşmelerde bulundular. Toplantılar sistemin başı ABD başkanı Ronald Reagan tarafından yönlendirildi. ABD, Federal Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya, Japonya ve Kanada devlet başkanları ve başbakanlarının da katıldığı heyetler sistemin ekonomik ve siyasal sorunlarını tartıştılar.

Herşeyden önce toplantının gerçekleştiği dönem, önem arzetmektedir. Dünyada önemli gelişmelerin meydana geldiği, devrim ve karşı-devrim arasındaki çelişkilerin keskinleştiği, bir çok alanda açık savaşıma dönüştüğü bir dönemde gerçekleşmektedir. Bu durumun kendisi çöküşe giden emperyalizmin acil tedbirler almasını, ortak bir politik hat çizmeleri ve bu doğrultuda pratik politika yürütmek üzere anlaşmaları kendi açılarından bir zorunluluktur. L. Amerika, Asya, Afrika ve Ortadoğu'daki gelişmeler, bunu zorunlu kılmaktadır. ABD, CİA-Pentagon planlarının dünya halkları üzerine uygulamak için, Batı'yı da harekete geçirmeye, görüş birliği oluşturmaya çaba harcamaktadır.

Burjuva basın yayın araçları zirveyi, 7 kapitalist ülkenin kendi aralarındaki ekonomik sorunlarını çözümlemek üzere toplandıkları biçiminde yansıttı. Hiç kuşku yokki sorunun bu yanı büyük önem taşır. Zira sistem evvelden beri çeşitli ekonomik konularda anlaşmazlıklar içerisindedir. ABD, Japonya ve Batı Avrupa arasında bu yönlü çelişkiler vardır. Yine ulusal ve uluslararası alanda, özellikle bağımlı ülkelere yönelik uygulanan ekonomik politikalarda farklı yaklaşımlar mevcuttur. Ancak hemen belirtilmelidir ki bu toplantıların ve bir dizi ikili görüşmelerin esas amacı siyasidir. Bilindiği üzere ABD'de Reagan, kendi görev süresini sistemin onayıyla uzatmıştı. Çeşitli ekonomik konularda sistemin içerisinde anlaşmazlıklar sözkonusu olmakla birlikte emperyalizmin yaşadığı korkunç bunalım karşısında bazı ekonomik alanlarda çelişkiler derinleşse de, siyasal ve askeri alana yansıtmama konusunda yoğun bir çaba göstermektedirler. Ama zaman zaman görüldüğü gibi bu alana da yansımasına engel olamamaktadırlar. Özellikle Reagan-Thatcher-Kohl gibi saldırgan kanat, sosyal-demokrasiyle hiç olmasa 1988'lere kadar politik arenada sosyalizme ve ilerici güçlere karşı ortak hatta hem fikir olmaya çaba harcıyordu. 1986 yılının başlarında GATT (ticaret ve gümrük anlaşmaları) uluslararası ilişkilerin yeniden düzenlenmesi için, toplantılara başlanması olan Kohl'un önerisi bizzat Başkan Reagan tarafından kabul ettirilmiştir. Bu konuda en çok itirazların Fransa heyetinden gelmesi emperyalizmin kanatları arasında tam bir uzlaşmanın sağlanamadığını göstermektedir.

Toplantının başarılı sonuçlandığını söylemek mümkün değildir. Özellikle Avrupa emperyalizmini temsil eden Fransa ile ABD arasında çekişmeli geçmiştir. Dünya ticaretinin "düzenlenmesini" öngören GATT toplantısı, dünya para sisteminin gözden geçirilmesi, Başkan Reagan'ın uzay stratejik savunma inisiyatifi (SDI), üçüncü dünya ülkelerinin durumu ve ABD bütçesindeki "dev açık" gibi en önemli konularda anlaşamadıkları gerçeği su yüzüne çıkmıştır.

Avrupa sosyal-demokrasisi bu cüretkar saldırgan ekibi açıkça desteklemeyi göze alamamıştır. Bu Avrupa halklarının kendilerine karşı ciddi bir tepki yaratmasına yol açacaktı. Zira emperyalizmin başı Reagan, Avrupa ve dünya halklarına meydan okurcasına, tam da faşizmin yenilgisinin 40. yıldönümünün kutlandığı günlerde 50 milyon kişinin kasabı Hitlerci katillerin mezarında saygı duruşunda bulunmuştur. Halklara karşı bu kadar azgınca bir cüretin bile emperyalizmin gerçek politik yönelimini günümüz yeni Hitleri tarafından açıkça ortaya konmuştur. Bu olayın kendisi bile siyasidir. Nitekim Avrupa ilerici demokratik kamuoyunun yoğun protestolarıyla karşılanmıştır.

Avrupa'da Faşizmin Yeniden Hortlatılmasına Önayak Olmak İsteyen Reagan'a Büyük Ders!

3 Mayıs tarihinde Bonn'da başlayan "Ekonomik Zirve" toplantısı ardından, Almanya'da faşizmin yıkılmasının 40. yıldönümü dolayısıyla yapılan gösterilere de katılan ABD başkanı Reagan,

özellikle de SS'lerin gömülü olduğu Bitt-burg mezarlığını da ziyaret etmek isteyince büyük protestolarla karşılaşmıştır. Almanya'da bulunan çeşitli uluslardan ilerici-demokratlarla, Alman ilerici-demokratların ortaklaşa düzenledikleri protesto gösterileri büyük yankı uyandırmıştır.

Alman yönetiminin tüm "sevgi gösterisi" çabalarına rağmen, kamuoyunun tepkilerinden kurtulamayan Reagan, buradan İspanya'yı ziyarete gitmiştir. İspanya'ya ayak bastığı andan itibaren Avrupa yakın tarihinin enbüyük protesto gösterisiyle karşılanan Reagan'ın gelişini 4 milyon İspanyalı elektrik hatlarını keserek ve karanlıkta teneke çalarak protesto etmiştir. İspanya yönetiminin de soğuk bir karşılama yapması üzerine alelacele İspanya'dan ayrılan Reagan'a Avrupa emperyalistleri moral takviye amacıyla Avrupa Parlementosu'nda konuşma olanağı yaratmışlarsada, burada da parlamenterlerden ilerici muhalefetin protestolarına hedef olmuş ve büyük bir moral bozukluğu içinde ülkesine dönmüştür.

Öte yandan, Reagan'ın İspanya ziyaretinden hemen sonra, İspanya'ya gelen Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega büyük sevgi gösterileriyle karşılanmıştır.

Bettina S. ile Yapılan Röportaj

"Zaferin Kürt Halkına Ait Olacağından Kuşkum Yoktur"

Berxwedan: *1973'ler sonrasında ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi hakkında neler biliyorsunuz? Özellikle de 15 Ağustos eylemleri sonrasında Kürdistan'da önemli gelişmeler yaşandı, bu konuda ne denli bilgiye sahipsiniz?*

Cevap: Kürdistan bir kaç yıl öncesine kadar benim için tanınmayan bir terimdi. Kürdistan üzerine herhangi bir konuda bilgi sahibi olmadığım gibi, bu ülkenin ne dört parçaya bölündüğünden ve ne de Türkiye-Kürdistan'ında bir ulusal kurtuluş savaşının varlığından haberdardım. Başkaları kanalı ile ilk defa Kürtler ve onların uğratıldıkları baskı üzerine bilgi edindim. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra Kürdistan'daki gelişmeleri büyük bir ilgiyle izledim. Bu olaydan sonra askeri cuntanın Kürt halkı üzerine daha sert bir şekilde gideceğinin bilincindeydim.

Kürdistan Report ilk defa elime geçtiği zaman, artık olaylar üzerine ilk elden bilgi edineceğim için çok sevindim. Bununla beraber Kürdistan'da yüzyıllardan beri hüküm süren bir baskının ve sömürünün ortadan kaldırılması için, PKK önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşının yürütüldüğünü öğrendim. Böyle bir hareketi zayıflatmak için verilen ölüm kararları hakkında da bilgi ediniyor ve Türk ordusunun Kürtlere karşı uyguladığı insanlık dışı faaliyetlerini takip ediyordum. Benim için kavranılması olanaksız olan şey, bu insanların kendi kişiliklerine sahip çıkamamaları, haklarının bile gaspedilmesi ve bu denli alçakça metodlarla "Kürtlüğün" ortadan kaldırılması girişimidir. Korkunçluğu ile tanınan Diyarbakır zindanlarını ve bu zindanlarda direnen insanların katledildikleri haberlerini sürekli izliyordum.

Beni, bu kadar üzücü haberlerle birlikte, sevindiren bir olay ise, 84 Ağustos'unda Kürdistan'da gerçekleştirilen eylemler oldu. Halkın bu eylemleri coşkuyla karşıladığı haberleri, bende bu eylemlerin Kürt halkına Bağımsızlık ve Özgürlük getireceği umudunu ve inancını güçlendirdi. Bu açıdan denebilirki, ben Kürdistan'daki gelişmeler hakkında belirli oranda bilgiye sahibim ve ileriki gelişmeleri büyük bir ilgiyle izleyeceğim.

Berxwedan: *Kürdistan'da son dönemlerde gelişen olaylara yaklaşım ve değerlendirme açısından Alman basın-yayınının tavrı hakkında düşüncelerinizi belirtebilirmisiniz?*

Cevap: Alman iletişim kurumlarının bu konudaki açıklamaları, eğer bir açıklama ve haber sözkonusu ise, çok yetersizdir. Dediğim gibi, son gelişmelerden önce Kürdistan üzerine herhangi bir enformasyon elde etmek çok güçtü. Kürdistan konusu hakkında basın-yayında bir suskunluk hakimdi. Ancak son gelişmeler ve bu gelişmelerin muhtevasının özü, bu susukunluğu kırmış ve Alman kamuoyunun dikkatlerini Kürt halkının kurtuluş savaşına çekmiştir. Burada objektif bir basın-yayının sözkonusu olduğu yolundan çıkılmamalıdır. Televizyonda "Auslandsjournal" adlı, eylemleri "terörist" ve "bölücü" diye nitelendirmeye çalışan ve Türk hükümeti tarafından hazırlatılan bir film gösterildi. Ben filmden açıkça anlamaktaydım ki, Kürdistan halkı Türk ordusunun yanında değil, bilakis partizanların yanında yer alıyor ve onları destekliyordu. Bu açıdan bu filmin yapımcılarının dileğinin tersine bir etki yaratıp, dikkatleri büyük bir oranda üzerine çekti.

Üzülerek belirteyim ki, basın ancak Kürdistan'daki bazı olaylar üzerine haberler vermektedir. Sadece idam kararları üzerine yalın bir haber yayınlamak sanki kural olarak belirlenmiş. Burada benim özlemini duyduğum Kürdistan'daki mücadele ve bu mücadelenin gücü üzerine haber ve yorumlardır.

Kürdistan'daki gelişmeleri yayınlamak elbetteki Faderal Alman basınının çıkarlarına ters düşer, onların çıkarı ancak "partnerland" (ortak ülke) Türkiye ile girişilen ticari anlaşmalara değinmek ve Türk hükümetinin "Demokrasi yolundaki" katettiği adımları övmekte yatar.

Berxwedan: *21 Mart 1985'te Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı yapıldı, Cephe hakkındaki görüşleriniz nedir?*

Cevap: Ben Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanının Kürt halkının kurtuluşu yolunda çok önemli bir adım teşkil ettiği görüşündeyim. Benim izleyebildiğim kadarıyla, Kürdistan'ın insanları bu denli baskı ve yoksulluğu artık kabullenmeyeceğidir. Halkın, Cephe'nin kuruluşunu büyük bir özlemle beklediğini ve onun saflarına kararlılıkla katılacağını tasavvur edebiliyorum. Türkiye faşizmi ancak birlik içinde yürütülecek bir mücadeleyle yok edilebilir. Gelişmelerden çıkarılabilecek bir gerçek, Kürdistan insanlarının bunun bilincinde olduğu ve cuntanın daha saldırgan olacağını bildikleri halde cesaret ve kararlılık gösterip bu mücadeleye katıldıklarıdır. Cephe'nin kuruluşunun cunta için anlamı, artık bu günden sonra tüm bir halkla karşı karşıya olduğudur. Bunun başka bir anlamı da artık bu dönemde Türkiye'deki faşizm üzerinden zafere doğru yürümek isteyen tüm güçlerin kenetlenmesi ve sarsılmaz birliklerini oluşturmalarıdır. Çünkü, faşizm ancak böyle yenilgiye uğratılabilir.

Berxwedan: *Cephe'nin ilanı Kürdistan'da ve ülke dışında bulunan halk tarafından büyük bir sevinçle karşılanır ve HRK tarafından çok yönlü eylemler sürdürülürken, Kürdistan halkının savunucusu iddiasında olan Kürt çevreleri bu konuda hala bir tavır takınmış durumda değildirler. Bunun da ötesinde Türk ve Kürt "solcuları" Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne saldırmakta ve halkımızın haklı mücadelesini provakasyon olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Siz mevcut olan tüm güçlerin birliğinden bahsettiniz, böyle bir birlik sizce nasıl bir görünüm arzedebilir ve nasıl oluşturulabilir?*

Cevap: Ben bu konuda şunu söyleyebilirim: Türkiye faşizmini ortadan kaldırabilecek bir birliğin, böylesi barbar bir sistemi yerle bir edebilmek için güçlü olması ve çelikten bir zincir oluşturması gerekir. Daha önce de belirttiğim gibi görülüyor ki, Kürdistan halkı tümden kendi mücadelesine sahip çıkmaktadır, ki bence Cephe'nin kuruluşu ancak bu temelde anlaşılabilir. Bu nedenle de, halkın çıkarlarını savunduğunu ve bu doğrultuda hareket ettiğini iddia eden herkesin bu Cephe'ye katılması ve onunla dayanışma içerisinde olması gerekir.

Kendisine "halkın savunucusuyum" diyen bir gücün nihayet atılan bu adıma ve faşizme karşı mücadelede, tüm halkların kurtuluş savaşlarında görüldüğü gibi, en etkin bir silah olan bu Cephe'ye provakasyon demesi ve buna katılmaması benim için hiç bir gerekçeyle açıklanamayacak bir şeydir.

Kendisinin de aynı ve korkunç bir faşizmin baskısı altında olan Türk solunun da Kürdistan insanlarıyla büyük ve örnek alınması gereken bir dayanışma göstermesi gerekir. Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlüğe olan özlemi bence tartışma götürmemesi gereken

Devamı Syf.24'te

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

"En Sıradan İnsan Bile İhanetin ve Teslimiyetin Düşmana Hizmet Olduğunu Kavramıştır"

Kürdistan'dan yeni gelmiş biri olarak; ülkemizdeki kahramanca mücadeleyi, direnişleri, sömürgeci baskı uygulamalarını ve halkımızın mücadeleye olan bağlılığını dile getirmeyi kendime borç bilmekteyim.

Ben aslen Kürdistanlı olup, İstanbul'da doğdum ve büyüdüm. Bu alanda ülkemizde geliştirilen mücadeleden sınırlı da olsa haberdar olmakla birlikte, oldukça sınırlı bir etkilenme durumum vardı. Sadece uzaktan duyduğumuz sömürgecilerin baskı uygulamaları ve devrimci direniş, bize bir noktada yabancıydı. Çünkü açıktan bir baskıya maruz kalmıyorduk. Ne kadar ezilsek de Kürdistan 'daki gibi bir ulusal baskıyı yaşamamaktaydık.

Kürdistan hakkındaki sınırlı bilgim ve uzaktan etkilenmişliğim 1982 yılında değişti ve ben evlenipte ülkeme geldiğimde önceleri uzaktan duyduğum ortamı bizzat yaşamaya başladım. Halk aç ve perişan olduğu gibi, faşist baskılar altında belini dahi doğrultamaz durumdaydı. O güne kadar taşıdığım sınırlı yurtseverlik duyguları giderek kararlı bir hale geliyor, sömürgecilere karşı büyük bir kinle dolmaya başlıyordum. 1983'ten itibaren bölgemizde faaliyet yürütmeye başlayan devrimcilerle de karşılaştığımda inancım ve güvenim bir kat daha arttı. Yöre halkı direniş kahramanlarına büyük bir özveriyle bağlıydı. Delil'lerin, Zeki'lerin, Baki'lerin isimleri yeni doğan çocuklara veriliyor. Mazlum ve Hayri gibi büyük önderler adeta efsaneleştirilerek halkın yüreğinin derinliklerinde yaşatılıyordu.

Sömürgeciler bu yörenin mücadeleye ve direnişe olan bağlılığını iyi bildiklerinden, çok çeşitli baskı ve yıldırma planları geliştiriyor, bin bir bahaneyle tüm halkı işkenceden geçiriyor, hiç yere insanlarımızı cezaevlerine dolduruyorlardı. Ahlaksızlığı ve yozluğu da bizzat geliştirerek gençliği özünden boşaltmaya, kişiliksizleştirmeye çalışıyorlardı. Halk ise bu durumdan oldukça tedirgin oluyordu. Sık sık *"Apocuların güçlü olduğu 1978, 1979 yılarında bu tür şeyler görülmüyordu. Ama merak etmesinler. Onlar yine gelecek ve bunlara hak ettikleri cezayı verecekler"* diyerek devrimcilere olan umut ve inançlarını da dile getiriyorlardı.

Devrimcilerin yöremizde yaklaşık bir buçuk yıl faaliyet sürdürmelerinin ardından 15 Ağustos eylemleriyle birlikte HRK'nin kuruldùğu ve silahlı mücadelenin başlatıldığı ilan edildi. Bunun etkisi her alanda olduğu gibi, bizim bölgemizde de duyuldu ve halk büyük bir coşku içine girdi. Sömürgecilerin "bir avuç çapulcu, çete" dediği, yiğit devrimciler, halkla en güçlü bir şekilde kaynaşmışlardı. Onları birbirinden ayırmak çok zordu. Sömürgeciler ne kadar kötüleseler de halk onların kimin için savaş verdiğini ve gerçek niteliklerini çok iyi kavramıştı.

Aradan çok geçmeden faşist barbarlar bu gerçeği anladılar ve artık sıradan herkese saldırmaya, köyleri yağmalamaya, yoksul insanlarımızı açlıkla tehdit etmeye başladılar. Baskın ve operasyonlarda köylerde halkın yiyeceklerini biribirine katan çapulcu askerler, bu uygulamaya karşı çıkan köylülere şunu diyorlardı. *"Siz Apocuları besliyorsunuz, sizin ununuzu, bulgurunuzu, neyiniz varsa talan edeceğiz. Eğer böyle yapmazsak bunları Apoculara yedireceksiniz"* Bu sömürgecilerin korktukları bir gerçeğin itirafıydı.

18 Aralık günü HRK savaşçılarının, sömürgecilerle girdikleri çatışmada iki asker ve bir astsubay vurduktan sonra elini kolunu sallayarak eylem alanında uzaklaşmaları ve "mehmetçiklerin" de korkudan saatlerce karın üzerinde uzanıp kalmaları yöre halkına büyük bir güven vermiş, sömürgeci ordu güçlerinin kofluğunu da bir kez daha göz önüne sermiştir. Bu olaydan sonra zaten devam eden operasyon biraz daha büyütüldü ve açıktan halka saldırılmaya başlandı.

Sömürgeciler eylemin ardından savaşçıların kaldıkları kömü aramışlar ve burada bir kitap ile HRK kuruluş bildirisini bulmuşlardı. Kitapta üç isim yazılıydı diyerek köyümüze baskın düzenlendi. Bu baskında şüphelendikleri bir bayan ile iki erkeği arıyorlardı. Aradıkları kişiler, o anda Elazığ'a cezaevi görüşmesine gitmişlerdi. Gidip orada onları yakalayarak işkenceye aldılar. Yakalananlar arasında kayınbiraderim ile görümcem de vardı. Ağır işkenceler sonucu yakalananlardan birisi çözülmüş ve HRK savaşçılarını gördüklerini söylemişti. Bunun üzerine gelip bizi de yakaladılar. Genellikle yakalananlar her şeyi inkar ettiklerinden üzerimizde bir şey ispatlayamıyorlardı. Akıl almaz işkence yöntemlerine rağmen yetersiz bilincimizle direnmeyi seçmiştik. Konulduğumuz hücrelerde daha önce yatanlar duvarlara yazılar yazmışlardı. Bunlardan bize en çok moral ve güç veren de "Direnmek Yaşamaktır" sloganı oldu. Biz bayan olduğumuz için, üzerimizde psikolojik baskı kurarak çözmeye çalışıyorlardı. Ama artık en sıradan insan bile, ihanetin ve teslimiyetin düşmana hizmet olduğunu kavramıştı. Onların her işkencesi kinimizi ve öfkemizi bir kat daha arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Aç-susuz, işkence altında 10 gün geçirdikten sonra bizi savcılığa götürdüler. 24 kişiyi bir masanın önüne dizdiler masanın üzerine, iki uyku tulumu, iki sırt çantası, iki silah, bir şarjör, bir miktar mermi, iki kitap, dört kaset ve Serxwebûn gazetesini koydular. Kameraya alarak televizyon'da "iki asker ve bir subayımızı vuran teröristleri yakaladık" diye yayın yaptılar. Oysa ki yakalananlar tümü sıradan köylüydüler. Masanın üzerine konulan eşyalardan ise sadece iki kaset ve iki kitap bize aitti.

Bizi salondan çıkardıktan sonra aynı masanın önüne bir başka grubu dizdiler ve aynı şekilde yayın yaptılar. O gün savcılığa çıktık ve toplam 35 kişiden 4 kişi tutuklandı biz ise serbest bırakıldık. Bırakıldığımız gece ise kendimizi televizyonda seyrettik.

Son iki yıl boyunca sömürgecilerin baskı ve işkencelerine ben de halkımla birlikte maruz kaldım. Ama inancımdan zerre kadar taviz vermedim. Halkımız da aynı durumdadır. Artık herkes silahını alıp dağa çıkacağı günü beklemektedir. Şu anda ben zorunlu olarak yurtdışına geldim. Ancak bu demek değildir ki; ülkemi ve mücadeleyi unutacağım. Tersine önderlerimizin direnişlerinden daha çok ilham alacağım ve partimiz PKK'nin önderlik ettiği HRK'ye layık bir nefer haline gelmek için gayret edeceğim. Çünkü bundan başka kurtuluş yolumuz yoktur.

● Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş

● Zafer PKK Önderliğindeki Kürdistan Halkının Olacaktır

● Bijî Serok APO

Devrimci Selamlar

Karakoçan'dan gelen bir bayan yurtsever

Bir Öykü:

JÎNGARÎYEK Jİ KURDİSTAN

Ez dixwazim, jîngarîyek ku min bi çavên xwe dîtiye, dîyarî xwendevanên hêja bikim.

Ji rojan, rojekî roja çarşembê bû. Ji dibistanê vedigerîyam malê... Miha çile bû,... gelek sar û berf erd dapêça bû; her der sipî dikir. Gava nêzîkî malê bûm, min li hêla milê xwe ê çepê nêrî, xortekî 18 salî li ber çavên min ket. Lingên wî pêxas, cilên wî qetîya bûn. Şapikekî mezin û pînekirî lê bû; kin bê gotin, xort gelekî şepirze ketibû. Ji nêza çawên wî kişîyabûn xwar. Tim li dora xwe meyze dikir. Min qenc bala xwe daye; eşkere bû ku lawik ji birçîbûnê nedizanî çi bike, kuderê ve here. Hewqas birçîbibû ku, debar nebû li ser pîyên xwe bisekne. Hew min dît, hêdî hêdî gavên piçuk avetin û çû pişta xwe da dîwêr. Wê kêlîyê de, dilê min pê şewitî. Nema min xwe girt û ez çûm balê runiştim. Min jê pirsî:

"Bira ma tû nexweşî?" deng neda. "Tû birçîyî?" disa deng nekir. "Dê û bavê te, an xwedîye te kîne, pismamê kîyî?" ne, deng jê dernedîket. Yek gotin tenê jî, ji devên wî derneket. Rastî ez jî mame şaş!. Min, di dilê xwe de, ji xwe pirsî: "Ma gelo çi derdê vî xortî heye, çima bi min re xeber nadê, ji binî deng nade!".

Ji ber kû xort bi min re xeber neda, rastî ez jî acizbûm. Qederek derbas bû. Piştre min cixara xwe ji berîkên xwe derxist û dirêjî wî kir. Min got: "Kerem ke rajê, cixarekî bikşêne!" Hew min dît, bi lez xwe zerkire cixarê. Min agir da ber cixara wî. Gava cixara xwe dikşand, miz dida dû mizê. Min jî, dêhna xwe dayê. Cixara xwe qedand, bêhna xwe kişand û keserek ji kûrîyên dilê xwe berda. Dîsa, min dest bi pirsan kir:

"Navê te çiye heval?". Got:"navê min Edîp'e". Min got: "Ji kû yî?", got: "ez ji Qiziltepe me ". Ez rabûm û deng lêkir: "Heval rabe em herin cem me: bawer bike, ez ne kesekî xirabim. Ez dixwazim alîkarîya te bikim". Xort bawerî bi min anî.

Herdû bihevre rabûn çûn malê. Hingî serma hebû, pêşî min sobe dada û me xwe germkir. Edîp, hêdî hêdî ser xwe ve hat. Ê din Edîp jî dest bi pirsan kir: "Ma gelo, te çima alîkarîya min kir?" Min bersiva pirsên wî dan û got: "Binêr Edîp, ez jî weke te kurdim û miroveki welatparêzim. Ev yek, delameta me ye, ku em xwedî li hev derkevin". Em, kûr û dirêj gelek li ser rewşa welat sekinîn û mijul bûn.

Piştre Edîp qala rûdana xwe kir. Got: "Ez xwendevan bûm. Min dibistana navîn heta sala sisîyan xwend. Li dora herema me, gelek ronakbirên Kurd hene. Ez, hertim bi wan re bûm, bi wan re digerîyam. Min jî, ji dil dixwest, bibim şoreşgerekî welatê xwe. Lê çi mixabim, malbata me pir kevneperest bûn. Qet ji şoreşgeran hesnedikirin û li dijî pirsa welêt bûn.

Talî, piştî demekî kin de, bavê min pêhesîya ku têkilîyên min bi şoreşgeran re heye. Lê, qet haya min pê nebû, ku bavê min vê yekê bihîstîye. Gava rojekî ez çûme malê, lew gelek birçî ketibûm, min xwest xwarin bixwum. Şîva me savar bû. Nan û sawar danî ber xwe û min rahijte kefçî, kû şîva xwe bixwum. Hema min dît, ji enîşkê ve bavê min bi pihinan rabû min. Qet tiştek ji min nepirsî. Tiştê ji devê wî derket ev bû: 'Hi... ti buyî komunîst ha!...' 'Ehd bi min ketibe, ji niha û pêda ku ez te li sînorên Qiziltepe bigrim an te bibînim, bi sond û qesem, ezê te bikujim'. Bawerîya min pê dihat, ku bavê min, min li wî cihî bibîne, wê min bikûje. Bavê min fîrsend neda min, ku ez cilê xwe bigrim. Bi lez ji xênî derketim û bazda çûm suka Qiziltepê. Ez li qemyonekê komirê siwar bûm û hatim bajarê Mêrdînê. Deh lîre berîka min de hebûn. Divî bû ez çi bikim, bi kuderê ve herim... min nedizanî bû!... Li kuç û zikakên Mêrdînê de ez perîşan ketim, şepirze bûm. Ji xwere li kar gerîyam, peyda nekir. Qederê pênc rojan li Merdîne mam. Bê hêvî û bê çare!...

Rabûm çum cihê tomofîlên, diçine navça Midyadê. Li qemyonekî siwarbûm û hatim Midyadê. Li vir jî ti nasên min nebûn, perê min jî nebûn. Êdin min nedizanî, ezê çi bikim. Serê du rojan bu, ez li vira bûm. Ji berçîya dikira bimrim, lê tu kes xwedî li min dernedîket. Tenê parîk nan jî bi dest min nediket. Ji birçîyan min dest vekirin û dest bi parsê kir. Lê tu kesî çerxîk jî neda min, lew ew gel jî mîna min berçî û xîzane, hêjar û bêçare ye..."

Edîp, gazind li xwe û serborîya xwe dikir. Ji alîkî çîroka xwe digot, ji alîyê din digrî; hêstir ji çavan dibarîn. Wûsa bi dilşewatî û dilsotî mijul dibû ku, bi rastî ez jî kele-grî bûm.

Mesela xwe qedand. Min gotê: "heval rabe em herin xwaringahê!" Tiştekî xwarinê li malê nebû, lewma em necarbûn biçin aşxanê. 50 lire min berîk de hebûn. Me li wir, heryek fîraqek birinç, yek fasulîyên hişk û dure jî şorbe-şîrek xwar. Zikê me têr bibû. Û derketin derve. Min pakêtekî ji cixarên "Bêtlîs" ji Edîp re kirî. Em vegerîyan malê. Min kiras û şalek ji yên xwe jî dayê û 20 bîst lîre kirin berîkên wî de. Xwe bi ser rê kir.

Kêlîya em ji xênî derketin, min gotê: "brayê Edîp, eger dixwazî bimîne ba min." Got "na!"û wûsa bi gotina xwe berdewam kir: "Ne, divê ez herim malê. Rewş nikare wusa biçe serî. Hema sond û peyman bi min ketibe, ku bavê min min bikuje jî ezê herim. Ez nema mal berdidim. Ezê, ji niha pêda heta ji min tê, bo welatê xwe bixebitim, tekoşînê bajom. Bi qesem, an ezê bavê xwe bînim ser rîya rast an jî çi dibê bera bibe. Wê tukes nikaribe min ji duv vê, doza bi rûmet bide rawestandin!.."

Me xatir ji hev xwest. Edip li ser rîya xwe ve çû. Li duv çuyîna Edîp, ez ketim nav xem û mitalan de. Ez li ser difikirîm, digot: "ma gelo Edîp wê bighije mala bavê xwe!" "Ma bavê wî, ê wî bihewîne?"

Piştî qederekî, ango hêj gelek dem derbas nebibû, min bihîst ku Edîp gihaye mal. Bav û dayka wî pir keyfxweş û rûgeş bûne. Bi hatina geş, kirinên xwe poşîman bûne. Edîp cihê xwe dinav refên şoreşgeran disa girti bû û bo welatê xwe xebat birêvedibir.

Ez bawerim, ku buyerên halo bi serê gelek xort û keçên Kurd ve hatine. Welatê me serê sed û hazar salane bin nirê dijmin deye. Kurdistan bin hovî ûzorbazîya dijminên çavsor de, dinale. Kedxwarên devbixwîn nehiştine, ku gelê Kurd bo rizgarîya xwe serî rake. Bi her azîne xebitîye, daku gelê Kurdistan xîzan, belengaz û çav-girtî bihêle. Mêtinger li alîkî, li aliyê din jî axa, beg, şêx, mîrek û kev-

Dûmahîk rûpel 23an de

Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluşuna...

Baştarafı Syf. 6'da

peşmergeleri, silah vs. sormadan aç olduklarını ekmek olup olmadığını soruyorlar. Bazen içeriyi arıyor süsünü vererek, ekmek legenlerini, yemek kaplarını arıyorlar. Aceleci durumlarda neyi buluyorlarsa ceplerine, herhangi bir yerlerine doldurup koşa koşa evden çıkıyorlar. Filan köyde filan eve arama için giren askerlere, dışarda çabuk olun askerler diye subayın bağırması üzerine salonda ağzı bağlı bulunan şeker torbasını açmaya fırsat bulamayan askerler, torbayı kamalayıp yere dökülen şekerden (çay şekeri) çabucak ceplerini doldurarak ard arda dışarıya koştular.

Öyle rezil olmuşlarki düşünün artık çocuklarımız onları kandırmaktadır; Beytüşşebap'ın Xaraba köyünden yakaladıkları 12 yaşlarındaki iki çocuğu babalarınızın silahı var, yerini gösterin diyerek dövmeleri üzerine çocuklar aralarında anlaşarak kurtulma planlarını hazırlıyorlar: Babalarımızın silahı gördüğünüz o sarp dağda saklıdır, gidip çıkarıp getireceğiz diyorlar. Çocukların bu sözleri üzerine, çocukları alıp sözüm ona silahların bulunduğu sarp dağın dibine giden bir müfreze, dağı çıkamadıkları için dağın dibinde tetikte kalarak, çocukları silahları indirmek üzere hemen yukarda işaret edilen yere kelepçeleriyle birlikte gönderiyorlar. Ancak çocuklar amaçlarına ulaşmıştı. Sarplığı biraz çıkıp hemen karşılarındaki kayaların arka tarafına silahın isabet edemeyeceği bir yerde oturuyorlar. Askerlerin Memiş hadi dönün, geç oldu, ne zaman ineceksiniz diye bağırmaları üzerine, bir saat sonra ineceğiz diye alay etmeye başlıyorlar. Çocukları kaçırdıklarını anlayan askerler, çocukların arkasına gizlendikleri kayaları ateşe tutmaya başlıyorlar. Ancak tüm çabalar nafile. Ne onlar dağı çıkabiliyor ve ne de Memiş ve arkadaşı iniyorlar. Bu şekilde askerler mecbur kalıp dönerken, çocuklar da çıktıkları yerden inip sallana sallana gidiyorlar. Düşman da tabi ki hıncını Memiş ve arkadaşının evini bombalamayla çıkarmaya çalışıyor.

Askeri birlikler dağlarımızı çıkıp dolaşamıyorlar, çok aciz kalıyorlar ve hareketsizleşiyorlar. Şırnak'a bağlı köye operasyon düzenleyen askeri birlikler, aramaları yaptıktan sonra Xırbîkê Besê'ye dönüşleri sırasında yolları üzerinde bulunan köyün arka tarafındaki dağ yokuşunu çıkarlarken, her iki eliyle bastonlu (iki bastonla yürüyordu) sözümona şiş göbekli operasyon yüzbaşısı kendisini sırt üstü atarak yanlarına refakatçı olarak aldıkları köylüye, anasını, avradını ......, bu Apocular nerededirler, gelipte bizi bu azaptan kurtarsınlar bari." diyerek acizliğini belirtiyordu.

Bölüğün (Beytüşşebap'a bağlı Kterê köyünde) hemen üstündeki karlı tepeye mevziye çıkmak için tırmanan asker yuvarlanıp komalık olunca arkadaşının imdadına yetişmeye çalışan ikinci asker de birincisinin ardından yuvarlanıp, boynuna geçirdiği silahının kemerinin kayaya takılması üzerine kayaya asılı kaldı. Ve O da komalık oldu.

Daha önce askerden çok korkardık. Köyümüze iki asker geldimiydi, bize her türlü kötü muameleyi yapabiliyordu. Ama şimdi bir bölük, bir tabur bile geliyor, artık bir şey yapamıyorlar. Eskiden bir asker öldürürlerse, hepimizi kurşuna dizeceklerini biliyorduk. Ancak şimdi değil bir asker, yüzbaşılar, subaylar, toplu askerler vuruluyor, şehirler bölükleriyle askeri birlikleriyle basılıyor, karakollar basılıyor, eli kolu bağlı çaresiz kalıyorlar. Üstelik bizide hesap ediyorlar, bize karşı uygulamalarında hesaplı davranıyorlar. Tabi ki, tüm bunlarıda PKK'ye, HRK güçlerine borçluyuz. Daha dün öyle değildi. Bugün ise, bizim sırtımız vardır, biz de artık bir güç bir kuvvet sahibiyiz. Bizden korkmasının ve bize karşı hesaplı davranmasının sebebi budur.

1,5-2 yıldır hep anlatıp durdunuz, ama biz hiç inanmıyorduk, geçmişimize bakarak, birlik ve ittifakın imkansız olduğunu düşünüyorduk, Partinin gücünden bahsediyordunuz, yadsıyorduk. Şimdilik ordumuz da yaratıldı, ilerde UKC'nin de ilan edileceğini söylüyorsunuz, artık inancımız sonsuzdur. Çünkü Partinin günden güne halk arasında itibar kazandığını, ülkenin dört bir yanından artık insanların gelip, Parti ve HRK güçlerine katıldığını görüyoruz. Hep bizden bir şey çıkmayacağını dayatıyorduk, şimdi öyle olmadığını anlıyoruz. Eskiden atalarımıza, babalarımıza, şimdiye kadar da bize karşı katliam ve baskı yaptılar ve talan ettiler. Bundan gözümüz korkutulmuştu ve yıkılmaz bir güç olarak biliyorduk düşman gücünü. Ama şimdilik ufak bir güçte olsa, planlı programlı hareket etmesi halinde nasıl da yıkılacağını bugünkü durumunda görüyoruz. Onca gücü olmasına rağmen, bir şey yapamıyor. Ve atıl kalıyor. Artık ulusal kurtuluşa ve öz gücümüze güvenimiz gittikçe artıyor."

Evet artık halka bu düşünceler egemen olmaya başlıyor. Son olarak halkın da bu sözlerinden çıkaracağımız sonuç; halkın güven ilkesinin arttığı, abartmalı bir tarzda düşündükleri gibi, düşman gücünün hiç de her şeye kadir olmadığının, karşısında örgütlü, planlı hareket eden bir güç bulması halinde süreç içerisinde dağılabileceğinin kendilerince anlaşıldığıdır.

Bugün ülkenin dört bir yanında devrim saflarına akın eden insanlarımızın durumu, yukardaki izahın temel kanıtıdır.

Devrimlerin bir kaç unsurun değil, halkların eseri olduğu gerçeğinden hareket edilecek olursa; halkın mevcut durumu, ilerde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi'nin zaferle taçlandırılmasının teminatıdır.

20.12.1984 K.C.

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

Kolum Kanadım, Şanım...

Baştarafi Syf.8'de

özgürlüğü için verdikleri savaşımda somut bir anlam kazanır...

Her ülkede olduğu gibi Kürdistan'-da da özgürlük ve bağımsızlık bayrağı yıllar yılı zulme karşı taşındı. Kürdistan yurtseverleri bıkıp usanmadan her türden baskı ve zulmü hiçe alarak savaştı. Kürdistan'ın dağları özgürlük savaşçılarının savaş naralarıyla çınladı. Ölümü köleliğe tercih eden kahraman yurtseverler ülkelerinin bağımsızlığı ve halklarının mutluluğu için canlarını verdiler. Yıllar yılı Kürdistan dağlarından özgürlük rüzgarları eksilmedi. Savaştılar, yenildiler.Ama eğilmediler. Bir Azeri ozanın şu dizeleri onun savaşımını en güzel bir biçimde dile getiriyor:

"Kürt dağlara çekilmiş
Onun özgürlüğüne zarar deymesin diye
Kürt dağlara çekilmiş
Dağlar gibi başını hiç vaxt eymesin diye..."

Özgürlüğü ve bağımsızlığı her şeyden üstün tutan bir halkın başını eğmek elbette olanaksızdır. Çağlar çağı nice ferman dinlemezler, koca ordularıyla başkalarının ülkelerini egemenlik altına alarak halklarını köleleştirdiler. Ama tüm böbürlenmelerine karşın egemenlikleri sürgit olmadı. Kendilerinden binlerce kez donatımsız olan halklar yurtlarına olan sevginin verdiği coşkuyla ve sarsılmaz inançlarından kaynaklanan kahramanlıklarıyla dev gibi orduları yenerek ülkelerini bağımsızlığa kavuşturdular.

İstilalar, işgaller, katliamlar, baskılar, işkenceler Kürt halkının yüreğinden ve bilincinden ülkelerine olan sevgi ve bağlılığı koparıp alamadı. Bir direniş kırıldı, bir diğeri başladı. Bir gerilemeden sonra daha bir güçlü, daha bir deneyimli olarak yeni bir direniş kondu. Kürdistan'a olan sevgi, onun bağımsız olacağına olan inanç her gün biraz daha derinleşerek kökleşip gelişti. Kürt halkı ülkelerine olan sevgilerini bilinçlenerek ve deneyim kazanarak geliştirip yetkinleştirdiler. Ülkemizle ve onun üzerinde yaşayan yoksul ama onurlu, baskı altında ama alnı dik, mazlum ama direngen halkımızla övünüyoruz. Onun geçmiş savaşımından coşku alıyor ve bileniyoruz. Bugün halkımızın özgürlük ve bağımsızlığı için ne kadar özveride bulunsak, ne denli çilelere katlansak azdır. Kürdistan'ın yiğit evlatlarının çektiği çileler, verdiği canlar yerini bulmuş ve bugün yurt sevgisi yumak yumak büyüyerek dağlarda, kırlarda, ovalarda, bir çığlık gibi ses vermiştir.

Bugün dünden daha güçlü, daha anlamlı, daha direngen bir yurt savaşımı vardır. Bunun önünde Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlığı ve Kürt halkının her türlü sömürü ve baskıdan kurtulması için savaşım veren devrimciler vardır. Ülkelerinin ve halklarının çıkarlarını her şeyin üstünde tutan ve "Hiç bir şeyin özgürlük ve bağımsızlıktan daha üstün ve değerli olamayacağını" kendisine ilke edinen Kürt devrimcileri bağımsızlık bayrağının bayraktarlığını yapıyor. Elbette bunun bedeli kolay değildir. Elbette bu savaşım dış sömürü odaklarının ve içteki ortaklarının güçlü baskısına karşı binbir ihanet ve engelle karşılaşarak sürüyor. Ama her türlü zulüm ve baskı, en barbar saldırılar bu savaşımı durduramaz. Çünkü savaş erlerinin naraları artık Kürt kitlelerinin içinde yükseliyor... Şimdi en kararlı yurtseverler olarak halkımızın bağımsızlık ve özgürlük özlemlerini yerine getirmek için, güzel ülkemizde mutluluk türkülerinin söyleneceği bir ortam yaratmak için daha çok çalışmalı, daha özverili savaşmalı ve halkımıza olan bağlılığımızı hiçbir kuşkuya yer vermeyecek biçimde kanıtlamalıyız. Ülkemiz ve halkımızla övünmeli, yurt tutkusunu ve sevgisini geniş halk kitlelerine taşımalıyız. Halkımızın ve onun özgürlük savaşının yenilmezliği onun derin bir yurtseverlikle donatılmasına bağlıdır. Böylesi bir kitleyi, böylesi örgütlü bir gücü yenecek bir ordu dünyada mevcut değildir.

Yazımızı bir Azeri ozanın dizeleriyle noktalayalım:

"Öyle uluslar varki
Göğsünde deve kalbi,
fil yüreği olsada
Sömürgeci mührüyle
sırtlan gibi tanınır"

Hele Hejar okuyur:

"Kürdistan'ım, dertli vatan,
nalan vatan
Her parçası bir vahşinin pençesinde
kalan vatan

Jîngarîyek ji Kurdistan

Destpêk rûpel 21an de

neperest gelê me didoşin. Belê bikaranînên kedxwaran, bê hed û hisap...li waletê me, jîyan kirine bê debar.

Neyaran, bawerîyen rast, rind û delal ji nav me de rakirne, vebirandina. Hemû bawerîyên çewt, şaş û paşverû çinandine. Li vira dixwazim hinkerek bidim, daku ev yek çêtir bê fahmkirin. Dama ku hêj şoreşger nuh li welat derketin holê, digotin "komunîstin" "gawirin", "dijminê ol û îmanê" ne. Ji ber, ku gelê me nezan, nexwendî û neronak bû, her babêt bawerîyên gemar û rizî bi deste dijminê xaîn hat birêxistin.

Gotina çîroka min eve; ez, bangî hemû bav û dayikan dikin!.. Xwedî li law û keçên xwe derkevin! Ger law û keçên we dozakî xwedî heq dajon, doza welatê xwe dajon, hingê nebin sebebê seknandina xebata wan! Bi gotinên dijminan, feodal û kevneperestan mekin! Ev doz, ji bo xelasîya me gişane, ji bo rizgarkirina welatê me ê şêrîn, ji bo Kurdistana delale! Hînî dîroka bav û kalan bibin, îro ronahîya serfîrazîyê behtir çirûskên şewqa xwe avêtine! Bi hezaran xort û keçên me li ser çiyayên Kurdistan, çiyayên bilind ceng dikin. Dixwazin lingên dijmin ê gemar ji welatê me derxênin. Bi hezaran xort, namusparezên Kurdistan dibin lêdan û hingavtinan de dinalin, bi sedan xwîna şehîdan axa welatê me avî kirîye. Kevir û kuçên welatê me bi xwîna hêsir û şehîdan hatine xemilandin. Hûn jî xwedî li dozê derkevin, pişt bidin keç û lawên xwe! Nebin gorîya leyistokên dijmin; dijminê xwînxwarê walet, welatê me Kurdistan!

Li ser Kurdistan û dîroka Kurdistan, ta niha gelek tişt hatine gotin û nivîstin. Wê hê jî bê gotin û nivîsandin. Lewma, ez ji dil û can hevî dikim, ku her bav, û her dayik, wê nabine çeper, di rêya rizgarkirina Kurdistan de. Wê alîkarîya zarokên xwe bikin. Ev hevîya min, bangek ji bo bav û daykên Kurdistane, û şerê Serxwebûnê û azadîyê ji bona pêkanîna hatinekî nuhe!..

BRÛSK

Bettina S. ile Yapılan Röportaj:

Baştarafi Syf. 19'da

haklı bir özlemidir ve herkesin dayanışmasını bulması gerekir. Şunu da ifade edeyim ki, Cephe'yle atılan bu adım gerek Kürt ve Türk halkları ve gerekse ilerici insanlık açısından önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir.

Böyle bir adıma engel teşkil etmeye çalışılmamalıdır, çünkü bu dönemde böylesi bir engel samimi bir tavır olamaz ve ancak faşizmin daha uzun bir süre yaşamasına hizmet eder.

Berxwedan: *Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephe'sinin sesi, tüm dünya kamuoyunu, Kürdistan halkının mücadelesi hakkında bilgilendirmekle de yükümlüdür. Sizce bu hangi düzeyde ve biçimde yapılabilir ve burada bize hangi görevler düşmektedir? Bu konudaki önerilerinizi bize belirtirmisiniz?*

Cevap: Daha önce de belirttiğim gibi, Alman basın-yayını objektif bir yayın ruhunun doğasına aykırı olan bir manzara arzetmektedir. Fakat Kürt halkının bu savaşımı kamuoyuna mutlaka duyurulmalıdır. Bu nedenle sizlere bu konuda çok önemli görevler düşmektedir. Siz Alman kamuoyuna daha güçlü bir şekilde açılmalı ve onu gelişmelerden sürekli haberdar etmeye çalışmalısınız. Demokratik denen kurumların bu görevi yapmamalarından doğan bu boşluğu sizler kendi gücünüzle doldurmaya çalışmalısınız. Bu yalnız Kürdistan Report ve bunun gibi yayınlar düzeyinde kalmamalı, bunun yanında Federal Alman kamuoyunu Kürdistan tarihi ve aktüel gelişmeler hakkında bilgilendirici toplantılar vb. de düzenlenmelidir. Alman kamuoyu ile sürekli ilişki ve görüş teattisinde bulunulmalıdır.

Berxwedan: *Alman kamuoyunun şimdiye kadar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında yeterli bir bilgiye sahip olduğu söylenebilir mi? Eğer değilse bunun temel nedenleri sizce nelerdir?*

Cevap: Sizin faaliyetleriniz dışında kamuoyuna Kürdistan halkının bu mücadelesi hakkında çok eksik bilgiler verilmektedir. Faşizmin kuyruğuna basmak Alman hükümetinin çıkarlarını da şüphesiz sarsar. Doğrusunu belirtmek gerekirse faşizm bizzat bu hükümet tarafından milyonlarla finanse edilmektedir. Devletin kontrolü altında bulunan tüm iletişim araçlarının bu haklı mücadele hakkında yeterli ve doğru bilgi vereceği beklentisine girilebilir mi?

Diğer bir taraftan Alman halkının ve kamuoyunun durumunu göz önünde bulunduralım. 12 yıl gibi uzun bir süre Nazi diktatörlüğü faşizminin koşullarını yaşayan ve beyninde bugün faşizmin teslim oluşunun 40.yıldönümünde korkunç katliamların yeniden canlandığı Alman halkının, faşizme karşı yürütülecek mücadelelere ve ona karşı yükseltilecek her sese karşı duyarlı olma durumu vardır. Bu duyarlılıktan yola çıkarak özellikle bu halkı Kürdistan'daki gelişmeler hakkında bilgilendirmek ve onu dayanışmaya davet etmek gereklidir. Bu halka, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bizzat kendi ödediği vergi paralarıyla ezilmek istendiği her fırsatta söylenmeli ve kendisinin böyle bir suça ortak edilmek istendiği konusunda uyarılmalıdır. Faşizmin barbarlığını bizzat kendisi en-yoğun bir şekilde yaşayan bir halk, böylesi bir durumu hiç bir zaman kabul edemez ve etmeyecektir.

Kürdistan halkıyla bizim halkımız arasında bilinçli bir şekilde yaratılan bu mesafenin kapatılabilmesi zorunlu olarak sizin çalışmalarınıza bağlı kalmaktadır. Sizin Alman halkından güçlü bir destek ve yardım göreceğinizden kesinlikle şüphe etmiyorum.

Berxwedan: *Berxwedan aracılığıyla halkımıza, mücadelesine ilişkin söylemek istediğiniz şeyler var mı?*

Cevap: Buradan Kürdistan halkıyla en güçlü bir dayanışma içinde olduğumu söylemek istiyorum. Barbar bir düşmana, sömürgeciliğe ve faşizme karşı ayağa kalkan ve direnişte kararlı olan bir halk benim en güçlü desteğimi de hesaba katabilir. Kürdistan halkına ve Cephe'sine, faşist Türk cuntasının akıttığı Kürt halkının kanında boğulması için, muhtaç oldukları güce kavuşmalarını tüm içtenliğimle dilerim. Benim, zaferin Kürt halkına ait olacağından hiç kuşkum yoktur.

***

Kahraman Halkımız

Baştarafi Syf. 7'de

7-25.10.1984 tarihinde Şirvan'ın Deşta Dêrê köyüne jeneratör getirilerek elektirikli işkenceye başlandı. Hürmüz, Zuzat köylerinin tümü; Deşta Dêrê, Mercik, Ende, Maden köylerinin çoğu; Mezrâ, Mevaka, Saraz köylerinin bir kısmı ya soruşturma ve işkenceden geçirilmiş ya da gözaltına alınmışlardır.

Tüm bu alçaklıklar niye ve kimin için yapılmaktadır? Elbetteki tüm bunlar halkımızı kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşından geri döndürmek, sömürgeci-faşist baskı ve sömürüyü devam ettirmek ve bizi ulus olarak yok etmek içindir.

İşçiler, Köylüler, Gençler.....! Tüm halkımız!

Sömürgeciliğin bu uygulama ve vahşetine karşı tavrımız teslimiyet olamaz ve olmamalıdır. Daha büyük görev ve sorumluluklar bizi beklemektedir. Görev, sömürgeci baskı, işkence ve sömürüye karşı PKK önderliğinde gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde yerini almaktır. Görev, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'nin geliştirdiği devrimci direnişe destek olmak ve böyle bir direnişe bizzat katılmaktır. Kölelik zincirlerini kırmak için ileri!.....

●KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİ!
●YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

30.11.1984
HRK
Şehit Abdülkadir Çubukçu Grubu

DUYURU

1976-1984

PKK

DİRENİŞ

ŞEHİTLERİ

ALBÜMÜ ÇIKTI

من السوفييت وأنها واقعة في منطقة الشرق الأوسط الاستراتيجية . وهذا تشابه حي الى أقصى درجة ، وكنعان ايفرين بالنسبة الى ريغان كموسوليني بالنسبة لهتلر . وبهدف الحفاظ على النظام الامبريالي الرأسمالي وتقويته في العالم أنيطت الجنرالات الفاشية التركية مهمة تأمين الاستقرار والهدوء في الشرق الأوسط أكثر ما أنيط باسرائيل ، فحلف طغمة كنعان ايفرين مساعدات أوربا والولايات المتحدة الأمريكية وحلف الناتو كله . وهو بفضل القوة التي يحصل عليها من هؤلاء يضغط مرة أخرى وباستمرار على شعوب تركيا والمنطقة وفي مقدمتها شعب كوردستان دون الاعتراف بأية حدود فهو وان كان خفيفا كطبقة ، ولكنه يستغل الأوضاع الجغرافية والسياسية ، ومرة أخرى بدؤوا يحترون التاريخ كله ، اذ افتتح عهدا جديدا من التعذيب لم ير مثيل من قبل ، احتوى خلاصة تجارب النظام الامبريالي الرأسمالي من استغلال وضغط وتعذيب مشخصا في صورة الحكم الفاشي التركي ، وهو لذلك يقدم كمثال للعالم . انه في الظاهر نظام تفوح منه الرائحة التركية الى أقصى حد ، ولكنه في واقع الأمر أحيانا كونه اتحاد النظام الامبريالي العالمي ، وهنا يجب أن لانبحث عن مصالح الشعب التركي اطلاقا . فكنعان ايفرين كذوى أحلام العصافير من جنرالات روما القديمة يأخذ دور جنرال المقدمة للامبراطورية الأمريكية . ففي الماضي كانت جنرالات روما تؤسس الحكومات في الأناضول ، ولايختلف وضع جنرالات الأناضول اليوم عن ذلك ، اذ ليست لهم أية علاقة مع الشعب التركي ، وهذا الشبه يبقى في الحقيقة صادقا رغم فارق الزمن وشكل الحكم . ان العدو الذي نواجهه صاحب تاريخ طبقة عاش على أمجاد السيف ، يجيد جميع أساليب الحكم الاستعماري الحديث والكلاسيكي ، ويوحدها في كيانه ، فما هو وضع شعبنا مقابل ذلك ؟ ان عدونا مستمر بالعقول لدرجة ، يخشى فيها من تداعي الافكار الصحيحة الى الرؤوس ، فهذا العدو يمنع شعبنا من معرفة حقيقته ، كما يفسح المجال لمحاولات الانكار والاستغلال والرجعية والتآمر . فقد اتخذ الفكر المضيء تحت ضربات خنجر العدو وضمن سياسة التذويب المنظمة . [illegible] العقل المبتعد حتى عن واقعه والذي هو عاجز فيه لامحالة عن معرفة نفسه . [illegible] الاقتراب من حقيقة شعبنا المتروك كالانقاض في الميدان .

مع أن تغيير واقع ما يستوجب معرفته بصورة صحيحة وبشكل مفصل ، ولا يمكن احداث تغيير ثوري دون ذلك ، هذه هي النقطة التي نقف عندها حينما ننادي بضرورة معرفة حقيقتنا كشعب بشكل جيد ، ولكننا لم نناقش وجودنا كشعب على الاطلاق ، هناك ضرورات لابد منها للتقارب الثوري نحو حقيقتنا كشعب ، لقد أكدنا ضرورة قبول الحقائق كما هي مهما كانت قاسية ، ومن هذا المنطلق لابد من طريق التطور الثوري . نحن كشعب مبعدون عن الاقتراب من حقيقتنا ، عن التفكير ، والبحث والتنظيم وعن دخول مرحلة النضال ، اذ تتهم كل الخطوات في هذا الاتجاه ، ولكن ما من اتجاه سوى الاتجاه نحو هذا الطريق ان كانت هناك ابسط صفة من الصفات الانسانية ، وان كنا نخاف من حقيقتنا ، فالى أي مدى يمكن أن نتوغل في هروبنا ، فالدول التي خطت اليوم أقل الخطوات في طريق تطورها ، حققت هذه التطورات بتكنيس وتنظيف الانقاض مع العصر . يجب أن يتمزق هذا الطلسم . قد يقول البعض ان وجود شعبنا حقيقة لا يمكن انكارها بل وحتى وضعت في مقدمة المهمات الثورية ايضا ، نعم انه ادعاء صحيح اذا كان الموضوع الذي يبحث عنه هو كسب هذه الفكرة كأساس للقوى التقدمية لدى جماهير الشعب ، فعندئذ يمكن رؤية الوضع الحزين والمؤلم . فموقف العدو واضح العدو واضح ، انه يريد أن ينهي نهبه بالسيف ، مطبقا سياسته القاسية بشكل رهيب . ولكن العدو لم يهوى بالسيف وحده على شعبنا ، فمن الثابت ان الكهنة يتواجدون دائما مع الجلادين ، عندما يسلم الضحايا للجلاد ، فالكهنة يقترحون عليهم الدعاء ، والآن يوجد كهنة يقتربون من شعبنا بهذه الطريقة . وهم في واقع الامر يسخرون من حقيقتنا ، يريدون اعاقة وصولنا الى الحقيقة مستخدمين لذلك أساليبهم الاستغلالية ، الرجعية ، الزائفة . بنشر الآمال الزائفة للتحرير ، كما انه لم يحصل على أي شيء سيزيل أيضا آمال التحرير التي يمكن أن تولد في محاولته من أجل الخلاص . هكذا تم ادارة العبيد ، والقن والعمال منذ مئات السنين ، وشعبنا أيضا لايزال يراد له أن يقاد على هذا الشكل . وحينما نتحدث عن الكهنة لانتحدث عن الشيوخ والاسياد* فحسب . فهم يطبقون سياسة الكهنة أيضا ، ولكنهم ليسوا من يلعبون الدور المحدد الأساسي ، نحن نتحدث أساسا عن أولئك الذين ولدوا داخل البرجوازية التركية ، وانتحلوا مثلهم أفكار الغباء والتنكر ـ الكهنة ذوي القيافة العصرية ـ أراد هؤلاء أن يصوروا الحياة القاسية الخالية من الشفقة بشكل مغاير ، كما انهم لم يبينوا للشعب الطريق لخلاصه ، لم يتحرزوا تحمل حتى أبسط الصعوبات . لقد وجد الكهنة ـ الأصدقاء الزائفون للشعب ـ في كل ثورة وكل حركة تحررية وطنية ، لقد وقف لينين عند هذا الموضوع بشكل خاص ، في سنوات ١٩٠٠ وقال منددا بهم وموجها السؤال " من هم الأصدقاء الزائفون للشعب " نحن نوجه نفس السؤال وفق خصوصية أيامنا حول حقيقتنا الوطنية ، فالعدو يشن هجمات خالية من الشفقة ، ويدير حربا نفسية وأيديولوجية لم يشهد لها مثيل . كل أنواع التآمر والتعذيب والدعاوات المضمة للآذان مستمرة على مدى كل يوم ، وأوامر الاعدام مستمرة هي أيضا ، ويراد من وراء ذلك تعتيم مستقبلنا . فالتاريخ يبعث عندنا من جديد ويقال كل يوم جديد يبحث في كيفية ابادتنا نحن اليوم نفهم أتاتورك بشكل أفضل من ذي قبل ، ونرى بشكل واضح الأخطاء التي يجب أن لانقع فيها ونعرف ماهيتها . فالطريق الذي اختاره العدو بدقة لمواجهة حقيقتنا كشعب ، هو ارادته الأساسية في يومنا هذا أيضا . ان جميع القوى من فاشية وأخرى تدعي الليبرالية ومن كتاب ، ومخططين عسكريين وسياسيين . حصروا كل اهتمامهم اليوم بالتطورات في كوردستان التي يسمونها " حوادث الشرق والجنوب الشرقي " جميع هؤلاء ومهما كانت تناقضاتهم حول قضاياهم الداخلية يتحدون فورا

عندما تكون كوردستان هي موضوع البحث ، فالكلمات الخارجة من أفواههم متشابهة كلمة بكلمة ، والمتتبع لمواقف هذه الاحزاب يرى ذلك بكل وضوح ، من حزب الوطن الأم حتى الحزب الديموقراطي الاشتراكي جميعهم يتبنون ذات الموقف وحتى " الديموقراطيون الاشتراكيون " يتحدثون عن عدم كفاية التدابير المتخذة ، فهم يلعبون هنا مرة اخرى لعبتهم القديمة في مواجهة التطورات المشهودة في كوردستان ، ففي الماضي تصرف فتحي بك " بنعومة " وأخذ عصمت اينونو العمل وتصرف بقساوة الفحل . وفي أيامنا هذه يأخذ أوزال دور فتحي بك ويوحي لاينونو الثاني ، وتدور المناقشات عن حكومة جديدة ولكن لماذا ؟ من المؤكد أنها من أجل القتل الجماعي والاضطهاد الاضافي في كوردستان . وكأن كنعان ايفرين لم يمارس أي شيء منذ اربعة أعوام ، وكأن أوزال لم يسود آمال الشعب في شتى مجالات حياته . ان مدعي الديموقراطية الاشتراكية يظهرون جنونا لامثيل له باقتراح أكثر قساوة . هنا يظهر انه لاتوجد للبرجوازية التركية ـ بالنسبة للقضية الكردية ـ فاشي ، ليبرالي ، احتكاري أو برجوازي صغير . انهم جميعا متفقون حول فكرة واحدة . لهم مصلحة مشتركة في كوردستان . ومن الواضح أن أي منهم لن يتنازل عن حصته في استغلال هذا الشعب ، فمفهوم " الوحدة ولاانقسام الوطن " تعني لهم مصالح أكثر ، ولذلك هم شغوفون بها جدا . ان فهم ذلك ليس صعبا بالنسبة لنا ولكن هناك أيضا من كان عليه أن يكون من أصدقاء هذا الشعب ، لكن ، أصواتهم جاءت كأصوات اسيادهم ، فكأنهم يتبعونهم في كل خطوة . ان البرجوازية التركية حينما اغتصبت وطننا كان هؤلاء يحاربون القوة المسؤولة

عن تغيير مصير الشعب ، فهي تضرب ضربة وهم يضربون ضربتين : البرجوازية التركية تقاتل في المقدمة بالسيف ، وهم يضربون بكتبهم في المؤخرة بشكل كهنوتي ، ولكن دون ريب هنالك أيضا أسلوب التناول الثوري . وحزبنا يراد له اليوم الفناء دون الاعتراف بأية حدود ، وجريمته انه اقترب بشكل صحيح من حقيقتنا الشعبية ويدافع عن أننا نعيش في وضع غير عصري وعن ضرورة احداث تغيير ثوري لنتخلى هذا الوضع . هذه هي " جريمته " الكبرى التي ارتكبت . لقد تم الاعتداء على حقنا في الحياة بكل أشكالها وتم تعريضنا لأقسى أنواع التعذيب والضغط لارتكابنا هذه " الجريمة " . تصف الطبقات الحاكمة التركية ممثلي هذه الحقيقة " قطاع بالسيف " ، لم يشاهد مطلقا في أي مكان آخر طبقة عديمة الاتزان كهذه الطبقة . لذا يجب أن نكون عند هذه النقطة شجعانا بقدر العدو وعلى الاقل ، فطالما يمثل عدونا هذه السياسة اللاعصرية ، علينا أن نكون معاصرين لأقصى الحدود لننهي هذه الحياة غير المعاصرة . نحن نحيا عصر الثورات البروليتارية والحركات التحررية الوطنية ولنا حقوق وواجبات . مادام العدو يتخذ من النهب والافناء منهجا له ، فمن حقنا أيضا أن ننحو من ذلك على أقل تقدير . ولكن كيف يتثنى لهم

اعاقة دخول خط التطور الرئيسي في هذا الوطن الذي أينع فيه أعظم الحضارات فكان من أقدم المراكز الحضارية . هنا وفي هذه النقطة يبدأ التعريف بحزب العمال الكوردستاني أيضا .

....

(*) الاسياد : يعرفون في كوردستان بأنهم من سلالة الرسول .

وثقافتها ، وربما أسست زعامات متحكمة أيضا ، ولكن ليس كارتغروليين واتابايين من هـذه الأصول التركية أوتلك ، بل بالعكس من ذلك ، ذابت ضمن الأصول الكردية واستمرت فـي تحكمها على هذا الشكل .

فقط في أوائل القرن السادس عشر ظهر العثمانيون اثر اتفاقهم مع القبائل الكردية ـ ادريس البدليسي ـ واليوم نحيا ما يشبه ذلك بشكل غريب ـ دخول كوردستان تحت السيطـرة التركية باتفاق (ياووز) مع القبائل الكردية يتم الاستيلاء على الدولة الصفوية ، وهـذا التقارب يلعب الدور الكبير في التوسع نحو الشرق أيضا . لقد استخدمت كوردستان كمنطقة صدام ، حيث كانت الأخطار القادمة من الشرق تحابه بالقبائل الكردية ، في هذه الفتـرة لم تكن للعثمانيين أية أوضاع معيقة لأي تطور قومي أو اجتماعي ، بل ان الحرية الشعبيـة كانت في أوجها داخل الامبراطورية كلها .

العثمانيون الذين عاشوا بالسيف ، عندما طردوا من الغرب وبدؤوا ينسحبون نحو البلقان

شيئا فشيئا اعتبارا من القرن الثامن عشر أمام الرأسمالية المتصاعدة ، وأصبح هنالك وضع اخفاق لدى ممثلي السيطرة الاقطاعية بعد ذلك ، بعدم امكانية الحصول على النصر بالسيف وعدم نجاحه كالسابق ، فالعنف الرأسمالي انتصر على العنف الاقطاعي ، وكان من الطبيعي أن تتجه مرة أخرى صوب الشرق ، وتكتفي من سيطرتها على البلقان والاناضول لتبقى واقفـة على قدميها . فالقرن التاسع عشر بطوله شاهد على كل أنواع النهب والضغط من قبل هذه الطبقة الصعلوكة لاشباع نهمها ، وان مواجهتها للانتفاضات المندلعة من قبل الشعوب ، جراء محاولات تجنيد اعداد أكبر وفرض ضرائب أكثر ، لم توقف مقاومات الشعوب لمواجهـة هذه الأساليب القديمة البالية حسب شروط ذاك الزمن . فان تحرر شعوب البلقان القريبة من الرأسمالية المتطورة في الغرب يضم القرن التاسع عشر بطوله ، ويستيقظ الأرمن الذيـن هم شعب من الشعوب المسيحية بشكل مبكر ويقاومون في الشرق ولكونهم في الشرق ولاندفاعهم الى الأمام بمفردهم يصابون بسوء الطالع ويتعرضون للمذابح ، وسياسة عبد الحميد المعروفـة هي ثمرة هذه الفترة . بالاتفاق مع الاقطاعية المسلمة يتم تأسيس (الفرق الحميـديـة) في كوردستان ، وتقتتل الشعوب فيما بينها ، كما شوهد ذلك بشكل صريح بين الأكـراد والأرمن ، فتمكن عملاء الامبراطورية مرة أخرى بقيادة الاقطاعية ومن مركز القوة أن يتحكمـوا بكوردستان تماما . وقد انتقلت هذه السياسة في القرن العشرين الى الاتحاد والتـرقي التي تمثل البورجوازية ، هذه السياسة التي أصبحت أكثر تأثيرا في يد الطبقة البورجوازية التركية المتشكلة حديثا ، هي ميراث من هذا النوع . وبهذه السياسة تمت التصفية الجماعية للأرمن ، ودفع الروم نحو الغرب لالقائهم في البحر ، كما تم تطبيق السياسة نفسها ضـد الشعوب الأخرى في الشرق . كان من الصعب على هذه الطبقة التي برزت حديثا أن تتقبل الهزيمة ضمن الامبراطورية المشتتة اثر الحرب العالمية الامبريالية الأولى فاستمرت في تطبيـق ذات السياسة بقيادة الطاغية مصطفى كمال هذه المرة والخطوط التي تحدد مصيرنا اليوم مرسومة وفق هذه الأسس .

ارتفعت هذه الطبقة اعتمادا على السياسة التي استلمت خلافتها وجهدت بتنظيف نفسها من أخطاء الماضي ، وفي سبيل ذلك لم تتوان عن محاولات التوصل الى مواقف أكثر واقعية . لقد أراد باشوات الاتحاد والترقي أمثال طلعت وأنور بابتلاع لقمة كبيرة يصعب هضمهـا لكن البورجوازية التركية كطبقة ضعيفة أدركت عدم استطاعتها ابتلاع أراض تقع في ثـلاث قارات ، ومن هذا المنطلق اتهم الآخرون باللاواقعية . وقد تحرى مصطفى كمال علـى مدى هذه الحقيقة منذ سنوات الحرب ، وتحدث عن ضرورة خروج العرب ، ومحو جـذور الأرمن ، وضم تراقيا الشرقية والجزر القريبة الى الحدود ، واسترجاع اسكندرون وحلـب والموصل . هذه هي الحدود الحقيقية للميثاق الوطني الذي رسمته البرجوازية في الفتـرة التي ظهرت فيها كقوة حاكمة . حيث لاتزال حتى اليوم تظهر في الصحف الادعاءات بحـق امتلاك المناطق المذكورة تحت اسم " الحـدود التـي دافعنـا عنهـا "

وباختصار ، بقيت البرجوازية التركية منذ ولادتها مصممة على ابتلاع كوردستان والشعب الكردي ، وقد صدر قرار مضغ وابتلاع هذه اللقمة منذ زمن بعيد . ومن هذا القرار تبدأ من جـديـد التحشدات الشرقية المعروفة والتصفية والقتل الجماعي . فمن أجل الطبقة البورجوازية التركية الصعلوكة ولمصلحتها تستخدم وتطور أنسب السبل لسياسة القهر والاستعمار فوق هـذه المنطقة . ولكن البورجوازية التركية لاتعتمد السيف كمنهج لمحو الشعب الكوردستاني هذه المرة ـ فهو منهج ضمني ـ اذ ترى في كوردستان منطقة يجب أن تستغل كأفضل مايكون الاستغلال للاستفادة من القوى العاملة والقوى العسكرية الكائنة في سكانها ، فلاشك بأن السيف يستخـدم أيضا ، ولكنه من وجهة نظرها لن يعطي نتائج وفيرة نظرا لميزات كوردستان الخاصة ، فهـذه الطبقة التي اغتصبت كل ما هو موجود بالسيف ، ليست وليدة التقدم الصناعي بل على العكـس تماما ، ولدت وترعرعت في حديقة الاقطاعية ، وبلغت رشدها في الثكنة العسكرية . امتـلاك الخواص العسكرية والاعتماد على السيف ، تلك هي البرجوازية التركية ، ثمرة لهذه السياسـة اللاعصرية . وهي بتطبيقها لهذه السياسة اللاعصرية بشكل فريد في كوردستان ، لم تتخلف عـن تطبيق عنف لا ضابط له بحق الشعب التركي ، فقد تم القضاء على طليعة الحزب الشيوعي التركي منذ سنوات التحضير لتأسيس الجمهورية ، ولم يترك أثر للديموقراطيين . واثر هذا القضـاء المبرم لم يفلح الحزب الشيوعي التركي بعد ذلك وظل صورة طبق الاصل ولكن ممسوخة عـن

الكمالية ، كما حددت نفس الكمالية نهاية جركس أدهم والجيش الاخضر . وهكذا نجـد أن الطبقات التركية الحاكمة التي دخلت كوردستان ، تريد هذه المرة اتمام استيلائها وسيطرتها على كوردستان ، الشيء الذي ما فتئت تمارسه منذ مئات السنين . وهي تريد في هذه المرة أن تجعل من كوردستان لقمة سائغة لمعدة البرجوازية يسهل ابتلاعها . فمحو الثقافـة الوطنية ، والتحكم الاقتصادي والسياسي والعسكري على رأس جدول اعمالها وهي لذلـك تسحق حتى أبسط التمردات ، فماذا يمكن أن يفعله ذوو الذقون البيضاء أمثال الشيـخ سعيد والسيد رضـا ، في مواجهة طبقة استخلصت العبر من جميع الأنظمة الرأسماليـة الاستعمارية في يومنا ومن كافة الانظمة الطاغية في التاريخ عدا عن ارثها المغولي المعروف ، وماذا كان بوسعهم أن يأخذوه بالمشيخة والروح العشائرية في مواجهة الكماليين القديرين الأذكياء والمراوغين الى اقصى حد ؟ وبعد أن أصبحت اللقم بهذا الشكل ، من الطبيعي أن لاتعترف البرجوازية التركية حتى بكونها أسست مستعمرة ، فهي تتحدث عن الأهمية الكبيرة " للثقافة الواحدة واللغة الواحدة والأمة الواحدة والدولة الواحدة " أوعن " حـق واحد لايمكن تجزئته " في هذا الموضوع ، وهي تنظر لكل شيء بهذه الذهنية ، فتشنـق وتذبح وتزيل من الوجود كل مايعترض ذلك . لقد منحت لنفسها ومنذ البداية الحق فـي الحصول على كل شيء بحد السيف ، فالكمالية التي استفادت من ظروف ميلاد الاشتراكيـة ومن الأزمات الامبريالية الرأسمالية ، أطلقت استعماريتها وتخريبها دون رادع ، أما رؤساء عشائرنا المتبقون من العصور الوسطى فهم سرعان ماخدعوا وسحقوا بشكل شديد . ومـن

ومن ثم رموا في القبور ، وقد عكست صحف تلك الفترة هذا الوضع بأوضح أشكاله فالصورة المنشورة في الجرائد التي عاصرت تمرد (اغـرى) تعكس هذه الحقيقة حيث حولت (اغـرى) الـى مقبرة بتلبيس قبعة لقمة جبل اغـرى ، لقد كتبت الجرائد بشكل واضح عن الذين دفنوا فـي المقبرة دون أي شعور بضرورة الحفاظ على السرية ، وممثلو البورجوازية يعلنون ذلك بصـراحة وما أعقب ذلك يعرفه الجميع ، فهم لايعترفون بأية حقيقة من الحقائق التي تواجههم ، وشعبنا بالنسبة لهم ، ليس سوى أنقاض يجب استعمارها واستثمارها كما يشاؤون .

هنا لانجد استعمارا يهدف لاستغلال مصادر الثروة فقط ، كما شوهد في المستعمـرات الانجليزية والفرنسية ، اذ حتى أكوام البشر تباع وتشترى ، عدا عن ثروات الارض السطحيـة والباطنية والتي ينظر لها كأنقاض يستفاد منها حسب الرغبة ، وهذا وضع فريد في تاريـخ المستعمرات . ففي المستعمرات الأخرى يعترف بوجود الشعوب حتى لو كانت برمتها مكبلـة بالاستعمار وتقام مدارس لتدريس لغاتها ، وتحافظ على ثقافتها . أما في استعمار الجمهورية التركية فلاذكر لذلك ، اننا نواجه وضعا مختلفا جدا ، لأن البرجوازية التركية ترى بشعـب كوردستان عبيدا لتطور الأمة التركية ، وقوة عاملة تستنزف طاقاتها فقط . وفي الحقيقـة كثيرا ما جرب في التاريخ اعتماد التصفية بالسيف وهو أمر يمكن معرفة دوافعه بل وحتى تحمله ، ولكن التعذيب الذي لايمكن تحمله على الاطلاق وهو استعمار للبشر شبيه بالحفاظ على قطيع من الاغنام ليحلبه كلما اشتهت نفسه ، ولكن هذه هي الحياة التي حصدتها الجمهوريـة التركية لشعبنا ، نحن هنا في مواجهة أغرب شكل مخفي ولكنه الأكثر تشوها من أشكـال الاستعمار .

يجب أن يعلم كل من يعيش في تركيا أن أعنف الاضطهاد والاستغلال يكمن تحت أدبيات (الجندي مهمت ، الحمال حسو ، الأجير ممـو ....) ويراد فرض قبول ذلك كوضـع عادي الى اقصى حد . في مواجهتنا عدو شديد النهم ، لايعترف بأية قاعدة في الاستغـلال والاضطهاد والزعيم الحالي للنظام الفاشي كنعان ايفرين ، مخلوق لم يظهر في السـاحـة من تلقاء نفسه ، اذ له جذور تاريخية كالتي لمسناها بخطوطها الرئيسية ، انه يظهر أمامنا كنتيجة حتمية لتقاليد الجمهورية التركية في ستين عاما ، وتقاليد السلطنة العثمانية خلال ٤٠٠ ـ ٥٠٠ عام . واذا أردنا فهم وضع شعبنا اليوم وظهور حزب العمال الكوردستاني ( ) يجب أن نفهم أولا وضع العدو بشكل جيد . فاليوم يتخذ زعيم الفاشيين من هذا التـاريخ أساسا لنفسه ، هذا الأساس التاريخي ، ظهر في نفس الوقت تحت التوجيه المباشر لأشد القوى الامبريالية رجعية في عصرنا ، فهذا النظام هو أكثر العملاء ارتباطا للامبرياليـة الأمريكية وأشدها ظلما .

ان النظام الامبريالي في دنيا الثمانينات داخل ازمته العميقة ، فالأزمة السياسية والاقتصادية ذروتها الاقصى ، وقلاع الامبريالية في الشرق الأوسط تهوى هي أيضا كما هو الحـال في جميع الدنيا ، والسلاسل تتقطع بشكل عام . وها هو ذا هتلر يبعث من جديد علـى هيئة ريغان ويظهر في الميدان كمكلف لوقف هذا التهاوي في هذه الشروط . ولابقـاء

النظام الامبريالي على اقدامه بشكل مضمون ولاخراجه قويا من أزمته تم تعيين المساعديـن وكنعان ايفرين الذي دفع به الى المقدمة في ١٢ ايلول أحد هؤلاء المساعدين الأوائل الذيـن فصلوا بعناية من الأقمشة المحاكة في معامل حلف الناتو في بروكسل ، وكنعان ايفرين ظهـر في المقدمة كأول انتاج ، تبعه ريغان بعد ذلك بشهرين ، وفي ألمانيا تم تنصيب كـوول ( ) في كرسي الحكم أيضا ، وقد كانت تاتشر ساحرة هذا العمل من قبل ذلك علـى رأس عملها . وفي العالم بشكل عام تتسلط الأنظمة العميلة والحكومات الفاشية الطاغية علـى رقاب الشعوب ، كان هتلر قد اختار ايطاليا وموسوليني عميلا له ، بينما يقع اختيار هتلر الأيام الحالية " ريغان " على الاناضول وكنعان ايفرين . وكما هو معلوم أن هذه الساحة قريبـة

حزب العمال الكوردستاني يرفع مستوى المقاومة في السنة السابعة لتأسيسه

شعبنا برمته يحيي حزبنا بدخوله السنة السابعة بفخر واعتزاز ،في شخص الأصدقاء والحزبيين ، ونتقدم بشكرنا لشهدائنا الأبطال الذين وضعوا أسس نضالنا وأوصلونا لهذا اليوم ، بالمقاومة التي لامثيل لها .

المقدمة :

مع الاعلان الرسمي لحزبنا بتجاوزه السادس ودخوله العام السابع ،أصبحنا نعيش في كوردستان تاريخا مختلفا . ففي بداية التحولات التاريخية هذه نرى شعبنا محاطا بأعداء شرسين وهو وان كان لايزال ضعيفا ،فانه مصمم على المسيرة الثابتة الصحيحة نحو حياة جديدة بخطوات مليئة بارادة التحرير .

لقد افتتح حزب العمال الكوردستاني بنشاته مرحلة تاريخية جديدة ،فلم يكتف باحتواء مئات السنين في ماضيه القصير جدا ، بل اكتسب باعتزاز شرف وضع بصماته منذ الآن على التطورات التي ستحدث في مئات الأعوام القادمة ، وقد اثبت حزب العمال الكوردستاني انه سيظل ماضيا في هذا الطريق بعزيمة جبارة غير آبه بأى عائق كان .

السلاح في اليد والنضال مستمر منذ سبعة أعوام . نادرا ما شوهدت حركة حققت مثل هذه التطورات العميقة في تاريخ كوردستان واستمرت فترة طويلة كهذه ،في حين انها تطورات تحدث بدء من الصفر وفي أحرج فترات تاريخنا والعوائق في أوج ذروتها والعدو في منتهى قوته . لقد برزت من مبدأ الدفاع عن النفس في ميدان القسوة البالغة ، وأعلنت المقاومة العظيمة لوضع حد لكافة الأشكال الزائفة للحياة ، لتكون الحياة الثورية هي المسيطرة .

لقد رأى البعض أن سلوك سبيل التحرير القومي – الاجتماعي بخطوات راسخة ، اعتمادا على الفعل الانساني ، وباستخدام الامكانات الانسانية الهائلة للتطور ، حتى ولو كان ذلك متاخرا ، هو أمر سابق لأوانه ، بل محاولة فارغة لاأمل في تطورها ونهايتها الابادة الجماعية . ولكن مهما كانت التقييمات ، لم ير شعبنا بدا من سلوك هذا الطريق بكل ما لديه من طاقات وامكانات هائلة . وقد بدأت هذه الخطوات بشخصية حزبنا ، وبدت التطورات الهائلة التي تضم في طياتها مئات السنين في الواقع .

واليوم ، نحن في وضع نستطيع فيه الوقوف أمام شعبنا بجسارة ووجه مشرق ، يساعدنا في ذلك اثبات رشدنا واخلاصنا بشكل أساسي . فحين بدا الطريق باسم حزب العمال الكوردستاني ،كان الصمت كحجر أسود ،وأثناء التحول بين الكتل البشرية كان التشاؤم مخيما بظلال كثيفة بدت الجماهير خلالها فاقدة القلب الشجاع واللسان الناطق .

فقط الذين عاشوا تلك الأيام يعرفون مدى صعوباتها وعمق عارها ، وأساسا عدم الشعور بعمق ذات العار ،أو الشعور به دون التعرض له هو الذى يؤدى بالانسان الى كل أنواع الحقارة ، وفي الثورية يؤدى الى عدم المقدرة والضعف . لذلك نحن سنظل نذكر ونكرر من جديد غرابة تلك الأيام ونتعلم ونتهيأ على هذا الأساس. نعم ، اليوم نستطيع الظهور أمام الشعب و وجوهنا ناصعة البياض لدينا جسارة أكبر ولدينا الثقة والأمل بقدرتنا على تحقيق أهداف أكثر صعوبة ولكن هذا لن يتحقق بسهولة . وان لم يعرف الشعب هذه الحقيقة بكل تفرعاتها ، ولم توضع الضرورات في مواضعها ، فان الأعمال التالية لن تعطي فوائد كثيرة . ان هذه المعرفة ضرورية لمواجهة المستقبل بقوة . انه لمن الواجب معرفة أن المحاولات الشكلية الخالية من الأسس الضرورية لن تقدم أى شيء لقضية كوردستان ، وفي هذه الحالة اما أن يكون الانسان خادعا نفسه واما أن يقوم بمحاولة فاشلة عقيمة ،فيما لو مضى سائرا على هذا النهج . أما نحن – وكما هو الحال دائما – فلا نتردد في سرد حقائقنا بكل أوجه الصعوبة والمرارة فيها .

حتى اليوم وضعت تقييمات كثيرة من قبل الجهات المختلفة بحق حزب العمال الكوردستاني وصفت انطلاقته بأنها شديدة التسرع ، أو أنها انفجار لطاقة شبان عديمي التوجيه ، ينقصهم التخطيط ورؤية المستقبل ،أو نظر اليها كنتيجة من نتائج هيجان وطني ، وفي ذلك خطأ كبير فمعرفة الروح والمنطق اللذين رافقا ميلاد حزب العمال الكوردستاني ، هما المفتاح الوحيد لفهم هذه التطورات ، هذا ضرورى لفهم التطورات القوية التي ستحدث في المستقبل . طبعا لمعرفة أن حزب العمال الكوردستاني هو النتيجة الحتمية لالتحام الفكر العصرى المتطور مع ثمرة الشروط الاجتماعية – السياسية اليومية والتطور التاريخي . لابد من التعرف على العدو بشكل صحيح وشامل أيضا . قد يقال بأن العدو واضح ،فما الداعي للتعرف عليه أكثر ، ولكن ليكن معلوما ، أن عدم معرفة القوة المعادية بكل علاقاتها التاريخية الداخلية والخارجية سيؤدى بالضرورة الى الدخول في دوامة من الأخطاء الجسيمة والى فقدان القدرة على تحديد ماهية القوة المقاتلة الضرورية الواجب تجهيزها لمواجهته .

– ما العدو الذى نحاربه؟

ان التمييز بين العدو والصديق بشكل صحيح هو أمر أساسي لكل ثورة . لقد بانت القوى المعادية والقوى الصديقة حتى اليوم مرات كثيرة ولا شك ، ولكننا لانزال في وضع لانستطيع الادعاء فيه بأن العدو معروف بكل أبعاده . ما مدى مسؤوليته عما نعانيه اليوم جراء تدخلاته في شتى أنواع معيشتنا ،كيف جعل الظلمة القاتمة تخيم على مستقبلنا ، وكيف أراد لنا الفناء ضمن هذه الظلمة ،لابد من معرفة كل نواياه وجميع ما اعتمد عليه من وسائل ،وبشكل خاص لابد من رؤية مكائده الاقتصادية والسياسية والعسكرية الجديدة والتي أظهرها النضال اليومي ولكن يبدو وانه لايراد التمييز بين العدو والصديق في كوردستان ، اذ لايراد ترك مفهوم العدو والصديق . ان الشيء الوحيد الذى فرض قبوله فرضا على صعيدى الفكر والعمل هو حقيقة الطبقة الحاكمة للقومية المسيطرة من طرف واحد ، والأصحاب الأزليون لهذا الوطن في وضع طيع لقبول ذلك كقضية عادية جدا . والعدو في راحة تامة على هذا الأساس هو من هذه الناحية لايريد فقط مصالحه بل يدير مصالح الشركات الامبريالية الشرسة أيضا لكونه الشريك الممثل في الأسس السياسية والعسكرية لها ،والشعب مخدوع ، وكأنه محكوم بالبقاء في سلاسل العبودية . وفي الحقيقة جانبنا ضعيف في مواجهة التساند الفاشي الاستعمارى ، ولكن مع ذلك لابد من اظهار التحدى .

لدى مراقبة وسائل النشر والدعاوة الاستعمارية ، نرى البيانات المتعلقة بالأحداث في وطننا تسد منافذ العبور،اذ تندفع الأمواج الشوفينية على شكل خطب وتصريحات تصم الآذان مليئة بعبارات من مثل " سنقطع الأيدى التي تمتد الى وطننا " ، " ليس لدينا شبر واحد من الأرض نعطيه لأحد " الى نهاية هذه السلسلة وغيرها ، كأن تاريخ الطبقات الحاكمة التركية يبعث في هذه الأيام من جديد . فكما استعمرت وقهرت وعذبت العديد من الشعوب في التاريخ المنصرم ، تحاول اليوم قهر شعبنا وابتلاعه كآخر صيد لها . ان الوطن والشعب في قبضة حقيقتنا ، ومع ذلك تتبجح بأنها اتبعت بنجاح الاسلوب ذاته مع شعوب أخرى في الماضي ودون اعتبار لأية قاعدة أو حدود ،ويزيدون على ذلك أنهم بالسيف أخذوا الأرض التي نعيش عليها منذ آلاف السنين ، معتبرين شعبنا من " فضائل السيف " وأن هذه الأرض من عائداتهم ، لكن لمن هذه الأرض حقا ، من الذى بذل الجهد فيها من الذى ولد وعاش عليها وجعلها قابلة للحياة ، من الممكن التعرف على ذلك بوضوح لو تقصينا تاريخ هذه الأرض.

ومن ثم هل يمكن لشعب أن يعيش تحت تهديد السيف " وانصافه كل يوم ، انه لعذاب رهيب البقاء تحت تهديد السيف كل يوم ، كل ساعة ، وتقبل ذلك على انه حياة ، انه منطق الطبقة الحاكمة التركية ، التي تمتطي الخيل وتتمنطق السيف منذ الولادة . وتتجه نحو مناطق حضارية أرق من حضارتها ،لتقوم بغارات دمار رهيبة . كتب التاريخ جميعها كتبت عن الكيفية التي انتشرت بها هذه الطبقة ، فمن الهند في الجنوب ، حتى الصين في الشرق ومشارف سيبيريا في الشمال وايران في الغرب وحتى الشرق الأوسط والبلقان سار هؤلاء بسيوفهم الى أراضي الشعوب وبنفس الطريقة دخلوا أراضي شعبنا أيضا . لقد حملت هذه الطبقة الحاكمة – والتي انتشرت كقطيع بربرى قبيل القرن العاشر في أراضي الشعوب المجاورة – خصائصها المختلفة عن غيرها من الطبقات المسيطرة التي وضعت الأساس المتين للحضارة البشرية ،وذلك لكل من بناها التحتية والفوقية فأعطى للتاريخ معنى تقدميا – كما حدث في روما واليونان على سبيل المثال – لقد تكونت طبقة متنامية من العبيد ، لكننا شاهدنا مع هذا النمو ، التطور العظيم للبشرية ، هذا التطور الذى دعمه ظهور الحضارة الاقطاعية أيضا . ففي الصين والشرق الأوسط وأوربا تشكلت المرحلة الاقطاعية ، مرحلة متقدمة جدا ، ولكننا لانستطيع قول الشيء نفسه عن الطبقة الحاكمة التركية . انها على ظهر الخيل منذ ولادتها ، وقد أحست بواجب تدمير حضارة غرب الأناضول ، فطريقة حياتها كونت كل أشكال سياستها وايديولوجيتها من حب للغزو وتعشق للسيطرة ،ولذا تعتبر أن الأرض التي تعيش عليها وشعبها منذ مئات السنين من أملاكها بدون أى تحفظ ، وتقول " لن نعطي شبرا من الأرض " ولكن حتى هذا الشبر لمن هو عائد ؟ اذا لم يكن هناك تركي واحد في القرن العاشر والحادى عشر على تلك الأرض ، في حين كانت حقيقة كوردستان والشعب الكردى شاخصة قبل الميلاد بكثير ، فهذا الشعب الذى يظهر أمامنا كموزاييك من الشعوب معروف باسمه وثقافته منذ ما قبل الآشوريين والاوراتو . ففي القرن العاشر ، كانت البلاد التي تضم ما بين النهرين والتي مثلت أقدم ثقافة في الدنيا ،وأول أرض استخدمت للزراعة ، واستأنست فيها الحيوانات الكبيرة وفي مقدمتها الأبقار للحضارة ،تم فيها تقطير ثقافات الشعوب الى أن تم التوصل لأرق القيم الانسانية مشخصة في صورة الشعب الكردى ، ولكننا في نفس الوقت نقف أمام حادثة من عدم التطابق الكافي بين الحقيقة الشعبية والتراكمات العظيمة . لقد استولت الطبقات الحاكمة التركية على بلادنا في تلك الفترة وأسست دولة فوق أراضينا عرفت باسم السلجوقيين ومنذ عام ١٠٤٠م شاع ذكر مقاطعة كوردستان ، عندما جرى الحديث عن ضرورة وضع اتفاق مع الامبراطورية السلجوقية حول الاستقلال الجزئي لهذه المقاطعة على شكل مختارية وفيما بعد ، تحدث غارات قبائل الأوغوز . ومن القرن العاشر وحتى القرن الخامس عشر – فترة الاضطرابات الكبيرة – تتحارب القبائل العديدة فيما بينها من أمثال التيموريين والجنكيزيين لامتلاك هذه البلاد ،وبالسيف أهرق الدم الكثير ، ولكن لم ينج أصحاب السيف من الذوبان ضمن الحضارة العظيمة ، المنتصرون يغلبون على أمرهم ، وتتحول عشائر وفروع تركية مختلفة الى حياة الاستقرار فوق أرضنا ، لتحيا التطور الاقطاعي المتين وتنمي لغتها

HOGİRÊN GEL, WÊ Dİ GİYAN, DİL Û TEKOŞÎNA GEL DE ZİNDE BİMÎNİN, ŞÎRVAN, MÎDYAD, ŞİRNEX Û SASON WÊ Jİ BO MÊTİNGERÎYA TİRKÊN FAŞÎST RE, BİBİN GORİSTAN

Tekoşîna me a rizgarîya netewî li dijî metingerîya Tirkên faşîst, bi hemû dijwarîya xwe berdewam dike. Di mihên derbasbûyi, mihên Sibat û Adarê de, dinavbera hezên faşîstî-mêtinger û hêzên rizgarîyê yên şoreşger de şerên çekdarî, yên mezin pêkhatin. Tesîra her şerekî li dijî mêtingerên faşîst, wê şewqa xwe belavbike, Kurdistan seranser balifîne û her birê civaka Kurdistan bipêçîne. Belê! şerên hogir, yên bivî rengî; kiryarên şoreşger yên bi bivî rengî hatin birêxistin.

7 Adar 1985an de li mezra Hurmuz'ê navça Şirvanê şoreşger, dawîya îxbarekê de, ji hêla hêzên faşîstî mêtinger de hatin zivirandin. Pozberîk kû bi seetan domkir, pêkhat. Gava vî şerî de 3 şoreşger şehît ketin, 3 şoreşger jî brîndar ketin destê dijmin. Hejmarake bilind ji leşkerên artêşa faşîst ji, hatin kuştin û brîndarkirin.

Roja 5 ê Adarê 1985an, di şerekî li Kerboran, bajarê Midyad'ê de şoreşgerek ronakrewan bû. Vê rûdanê de, serbazek hate kuştin û gelek leşjî brîndar bûn.

Roja 9 ê Adarê 1985an, talîya sîxurîyê de, li çiyayên Sason'ê hêzên şoreşger hatin zivirandin. Şerekî dirêj dinavbera hêzên şoreşger û hêzên faşîstî mêtinger de derket. Şoreşger, hetanî bera dawî pozberî ajotin û 8 şoreşger û welatparêz bi hogirî şehît ketin. Serleşkerek, serbazek û nêzîkî 25 leşker û sîxur jî hatin kuştin. Mîna agahî û nuçên gihan me, bi dehan leşker û caş jî brîndar bûne.

Roja Newroz'ê, 21 ê Adar 1985an û rojên peyre jî, li dora bajarê Şirnex'ê destikek kîryarîyên şoreşger û pozberîyên çekdarî pêkhatin. Vi şerî de jî, şoreşgerek şehit ket, çend şoreşger brîndar ketin destê dîjmin û hejmareke bilind ji hêzên kedxwar jî, hatin kuştin û brîndarkirin.

Ev bûyerên hanan, giş dijbihine hev û taybetîyen wekhev şanî didin. Grêdanikî ji nêzik dinavbera van rûdanan de heye. Rûdan bin hoyên giran yên coxrafî û şirutên zivistanê, sermakî dijwar de derketin holê. Bin hoyên bivî rengî, meriv necare ku li mala xwe, şerê jîyanê bajo, lew yek gav ji berfûsermayî meriv nikare bi hesanî bavêje. Di bin zorîyên sermakî halo de, di çiya de birêxistina şerekî halo; xweragirtina li hemberê mêtingerên faşîst, dîyarê ku tê mana bawerî, zanatî û berxwedaneke hogir.

Ev bûyer, di bin hoyên herbe ku li walet bi hemû dijwarîya xwe domdike, derketin holê. Îro herkes dizaneke, ku gelê Kurdistan cengekî berxwedana netewî a gewre li dijî mêtingerên faşîst dimeşêne. Ev şerê ku bi kiryarên erîşa şoreşger a mêjuya 15 ê Tebaxê destpêkir, îro li her derûdorê û bi hemû dijwarîya xwe berdewam dike. Gelê me bi eşqekî mezîn xwedî li doza rizgarîya netewî derdikeve. Li her derê Kurdistanê hêzên şoreşger, hêzên rizgarîyê yên nuh derdikevin holê û dimeşin ser kedxwarîyî. Tekoşîna rizgarîya niştimanî peşve ketîye, temamî Kurdistan balifandîye. Ê din bûye pêt û agirek, ku tucaran nikarê bê vemirandin. Ev peşketinên hanan tirs û telaş berdide dile mêtingerîya faşîst, dijmin kiriye nav jîyaneke, tê hilweşandin. Ev rewşa konevanî-leşkerî a nûh ku li ser aloza kur a dijê de bilind dibe, dijmin bêhiş û mejî dike. Mêtingerîya faşîst, a kû mirina xwe divê tekoşîna rizgarîya netewî a bilind dibe de dibine, mîna dehbên har êrişî gelê me kirîye, arteşên (ordîyên) xwe ajotye ser Kurdistan, û Kurdistan qulibandîye xopanekî leşkerî, heremekî herba xwîn herikandinê. Gund bi gund, çîya bi çiya, neval bi neval, destpêkir ku welatê me ji nuhve de zeftbike; dagerandin birê xistiye, hacetên leşkerî yên nujentir bikaranîye û azînên seravêtinê (operasîyon) yên modern birêxistîye. Gava bilî hemû hovî û zorbazîyan li dijî gelê me biserneket, derbe li hêzên şoreşger nekarî bide û gava nekarî agirê serhildana nûh a rêkxistin bûyî bimirêne, hevîya xwe bi şertên zehmet yên zivistanê, mihên berfûsermayê ve grêda û xwest azînên nûh yên şer birêvebibe. Dîyare ku mêtingerî, kêlîya van rûdanan de êrişekî gelemperî birêvexestîye û xwestîye, şoreşgeran bin hoyên zivistana xedar tunebike. Nuçên girtinê, di derheqê van bûyeran de ku mêtinger belav dikin, bi gişanî derewin û perçekî vê daxwazê ne, şerekî psîkolojîke. Bi destpêkirina dawa li dijî şervanên HÊZÊN RİZGARÎYA KURDİSTAN, bi dayîna biryarên 22 bidarvekirin û 25 cezayên heta talîya jînê li dijî koma PKK a bajarê Mêrdîn'ê, ev şer domandîye; û xwestîye pasîfîkasyon, tirsdan û bizdanê dorfireh bike. Hin zagonên cahşîyê yên nuh derxist û eşkere dest bi sazîkirina çetên milîs û noker (ajan) yên bi pere kir, li hemberê tekoşîna şoreşger avakirina komployên nuh birêxist û bivî avahî, hevqas bêşeref û nizm bû ku hêvî ji ixanetîyê bike. Ev pepukbûn jî nikare mêtingerîyê xelasbika; lew ev jî, ji tiştên ku jê hêvî dike, dîyare.

Taybetîya şirikî a van rûdanan îxbarî û glîkarîye. Duxûyane ku, mêtingerên faşîst, bi kêmasî jî be hîn hêzên caş ji xwe re zakirine, rêkxistîkirine û wanan bi hacetên nûjen (mîna telsiz ûhw.) kemilandine. Di van rojên ku tukes nikare gavên xwe bavje derve, bi metran berf li erdeyê; ev yek newûsabe, nexwe çawan ev sîxurî dikarê pêkbêtin? Hemû hêzên gel yên şoreşger û niştimanperwer hewceye, ku vê rewşê û tehlûka ku hêzên xaîn diafirênin bibînin; tedbîr û kiryarên xwe li gore vê yekê serrastbikin.

Domana hemû rûdanan de, mêtingerên faşîst hezên xwe yên esmanî ji bikaranîne. Ev, nîşandide ku şerê li Kurdistan giheye kîjan qonexê. Di bin van rewşan de, ku mêtingerîya faşîst hemû hêzên xwe dajo şer û zehmetîyên wusa zor de, bivî avahî êrîş dike, dîyare ku hêzên şoreşger û welathêz jî di kiryarî û hereketên xwe de necarin, azînên nûh yên cengê bikarbênin.

Hemû rûdanan de, berxwedan û nebîdest dayîn bo hêzên şoreşger bin-

gehe. Bangên dijmin *"xwe bide dest!"*, bi agir hatine bersivdan, û heta bera dawî, heta dilopa xwînê a talî, pozberî bi mêrxasî û bi seetan ajotine. Ev yek, dilsozî û hogirîya şoreşgerîya Kurdistanê, bin her zehmetîde zînde hiştina rîhe berxwedana PKK'ye; nûnerîkirina xwe ragirtina birûmete.

Şoreşgerên ku canê xwe di van pozberîyan de dan, xwîna xwe dan rijandin û heta kêlîya dawî bi lehengî û keleşî şer ajotin, ev gîyan birûmetî temsîlkirine û gihane qonaxa **qahremanên gel**; cihên xwe ê bêmirinê, dilan de kolandine. Ew bûn xwedîyê duruşmên mîna **"Berxwedan Jîyane"**, **"Xwesparî îxanetî, berxwedanî serfirazîye"**, yên nuh, û nûnerên belavkirina van şiaran. Ew bûn xelekên nuh yên rihê berxwedana PKK, ku hêj di dema derketinê avabibû û di zîndanên faşîstî-mêtinger de ragirtibû. Ew bûn hêzên zînde û eşkere yên ku hemû jin û mêr, xort û kal; hemû gelê Kurdistan, bivê rihê dikşînin jîyanê, bangî wan dikin û dilûgîyana gelê me de hatin kolandin û bicihkirin.

Ev rûdanên berxwedanê yên ku dû-hev afirîn, ji alîyê demê jî xwedîyê têdayikî kurin. Divê hengema bizavîyê de, ku PKK û gelê Kurdistan destpêkirne; divê domana ji nûh ve bilindkirina xweragirtina netewî a şoreşger de bûn nîşana ku, wê şer bin her hoyê de -bêbirin- bêdomkirin û bi dorfirehkirin bê berdewamkirin.

Tesira van rûdanên berxwedanê yên mezin, wê bilez û kur be. Mîna ku yek çirûsk temamî deştê bi pêt û agir bike, ev bûyer jî wê tekoşîna rizgarîya netewî pêlûgeş bike. Wê bibin fîndên (meşalên) hemû birên gel bona bilez serpî rakirina wan. Wê bibin sembolên girsên gel, ji bona serhildana yekenî. Wê bibin sedemên ji kur bin tesîr anîna sefên gel.

Girsên gel, yên ku ji nihan ve ser vê rêye de xwe amade kirine, wê bi tekoşîna berxwadanîya xwe, bersiva vê banga bisecer bidin. Rîya vê yekê, ji nihan de, bifirehî hatîye vekirin. Roja Newroz'ê, vê roja ku tê mana jî nuve jîyanbûna gelê me de, ala Enîya Rizgarîya Netewî (ERNK), bi rengî ji nûhve de jîyanbûna û serhildina gelê me , hat pêldan. Gelê Kurdistan, ê ku dibin vê alêde sef bigre, wê her-cure zorî û zehmetîyan berbising bike, her babêt çeper biçirêne û Tekoşîna Rizgarîya Civakî bilez pêşvebibe. Wê ala rizgarîyê di bilindîya ezmanan de bi serefrazî bê hildan û hejandin.

Her kiryarîya berxwedanî li Kurdistan, hilm û şewqa xwe di livbazîyên erişî ê bi sedan peyda dike. Şoreşgerîya rast û dilsoz li Kurdistan, bivi rengî avabûye. Ev bûyerên berxwedanî yên gewre, wê hilmên xwe bi kiryarên êrîşê yên bi sedan, bi hezaran; wê bi hereketên girseyî yên çekdar peyda bikin. Şoreşgerên dilsoz û hogir, wê bibin afirandkarê van rastîyan; wê hisaba kirinên mêtingerîya faşist yeko-yeko, qatbiqat bipirsin. Avaye! nîşanên sifte, mizgînîyên pêşemîn xwe dîyar kirin. Kin, piştî rûdanan, li bajarê Şirnex'ê ku bingeha êrîşên mêtingerîyê ye, serekê kedxwaran bi yek berê li erde ket û cihimî. Ev rewşa hana, ger hêj piçuk jî be, şanî dide ku tewrê rast çîye. Şanî dide ku, rêya rast vêca hatîye peydakirin. Miha Gûlanê hêdî hêdî nêzîk dibe. Miha Gûlanê, dîroka şoreşa Kurdistan de, miha şehîdaye. Gûlan, wê bibe miha ku bîranîna şehîdan bi tekoşîna şoreşgerî bê jîngar girtin. Hereketa zinde hiştina biranîna şehîdan, wê li gora rûmetîya vê rastîyê bê ajotin.

Delamet, a şoreşgeran e. Şoreşger, tenê bi tekoşîna xwe dikarin eşkere bikin ku, xwedî li wezîfên xwe yên dîrokî derketne, an ne; bîranîna şehîdan kû rê şanî şervanan dikin, zînde dihêlin, an ne.

Nexwe, hemû şoreşger! Mirovên heskar û evîndarê welat û gel!

Em delametên xwe yên şoreşê, biserkeftinî, bi azînên dirust û bi temamî bicih bênin!

Em heyfa şehîdên şoreşê, heyfa qehremanên Şîrvan, Sason, Midyad û Şirnex'ê ji erdê rakin! Em bîranina wan, bi kîryarên xwe yên şoreşger zînde bihêlin! Em hisaba kirinên metingerîya faşîst, bi zêdetir bipirsin!

Em her kiryarîya berxwdanê, bi deh-bi sed livbazîyên êrîşê serrast bikin! Şûna bîranîna her şoreşgerê ku xwîna wî têkilî axê bibe, em bi li erdê xistina bi sedan dijmin, xwedî derkevin!

Em, Şîrvan, Sason, Midyad, û Şirnex; kin temamî Kurdistan ji mêtingerîya Tirkên faşîst re bikin goristan!

Em, bi rihekî êrîşê ê birûmet, bi duruşma **"an Kurdistaneke serbixwe, an jî mirin"** şerbikin!

● Bimre Mêtingerîya Faşîst!

● Bijî Kurdistaneke Serbixwe û Azad!

Operasîyonên Şoreşger Ku Tekoşerên HRK Li Dijî Sîxur û Xaînan Dimeşênin, Berdewam Dikin

Pêtên rizgarîya netewa Kurdistan ku bi gava 15ê Tebaxê behtir xurtbûn, her roja derbas di be de, gavên zexmtir û serkeftîtir pêktênin û di merhelên konevanî, rêkxistinî û kiryarî de, pêşketinên gewre sadir dikin. Gava ev pêşketin, ji hêlekî, şerek hisap ditinê li dijî hêzên leşkerî yên mêtingerên faşîst şanî didin, ji hêla din, bi operasyona şoreşger li dijî sîxur (ajan) û derûdorên milîs an li dijî torên bêbext, ku dijmin birêxistîye an dixwaze rêkxistinî bike, tên zexmkirin. Li pêşberê van rastîyan ku ji bo tekoşîna rizgarîya netewa Kurdistan re pir giringin; gava dewleta faşîstî Tirk bi hemû sazumanên xwe yên mîna artêş û polisan, nekarî tiştek bidest bêne û pergelan halbike, bi hêvî û xebatekî kur ji nuh ve dest avêt azînên kevnare yên ku ji serpêhatinê ve kifşin. Xwest doza rizgarîya netewa Kurdistan, bi avahîyên sîxur û glîkaran ku ji nuh ve sazîdike, birawestîne û tunebike.

Dîyare ku dijmin, bivê yekê hatina xwe û sernivîsa xwe xetdike. Lewma serekên şera dij-şoreşê, piştî gava 15ê Tebaxê bilez xwe li hev civandin û civîna xwe a dîrokî pêkanîn. Plan, proxram û taktîkên li dijî Kurdistan derxistin holê. Bin navê "pêşvebirina merhelên paşmayî" gerên xwe, li Kurdistan bicihanîn. Belê, bi navê van tiştan destpêkirin ku avahîya sîxur û milîsan mîna torekê sazîbikin. Eşkereye ku ev yek, tê mana qelsî, bêbingehî û bêçaretîya arteşa faşîstî Tirk. Lew pir nase ku , ev leyistok nikare bivî rengî bê leyistandin. Ne derfete ku meriv bikare şerek, ku di nav xwe de bûye bêhoy, bimeşêne. Dijmin di vê yekê de, şaşîkî pir mezin dije. Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) ku ev şer li gora şertûşiruten şer, bi zanistî-rêkxistinî û tektîkî ajotin û ev yek danîn pêş çavên dijmin, zanîn leyistokekî bivî rengi bihilweşênin û serê tîrûkevanê berdin û divê warî de, serfirazî bidestbênin. Bivî avahî hêzên HRK, bi operasyonên xwe yên şoreşger ku hetanî îro dimeşênin , derbên gran li vê avahîyê dan û dema ku avahîya sîxur û milîsan hêj nuh sazîdibû, ev derb lêketin. Hin endamên vê çetê bi zora şoreşgerî hatin tunekirin. Kesên nezan, yên ku bivî an biwî rengî hatine xepandin, bi azînên mîna îqnê, bêhêlgirinkirin, bidestanîn û bi qezenckirina bo şerê rizgarîya netewî, hatin bêtesîrkirin.

Xelekekî giring a van pêşketinan li xopana Uludere hat jîyankirin. Uludere heremekî wusa ye ku, dijmin ji mêj li vira hin leyistokên xwe birêvedibe. Dijminê ku ji taybetîyên navcê bi hostayî ji xwere hin feyde pêkanî, di serî de destpêkir ku li vira tora sîxur û milîsan sazîbike. Dijmin ev yek, kire karê xwe ê pêşemîn. Nemirovek bi navê Casim Casim, divê navçê de behtir ji herkesî bersiva daxwazên dijmin da û destpêkir xebatên li dijî şoreşê û gel birêvebibe. Dijminê şoreşê û dijminê gel Casim Casim, ji demekî dûr bû hevkarî bi dijmin re dikir û xaînekî bêbextî dîyarbû. Gelek mirov, serî de şênîya navçê agahdarî vî kesibûn û kirinên wî dizanîn.

Lewma Casim Casimê bêbext, bi alîkarîya gel ji hêla şervanên HRK bi operasyonekê hat girtin û îfada wî hat standin. Dest li ser demance û tifinga wî hat danîn û bi navê gel, çekên wî bûn malê civakê. Dema girtina îfadê de, Casim Casim gunehên xwe yên li dijî Partî, gel û şoreşa me yeko yeko got û li derheqê xebatên dij-şoreşê îzahên fireh dîyarkir. Casim Casim pêşî li derheqê kiryar, grêdan û xebatên xwe, piştre li derheqê kesên vî barî de xebat dimeşênin û li ser wezîfa û perpirsîyarîya kesên sîxûr, ilm da. Domana îfade de, ev mercên jêrîn jikiryarên Casim Casim derketin holê.

1-Lihevcivandina nuçan, li derheqê xebatên PKK li heremê û piştî bihurkolîna van agahîyan, gihandina wan ba dijmin.

2-Kurkirina dubendîyên êlûeşîrvanî, malbatî û olî li heremê û lezandina sedemên şer derxistinê.

3-Dorfirehkirina fihuşê li heremê û avakirina komên ku vê yekê pêşvebibin.

4-Glîkarîya keyfî li ser gel û hingavtinkirina gel.

5-Zorbazîya li ser gel, daku gel bartîl bide hêzên ordîya mêtinger û rêkxistinkirina vê karûbarê.

6-Sazîkirina kom û dorên glikar yên bi wî re grêdayî û pêşvebirina vê hereketê.

Belê, ev giş agihîyen ku şênîyê heremê li derheqê Casim Casim, gihandine Partîya me ne. Lê ewî bixwe jî, vê rewşê ger devkî ger ji nivîsî îtirafkir û îmzekir.

Piştî dawîya îfade girtinê, şervanên HRK li ser vê meselê dinav xwe de danûstandin. Rîya rast ev bu ku, ê gunahkar gund bi gund, mal bi mal bê gerandin; bê rabirin û teşhîrkirin, û ji kesên muxbir, xwestina devberdana vê karê bêbext. Dawî tekoşerên HRK, gunahkar gund bi gund, mal bi mal gerandin. Û vê xebata xwe bi jîr û serkeftinî brin dawî. Kiryarê, li gora xwe hin talîyen sîyasî derxiste holê. Beri her tiştî ev kiryar, alîkarî û sempatîya gel girt û gel vê yekê behtir fahmkir. Gel bi keyfxweşî û şahî cihê xwe li ba şervanên HRK girt û gunehkar bi rengê baştirîn, cezakir. Gel, domana livbazîyê de durûşmên mîna "Bijî Serok APO", "BÎMRE ÎXANETÎ", "BÎJÎ PKK", "BÎJÎ HRK" bi awaz bangkir û cihê xwe li ba tekoşeran girt; hêrsûgira xwe li dijî hevkarên nîzamê vereşand, bûyer bi çepik kutanên xwe bersiv dan. Kiryarî bawerîkî mezin da gel û moral bilindkir. Bilî vê, tirs û bizdaneke mezin li nav sîxur û milîsên xaîn derkete holê. Piştî rûdanê gelek kes, teslîmî tekoşîna me bûn û avahîya cahşan heta qonaxekî hat belavkirin. Dîsa, ev kîryar xebatên Partîya me yên konevanî, rêkxistinî û leşkerî lezand, bi bingeh û xurtkir.

Bijî HRK
Bimrin Xaînên Biheverexebatkar

DERÎYÊ ZİMANÎ

Amadekar Cankurd

Pêşpirtik û paşpirtik

Homêr û Nazê diçin çolê..
Gava derketina royê, Homêr û Nazê ji mal derçûn, ku taştîyê ji Simo yê cotkar re bibin. Segê Homêr ji cî hilgavt û pêyket. Gava ewan bezîyan, segê biçûk dadû. Homêr vegerî, ku lêxîne, seg serîyê xwe daxist û rawestîya. Hersê bi hevre rêve çûn.
Nazê gote Homêr:
-Dibêjin, ku gur li peyhev diborin. Ma tu nizanî bo çî ye?
-Min hîn çi gur nedîtine, keçê!
-Min gurekî ji Bironzê li bal mamhostayê xwe dîtiye..
Lê nizanim ji bo çî gur li bal wî wilo giranbiha ye.
-Gurê dev bi xwîn nîşana faşistane.
-Ma çima ew hatîye gundê me?
-Karbidestên Tirkên faşist dişînin nava Kurdan.
-Tu ji kuve dizanî?
-Şoreşgêrekî digote Simo.. Min jî gotin jêgirt.
Nazê, piştî bihnekê got:
-Wer! Em bi rê ve bistirên!
-Başe..De bêj..
Nazê bi dengekî naz û bilind:
"Welatê me Kurdistane..
Cî meskenê me Kurdane.."
Homêr û Nazê hevre lawjana xwe bi dengên xweşik digotin û diçûn.
Gava Simo bihîst, dilê wî siviktir lêxist, hevsarê gayên xwe sistkir. Rawestîya, li wan temaşa kir û ji xwe re got:
-Erê bavo!... Dema em zaro bûn, me navê Kurdistana xwe lêvnedikir.

●●●●●●

Gava em van wêjeyan (şoran) bixwênin:

Derçûn	(Derçûyîn)	Daxistin	(Daxistin)
Rêketin	(Rêketin)	Pêhev	(Pêhevketin)
Hilgavtin	(Hilgavtin)	Jêgirt	(Jêgirtin)
Pêket	(Pêketin)	Rawestêya	(Rawestan) ...
Lêxîne	(Lêxistin)		

Emê bibînin ku di wan de pêşpirtik hene:
Derçûn: der
Û weke wê-pevçûn-jêçûn-tevçûn-rêçûn...
Rêketin: rê
Û weke wê: Pêketin-Vêketin-Jêketin-Lêketin-Hilketin-binketin-serketin-berketin-derketin-pevketin-dûketin- pêşketin-paşketin-jorketin-jêrketin...h.d.
Ji Xistin:
Daxistin-lêxistin-rêxistin-vêxistin-binxistin-pêxistin-serxistin-pevxistin-derxistin-pêşxistin-paşxistin û h. d.
Ji girtin:
Rêgirtin-lêgirtin-jêgirtin-bingirtin-hevgirtin-sergirtin-bergirtin-pêşgirtin-paşgirtin...û h. d.
Ji kirin:
Rêkirin-jêkirin-tevkirin-binkirin-hilkirin-berkirin-derkirin ...û h. d.
Amrazîyên pêşpirtikê:
Da rê pê vê jê hil ser ber bin rû ra dê pêş paş dû lê pey nav tê jev lev pev tev wer...

Paşpirtik jî pirin, wek:
Xane geh mîn dan ketin xistin girtin birin kirin re de ve ...
Xane: Nexweşxane-mêvanxane-dermanxane..
Geh: Lîzgeh-dageh-temaşgeh-sêrgeh...
Mîn: yekemîn-sêyemîn-çaremîn...
Dan: kildan-avdan-xulîdan-guldan...

Ketin
Xistin
Girtin — Berê me gelek jê gotin
Birin
Kirin

De wek: Di nava gelan *de* hevaltî heye
Di kurdistanê *de* şoreş namire
Re, wek: Bi hev *re* rabin, hev *re* rûnin
Bi min *re,* bi te *re* û bi gişan *re* tê gotin
An jî: ji min *re,* ji te *re* ji gişan *re* tê gotin
Ve, wek: Nalînek ji dûr *ve* tê guhên min
Li der *ve* baran dibare
Bi te *ve* em dibin destek
Ji te *ve* ev gotin neraste
Gava em bala xwe bidinê, emê bibînin, ku bi van paş pirtikan re, pêşpirtik hatine (Di bi li ...)
di......de
bi......ve
li......ve
ji......ve
û wilo... Lê hindek nivîskar hene, bêyî pêşpirtika wan bikartînin.
* Weke ku em dizanin, nîşana pîşk a (fiil) niho "di" ye. Gava em pîşka niho ji van mak û jêderên, ku bi pêşpirtik derxînî, nîşana nihoyê "di" dikeve paş pêşpirtikê, di navbera pirtikê û nav de dimîne, wek:

Pêketin (Mak e) :	Hilbûn:	Vêxistin:
Pê*di*keve-	Hil*di*be-	Vê*di*xîne-
Pê*di*kevin-	Hil*di*bin-	Ve*di*xînin-
jê*di*keve-	hil*di*gire-	vê*di*keve......
jê*di*kevin-	hil*di*girin-	vê*di*kevin......
rê*di*keve...	hil*di*çine...	vê*di*...
rê*di*kevin...	hil*di*çinin...	

û bêguman şaşe gava em li şûna (radiweste) dirawes-te binivîsin, lê ji ber ku gelek şaşîyên din ketine zimanê me, nema rastî cîyê xwe distîne...
Di kurmancîyê de, mak û jêder, nav û pîşk bi hatina van pêşpirtik û paşpirtikan pirtir dibin, zimanê me hêgintir dibe... û gava em kurmancîyê bikolin, emê têde gelek tiştên giranbiha bibînin û binasin, lê mebesta gelekan ji me, her û her xurtkirina zimanên dijmina ye.

"Zimanê me neserbeste
Wekî kurda ye bindeste..."

û dema xatirê we, heya careke dî bi xweşî bimînin.

G. Dimitrov'un:
Faşizme Karşı Birleşik Cephe Adlı Kitabının
Birleşik Cephe İçin Mücadele *Bölümünden alınmıştır...*

Birleşik Cephe meselesi, Sosyal demokrat partilerin ve komünist olmayan diğer işçi örgütlerinin saflarına iç ayrılıklar ve mücadeleler saçmaktadır. Bu partiler içinde burjuvazi ile sıkı sıkıya birleşmiş bulunan "sağ unsurlar" Birleşik Cephenin kurulmasını önlemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bütün ileri sosyal demokrat işçiler ise, aksine, Birleşik Cephe ve komünistlerle birlikte savaşma düşüncelerini cesur bir şekilde kabul etmektedirler. sosyal demokrat partilerin içindeki "sol unsurlar" demogojik ifadelerle, sosyal demokrat işçilerin Birleşik Cephe saflarına geçişten etkilenmelerini ve sosyal demokrat kitlelerin daha fazla devrimci eyleme katılmalarını önlemeye çalışmaktadırlar.

Sosyal demokrat partilerin içindeki bu oldukça devamlı farklılaşma, bir yandan Birleşik Cephenin gelişmesi ve genişlemesi ile daha da artacak, saflarındaki sürtüşme daha da kızışacak ve bir çok durumlarda sağ grupların yokedilmesine, burjuva partileriyle ilişkilerini artırmalarına, diğer yandan da devrimci sosyal demokrat işçilerin ayrı gruplar ve örgütler halinde belirmesine yol açacaktır.

Son yıllarda farkına varılmamış olan son derece önemli bir gerçeği bugün görebilmekteyiz: Sosyal demokrat işçiler ve sosyal demokrat örgütler bir çok ülkede faşizme karşı silahlı mücadelelerde bile komünistlerle birleşmektedirler. Avusturya'da sosyal demokrasinin yatıştırma politikasını reddeden ilerici sosyal demokrat işçilerin, komünistlerle yan yana silaha sarılarak saldırgan faşizmi son anda durdurmaya çalıştıklarını gördük. Avusturya işçi sınıfı, şimdi Şubat mücadelelerini aklında tutarak devrimci yeni bir mücadele ile birliğine kavuşmaktadır. İspanya'da komünist, sosyalist ve Anarko –sendikalist– işçiler elde silah faşist saldırısına karşı savaştılar. Komünist Partisi, silahlı mücadeleden hemen önce İşçi Birliği ile birleşmiş ve onu bir Birleşik Cephe örgütü haline getirmişti. Devrimci köylü rezervlerine yakınlaşmayı başaramayan İspanyol işçi sınıfının bazı bölgelerde işçi ve köylü hükümetlerini ortaya çıkaran böyle uzun bir savaşı sürdürmesini, ancak devrimci mücadele süreci içinde beliren Birleşik Cephe mümkün kılmıştır.

Son aylarda, Fransa'da hızlı bir Birleşik Cephe gelişimi izlenmektedir: Komünist Parti ve Sosyalist Parti, faşizme ve burjuvazinin saldırısına karşı birleşik mücadele için bir anlaşma imzaladılar. Fransız işçi sınıfı, tek cephede toplanarak ve ortak sendikalarda birleşmeye başlayarak faşizmin bütün kışkırtıcı hareketlerini defetmektedirler. İşçilerin birlik ve mücadeleye olan istekleri gün geçtikçe her ülkede artmaktadır.

Fakat bütün bunlar yalnızca ilk adımları teşkil etmektedir. İkinci Enternasyonal liderlerinin ve bir takım sosyal demokrat partilerin karşı çıkmasına rağmen, Birleşik Cephenin kitleler arasında yayılıp yerleşmesine daha fazla çalışılmalıdır. Birleşik Cephe, her şeyden önce kitlelerin kendileri tarafından mücadele için yaratılmış birleşik organları etrafında, aşağıdan gelen mobilizasyonu genişletilmeleri ve birleştirilmeleridir. Birleşik Cephenin en acil görevi, özellikle fabrika ve işyerlerinde kitlelerin inisiyatifinde Birleşik Cephe geçim organları kurmaktır. Bunun kadar önemli bir görev de Birleşik Cephenin daha fazla gelişmesi için işçi sınıfının bütün sendikalarının burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi organları olarak birleştirilmeleri gerekmektedir.

Birleşik Cephenin daha başarılı olması, hepsinin üstünde, komünist partilerin genel sağlamlığına, doğru politikaya, komünistlerin enerjik kitle çalışmalarına bağlıdır, çünkü onlar Birleşik Cephenin gerçek öncüleri ve ana örgütleyici gücüdürler.

Birleşik Cephe taktiklerini izlerken, somut şartlara bağlı olarak değişik ülkelerde az veya daha çok olmak üzere, iki çeşit engelle karşılaştık. Birincisi: Birleşik proleter cephesinin örgütlenme sebebinin önemi ve acilliğinin anlaşılmaması, kitlelerin sekter bir korkusu, geniş kitle politik eylemi korkusu. Birleşik Cephe örgütlenmesi için kitleler arasındaki ısrarlı ve devamlı çalışma, şimdi, yalnız sosyal demokrat partiye yapılan formel nutuklara indirgenmiştir. Bu partinin liderleri tarafından birlikte eylemin reddedilmesi, bazı arkadaşlarda yalnızca bir ferahlık duygusu yarattı. Halbuki daha fazla bir enerji ile sosyal demokrat liderlerinin bu sabotajını kullanıp karşı eylemi dikkate almadan, hatta ona rağmen, sosyal demokrat işçilerle ilişki kurup onları Birleşik Cepheye doğru itmeliydiler.

Şimdi bazı yoldaşlar, Birleşik Cephe taktiklerini yalnızca sosyal demokrat işçilerin, komünist partilerin saflarına hemen geçici olarak görüyorlar. Gerçekte, devrimci bir mücadele ile, sosyal demokrat ve komünist olmayan diğer işçilerin bu geçişi, bizim her işçi için ayrı ayrı savaşacağımız, oldukça uzun bir süreçtir.

İkincisi: Sosyal demokrat parti ile bir anlaşmaya varmak veya yapılmış bir anlaşmayı devam ettirmek isterken, bazen arkadaşlar bizim ideolojimiz ile sosyal demokratların ideolojisi arasındaki farkı tahrif etmekte veya Birleşik Cephe içinde mücadeleyi anlaşma çerçevesine sıkıştırmakta, Birleşik Cephe, ağırlık merkezini kitlelerin kendilerini harekete geçmesine kaydırmaktadırlar. Anlaşılmalıdır ki, Birleşik Cephenin kurulması, sağlamlaştırılıp yayılması için yapılan mücadele, komünist parti ile sosyal demokrat parti arasındaki komünist ve sosyal demokrasi arasındaki uyuşmaz bir sınıf mücadelesi politikası ile burjuvazi ile sınıf işbirliği politikası arasındaki farkın, yani SSCB'de sosyalizmin zaferine yol açan Bolşevizmin ve çeşitli ülkelerde gericiliğin ve faşizmin iktidara gelmesine neden olan sosyal demokrasinin kitlelere izahı için devamlı ideolojik çalışma yapılmasını da içerir.

Kapitalistlerin saldırısına, faşizme ve savaşa karşı birleşik işçi cephesinin pratik yoldan gerçekleştirilebilmesi için sosyal demokrat partilerle anlaşmalara varmak hiç bir şekilde ideoloji ve sınıf işbirliği uygulanması konularında sosyal demokrasiye karşı mücadelemizde gecikme ve rahatlama getirmez.

Tam aksine, Birleşik Cephenin çıkarı için bu ilke mücadelesi yoğunlaştırılmalıdır. Bundan başka, propagandamız proleter politikamızla ilişkili olmalıdır. Somut politika yerine soyut politika getirmekten kaçınmak gerekmektedir. Komünist partinin, Komünizm propagandası yapmak için kurulmuş bir birlik değil, proletaryanın siyasi partisi olduğu unutulmamalıdır. Komünistler, Birleşik Cephe için savaşırken, devrimci görüş açılarını bir an bile kaybetmemelidirler. Birleşik Cephe ile stratejik görevleri, yani proleter devriminin, proletarya diktatörlüğünün zaferi için mücadelelerini nasıl birleştireceklerini bilmelidirler.

Yukarıda belirtilen iki ana engele karşı devamlı bir mücadele olmadan, birleşik proleter cephesinin kurulması ve yayılması için başarılı çalışma yapmak imkansızdır. Ana saldırı belirli bir anda, belirli somut şartlarda, mücadelenin belirli bir aşamasında Birleşik Cephenin kurulup sağlamlaşmasına karşı olan temel engeli hedef almalıdır. Birleşik Cephe taktiklerinin ayrı ülkelerin sınıf güçleri dengesini ve somut şartlarını gözönüne almayan biçimsel uygulamalarını kesinlikle önlemek gerekir. Bir ülkenin, örneğin Fransa'nın deneyleri, şartları tamamen değişik bir ülkeye, örneğin İngiltere'ye olduğu gibi aktarılmamalıdır. Bir ülkenin politik ve örgütsel deneylerinin hiç eleştirilmeden, olduğu gibi diğer ülkelere model olarak alınması, çoğu zaman işçi sınıfına pahalıya malolan yenilgilere yol açmıştır.

Kendi bölümlerinin gelişmesine ve birliğine, sosyal demokrat partiler içindeki devrimci eyleme katılan işçi kitlelerine, reformcu sendikalara ve diğer örgütlere dayanan Üçüncü Enternasyonal, komünist, sosyal demokrat, Anarko –sendikalist– ve diğer işçileri, kapitalist saldırısına, faşizme ve savaş tehdidine karşı korumak için ortak bir mücadelede örgütlemeyi günümüzdeki ana görevi olarak bilir.

7 Kasım 1934